PAULA FIRTH

Inima bine păzită

Traducerea şi adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Pe cerul senin al toamnei australe, uriaşul avion cu reacţie plutea peste Alpii Noii Zeelande, ale căror zăpezi veşnice străluceau ca un far chemând cel puţin o anumită pasageră.

Alannah Finderne se întoarse spre fermecătoarea văduvă de lângă ea, spunându-i emoţionată:

- Unul dintre piscurile acelea este Vârful Cook, probabil, cel mai înalt munte din Noua Zeelandă, dar nu vă pot spune care anume e! Toată viaţa i-am văzut la orizont, însă de-aici arată cu totul altfel!

- Sunt minunaţi, răspunse încet doamna Hamel. Ei, ai ajuns acasă, iubito. Te-aşteaptă la aeroport mama şi sora ta?

- Aşa sper. Trina e încă la şcoală, desigur - ba nu... nu, nu mai este. A terminat la sfârşitul anului trecut. Acum e la universitate, face un an de pregătire, iar la anul va începe medicina.

Doamna Hamel zâmbi, privind cu simpatie trăsăturile neregulate ale fetei care îi intuise nervozitatea si îşi învinsese rezervele pe care le avea faţă de a lega conversaţii cu necunoscuţii.

- Pari atât de convinsă, spuse ea. In State cursurile se desfăşoară altfel.

- A, Trina e foarte inteligentă, spuse Alannah pe un ton firesc, fără urmă de invidie. Nu va avea nici o problemă. Are o reală vocaţie. Dintotdeauna am ştiut că va studia medicina.

- Serios?

Din cine ştie ce motiv, obrajii palizi, cu luciu mat, ai lui Alannah se înroşiră.

- O, şi eu vreau să mă înscriu la Universitate, spuse ea, preocupată. Mă pasionează computerele.

- Probabil că părinţii dumitale sunt mândri că au două fete atât de deştepte. Alte rude mai aveţi?

Ochii albaştri ai lui Alannah priviră un moment, gânditori, mâinile nervoase ale femeii mai vârstnice de alături.

- Nu, spuse ea după câteva clipe. Suntem numai Trina, mama şi cu mine. Tata a murit acum şase luni.

Mişcarea mâinilor încetă.

- Imi pare rău, spuse cu compasiune doamna Hamel. Ai fost... Parcă spuneai că eşti plecată de un an... ?

- Da. Am făcut ultimul an de liceu la o şcoală din Elveţia, răspunse Alannah zâmbind jenată. Mămica era atât de hotărâtă, încât am acceptat. Oricum, eram mai avansată cu un an, aşa că n-am pierdut nimic. Tăticu' a murit în timp ce eram acolo.

- Sărăcuţa de tine! murmură înduioşată

doamna Hamel, uitând de orice nelinişte. Atât de departe de casă...

- Da, răspunse repede Alannah, căci amintirea încă o mai durea. Desigur, am vrut să vin acasă, dar Rose - mama mea - m-a convins că ar fi fost absurd să mă întorc. Iar sora lui tăticu' a venit de la Londra şi a stat cu mine două săptămâni. S-au purtat foarte frumos cu mine, la St. Antoine's.

- Vorbeşti despre mătuşa la care ai locuit la Londra?

Alannah întoarse privirea spre mozaicul câmpiilor din Canterbury care se întindeau dedesubt, în nuanţe brune şi aurii. Inima începu să-i bată mai repede.

- Da... mătuşa Ria. E o scumpă şi îi datorez două luni de vis dar o, cât mă bucur că mă întorc acasă! Mi-a fost atât de dor!

Emoţia făcea ca vocea ei limpede şi tinerească să sune straniu de matură. Cam încurcată, Alannah întoarse capul astfel încât nu i se mai văzu decât profilul, obrazul îmbujorat fiindu-i ascuns de o cascadă de

păr roşcat-închis, des şi ondulat. Ca mătasea, cum spusese David odată, înlăturându-i cu degetele lui lungi o şuviţă de pe frunte.

Inima i se strânse, accelerându-şi ritmul bătăilor. Poate că şi David avea s-o aştepte la aeroport. Trina spusese că era foarte ocupat cu

cursurile şi cercetările de la Universitate, dar poate că norocul era de partea ei, făcându-l să aibă o zi mai liberă... Trecuse un an şi mai bine de când nu se mai văzuseră, iar veştile din scrisorile Trinei fuseseră insuficiente pentru a-i alina dorul...

Iar acum, peste câteva minute, poate avea să-l revadă, iar viaţa ei urma să se reîntregească din nou.

Doamna Hamel îi urmărea cu ochi atenţi şi destul de trişti jocul emoţiilor din privire.

- Ei, draga mea, spuse ea cu blândeţe, sper să ai parte numai de bine. Şi să... Doamne sfinte!

Tocmai începuse obişnuitul tărăboi al aterizării, cu turboreactoarele huruind asurzitor şi hurducătura roţilor în contact cu pista.

- Ia te uită! exclamă femeia. Nici nu observasem că am şi ajuns. Iţi mulţumesc, iubito.

Işi luară rămas bun în holul oficiului vamal, şi nu peste mult Alannah se cufundă în îmbrăţişările parfumate şi mătăsoase ale mamei şi surorii sale. Plânseră toate trei puţintel, amintindu-şi de al patrulea membru al familiei, pierdut pentru totdeauna.

Totuşi, şase luni fuseseră de ajuns pentru ca durerea să fi trecut în mare parte şi, cu toate că inima lui Alannah tresări la vederea unui bărbat înalt şi blond, îşi dădu seama aproape imediat că David nu venise. Consolându-se cu convingerea că

foarte curând avea să-i revadă chipul drag, se înveseli pe dată şi toate trei, râzând, porniră spre casă cu un taxi, urmate de un al doilea care transporta bagajele.

- Mătuşa Ria e de vină! se apără Alannah de Trina, care o tot tachina. Se dă în vânt după hainele elegante şi a fost absurd de generoasă cu mine. O tot rugam să se astâmpere, dar ea râdea şi continua să cumpere, scoţând banii ca dintr-un sac fără fund.

- Norocoaso! zâmbi Trina. Mă întreb dacă la fel va face şi cu mine, când am să ajung în sfârşit la Londra.

- Sigur că da, răspunse Alannah, privindu-şi cu drag sora. Va fi încântată să îmbrace o lungană frumoasă ca tine. Tot spunea ce păcat e că sunt atât de scundă...

Mama lor oftă.

- Nu-ncepe iar, iubito! Ii moşteneşti pe cei din familia mea, asta-i tot. Sunt destul bărbaţi cărora le plac femeile scunde, le dau un sentiment protector...

Işi privi fiicele, nemulţumită de chicotelile lor dezlănţuite, dar treptat începu să se amuze şi ea.

- Bine, aşteaptă numai şi-ai să vezi! Acum, că ai mai slăbit, ai exact greutatea potrivită pentru statura ta. Arăţi... mai matură, mai sofisticată...
- Sper şi eu!

Sub privirea pătrunzătoare a mamei sale, Alannah se simţea cam ca o insectă străpunsă cu un ac, dar educaţia primită la St. Antoine îşi făcea efectul. Nu se foi, nici nu se arătă jenată.

- Anul petrecut în străinătate ar fi fost o pierdere de timp dacă nu mă întorceam lustruită ca... ca o masă de sufragerie!

- Mă rog, ai fost cea mai nelustruită elevă pe care am avut nenorocul s-o suport, oftă Rose, amintindu-şi de vechea Alannah, acum dispărută pentru totdeauna, slavă Domnului; apoi se înveseli din nou. Mă bucur să văd că ai scăpat şi de expresia aia posomorâtă care parcă spunea "nu mă atingeţi". Era aşa de tulburătoare, parcă mi te-ar fi schimbat cineva la naştere!

Alannah strâmbă din nas spre mama ei, împingându-şi de pe frunte o şuviţă de păr.

- Lasă, Rose, că ţi-ai scos destul pârleala cu Trina!

- Mai scuteşte-mă, Allie! se burzului sora ei, cu o voce groasă.

Mai serioasă, mama lor spuse:

- Iubito, trebuie să laşi nasul mai jos. N-ai nici un motiv s-o invidiezi pe...

- N-o invidiez pe Trina! zâmbi Alannah, deşi ochii îi rămăseseră complet serioşi. Niciodată n-am invidiat-o, crede-mă! Cum aş fi putut? E o scumpă. Da, Trina, aşa eşti, nu mai face mutra asta

dezgustată! Ştiu prea bine că sunt încăpăţânată şi irascibilă şi că nu uit prea uşor vechile râci, dar cum aş putea-o învinui pe Trina pentru că e mai dulce şi mai drăguţă decât mine? încheie ea, zâmbindu-i surorii sale, care devenise ciudat de tăcută. In fond, pe tine te moşteneşte, mamă.

încântată de compliment, mai ales când era exprimat cu atâta afecţiune şi sinceritate, Rose Finderne căută totuşi să schimbe subiectul:

- Mai bine spune-mi, ce rochie nouă ai de gând să porţi la petrecere?

- La petrecere...?

- Iubito, vine ziua ta! Sau ai uitat că ai aproape nouăsprezece ani?

Alannah clătină din cap.

- Nu, cum să uit, dar putem să...?

Se întrerupse, dându-şi seama că şoferul auzea tot ce spuneau.

- In fine, e extraordinar, conchise ea conveţional, cu un accent oxfordian exagerat, care o făcu pe Trina să chicotească din nou.

Dar, imediat ce intrară în eleganta casă albă din Cashmere Hills, Alannah întrebă iară să mai stea pe gânduri:

- Ne putem permite să dăm o petrecere? Credeam că după ce tăticul... după ce tata a murit, s-ar putea să fim cam strâmtorate...

11

Rose îşi turnă o a doua ceaşcă de ceai, cu uşoara ei strâmbătură care însoţea întotdeauna discuţiile despre bani. Răspunse pe tonul cel mai nepăsător:

- Nu-ţi face griji, iubito. Iţi dau cuvântul meu că toate sunt sub control.

- Eşti sigură? întrebă Alannah, încruntându-se.

- Categoric! replică Rose, cu neaşteptată convingere. Nimic nu te împiedică să te distrezi de minune. Toată lumea ştie că te-ai întors şi deja ai fost invitată la atâtea petreceri că le-am şi pierdut şirul.

- Ca să nu mai vorbim de David, interveni Trina, pe un ton cam sec, întorcând capul spre fereastră, prin care se zărea frontonul casei din vecini, unde locuia David.

Rose păru cam tulburată, dar se însenină aproape imediat, atentă să nu facă riduri.

- Nu-i băga lui Alannah în cap cine ştie ce idei, o dojeni ea. Aia a fost doar o idilă copilărească, fermecătoare dar fără nici o bază. David e un scump, însă acum Alannah va descoperi, probabil, că au foarte puţine în comun.

In seara aceea, însă, când s-au reîntâlnit, n-a fost deloc aşa. Nu se îndepărtaseră deloc unul de altul, aşa

cum se temuse în taină Alannah. In schimb, se repezi în braţele lui, iar capul cu păr blond al lui David se aplecă spre gura ei şi schimbară primul lor sărut de îndrăgostiţi adulţi, după îmbrăţişarea disperată de la despărţire, în urmă cu un an.

- Iubito, îi şopti David, cu glasul îngroşat de emoţie. Iubita mea Alannah, ce dor mi-a fost de tine!

Alannah îşi frecă faţa se adâncitura caldă a gâtului lui.

- Mă bucur atât de mult că m-am întors, spuse ea, cu vocea crispată de emoţie. A fost ca un purgatoriu.

- Intr-adevăr.

Nu mai era nimic altceva de spus.

Pe parcursul copilăriei petrecute împreună, David fiind doar cu trei ani mai mare decât ea, între ei existase întotdeauna o afinitate clară, până câmd, la şaisprezece ani, Alannah îşi dăduse seama că prietenia şi afecţiunea se transformaseră în altceva. Gândul la camaraderia pierdută o chinuise câteva luni, până când David o sărutase pentru prima oară - blând, parcă temându-se să n-o sperie, dar răspunsul ei candid şi generos îl luase prin surprindere, făcându-l să devină mai închis în sine, mai serios, mai matur, în timp ce-i explicase că era mai bine pentru amândoi să nu se lase ademeniţi într-o relaţie prea strânsă.

13

Amândoi erau foarte ocupaţi, el la universitate, ea încă la liceu, aşa că nu le fusese prea greu să rămână doar rieteni. Până când decizia lui Rose de a o trimite pe Alannah în Elveţia îi împinsese din nou unul în braţele celuilalt, iar atunci numai voinţa lui David împiedicase tocmai lucrul de care se temuse Rose în primul rând.

Aşa că urmase o perioadă de încercare, un an de despărţire, iar acum cu siguranţă, până şi Rose putea să vadă că erau sortiţi unul altuia.

Deşi în zilele următoare Rose nu protestă în nici un fel, atitudinea ei o neliniştea profund pe Alannah. Evita să-i răspundă ce obiecţii avea faţă de relaţia lor; în cele din urmă, Alannah se mulţumi să pună totul pe seama neîncrederii lui Rose în căsătoriile prea timpurii. Putea cita destule cupluri care se despărţiseră numai fiindcă partenerii fuseseră prea tineri pentru o asemenea responsabilitate.

Aşa că Alannah, care nu avea intenţia să se mărite încă un an cel puţin, până când David îşi lua doctoratul, renunţă pe moment la orice încercare de a o îndupleca pe Rose şi se dărui plăcerii de a-l redescoperi pe David, printre petreceri, formalităţile înscrierii la universitate şi alte activităţi.

14

Chiar înainte de sosirea primului invitat la ziua ei, Alannah apăru pe splendida scară interioară, coborând graţios, cu faţa luminată de o fericire nerăbdătoare.

- Iubito, arăţi superb, o felicită cu drag Rose. Ce n-aş da să fie aici şi tata ca să te vadă!

Mama şi fiica îşi atinseră mâinile, cu aceeaşi expresie gânditoare. Deşi prima perioadă dureroasă trecuse, familia continua să simtă acut lipsa lui Holt Finderne.

- Poate că mă vede, spuse încet Alannah şi porni prin holul spaţios, zveltă şi imaterială, făcând piruete elegante în rochia vaporoasă de şifon roz pe care numai iscusinţa lui Rose o făcuse să nu contrasteze neplăcut cu roşeaţa vie a pletelor. Şi mă va vedea tot timpul, şi când voi merge la universitate şi voi ajunge expertă în computere.

- Şi, în cele din urmă, când vei deveni doamna David Opie, adăugă sec vocea surorii sale, de pe scară.

Nu era cel mai oportun moment pentru a aborda acest subiect. Pielea fină şi palidă a lui Alannah se înroşi ca focul.

- Rămâne de văzut, răspunse ea diplomatic.

- Iubito, sunteţi mult prea tineri - amândoi! Acum câteva zile vorbeam cu Renee Opie, care-mi

spunea ce

planuri mari de viitor îşi face David, se grăbi Rose să intervină. Dacă te gândeai să te măriţi cu un bărbat mai în vârstă ar fi fost altceva. Maturitatea e atât de importantă într-o căsnicie! Oricât de drag mi-e David, trebuie să recunoaştem că e încă aproape un copil. Voi, tinerii, aveţi atâtea posibilităţi, atât de multe căi vă sunt deschise, şi totuşi mulţi dintre voi vă legaţi de mâini şi de picioare mult prea repede. Trina, ce splendid arăţi! Amândouă arătaţi minunat!

Cele două surori zâmbiră, obişnuite cu rapidele schimbări de subiect ale mamei lor. Intr-adevăr, contrastau magnific. Alannah, mai scundă cu jumătate de cap decât statuara ei soră, avea trăsături delicate şi mobile, iar bogăţia părului roşcat îi scotea în evidenţă ochii mari, albaştri, şi gura senzuală, exprimând voinţă şi patimă. Părul Trinei era castaniu, mai puţin rebel decât buclele surorii sale, iar frumuseţea ei clasică, la fel ca a mamei sale, se distingea prin ochii de o culoare stranie, între verde şi auriu. In seara aceea, întrucât purta o rochie aurie, şi ochii îi străluceau tot ca aurul, luminaţi de emoţie, lucru neobişnuit pentru Trina, cea mai sobră dintre cele două surori.

16

In timp ce privea în jur, la salonul plin cu flori, antchităţi şi covoare persane, contrastând accentuat

cu pereţii şi tavanul alb, Alannah simţi cum îi creştea inima. Anul petrecut departe fusese fascinant, dar o chinuise dorul de casă, iar la moartea lui Holt Finderne plânsese în telefon, rugând să i se permită să se întoarcă.

La antipozi, Rose plânsese şi ea, dar nu cedase. Aşa că Alannah trăise un an în exil, iar acum îşi primea răsplata. In sfârşit din nou acasă, de astă dată pentru totdeauna, aşteptându-şi din clipă în clipă prietenii. Şi pe David.

Numai lipsa tatălui ei îi întuneca strălucirea privirii, dar Alannah era tânără şi atât de îndrăgostită, încât reuşea să nu ia în seamă tăcuta durere.

Şi, nu peste mult, casa se umplu de muzică şi râsete. Cu mâna într-a lui David, Alannah scânteia ca o zână de Crăciun, plină de viaţă şi voie bună, uitând de orice tristeţe.

- Mi-ai lipsit atât de mult, şopti David, în timp ce dansau.

- Mmmm...

Era fericită, atât de fericită încât, dacă ar fi murit în acel moment, ar fi făcut-o cu sufletul

împăcat.

- Asta-i tot ce poţi spune?

David părea indignat, dar Alannah îl cunoştea de prea mult timp ca să se lase păcălită.

- Şi ce vrei să spun? replică ea, aruncându-i o privire cochet-piezişă, pe sub gene.

Obrajii lui David se înroşiră.

- Nu... gemu el, slăbind dintr-o dată strânsoarea. Dacă ţi-aş spune, ai muri de groază! Dumnezeule, am crezut că nu se mai termina anul ăsta! Am înţeles motivele mamei tale, când ne-a cerut să nu ne scriem, ca să ne punem sentimentele la încercare - dar, iubita mea, a fost un adevărat infern!

Alannah se foi în braţele lui, stânjenită de intensitatea cu care îi vorbea. încercând inconştient să destindă atmosfera, răspunse:

- Ştiu, David. Dar sunt sigură că ai fost prea ocupat ca să oftezi după mine. Trina mi-a scris cât de mult lucrai.

- Tot timpul te-am avut în inimă, murmură el, din nou stăpânit, cu un zâmbet tandru. Tot timpul. Şi tot ce-am făcut a fost numai pentru tine... pentru noi.

Ajunsese la un pas de a o cere în căsătorie. Sufocată de fericire, Alannah ridică ochii spre el.

18

Se priviră lung, cu pasiune, comunicându-şi tot ceea ce nu fusese exprimat în cuvinte. Apoi privirea lui David se abătu în altă direcţie, iar expresia i se schimbă.

- Ce este? întrebă Alannah.

David ezită, înainte de a răspunde încet:

- Tocmai a intrat cineva. Se uita cam lung la noi, dar acum a încetat. Stă de vorbă cu mama ta.

- Cine e?

Incruntat, David spuse:

- Nu ştiu, dar mi se pare cunoscut de undeva.

Apoi o răsuci în loc.

- Poftim, uită-te şi tu.

Alannah îl recunoscu dintr-o privire.

Nici o clipă, în ultimii trei ani, nu uitase chipul acela frumos şi rece, cu piele bronzată şi ochi de un verde atât de îngheţat şi pătrunzător încât amintirea lor o înfiora şi acum. Inspiră adând, întretăiat, greşi pasul de dans şi-şi întoarse faţa, albită de emoţie, dinspre bărbatul care conversa cu mama ei.

- Iubito, cine e? Alannah...?

- Nicholas Challoner.

- Nicholas...

David se opri brusc.

- Challoner? Cel care...?

- Da. Unul şi acelaşi Nicholas Challoner cu

cel căruia i-am omorât soţia când am împlinit şaisprezece ani.

Capitolul 2

David rămase tăcut. Doar picioarele i se mai mişcau, automat, în ritmul muzicii. Tremurând, înţepenită de şoc, Alannah se simţea complet singură, desprinsă chiar şi de căldura îmbrăţişării lui David, pierdută într-o închisoare rece şi uitată unde singura realitate era sentinţa îngheţată din ochii verzi ai lui Nicholas Challoner.

- Ce naiba caută aici? se auzi ca de foarte departe glasul indignat al lui David. Mama ta l-a invitat, sau a lui a fost ideea să apară ca un strigoi însângerat la banchet?

Trebuia să-i răspundă. Vorbind încet, cu buzele amorţite, Alannah îngăimă:

- Rose nu mi-a spus nimic...

- Nu pare surprinsă să-l vadă, continuă David, cu o privire tăioasă spre cei doi. Vino, hai să bem ceva. Şi nu limonada din-asta de care-ai sorbit toată seara. Ai avut un şoc şi ai nevoie de ceva mai tare.

Ii oferi un pahar mic de brandy şi o însoţi pe terasă, stând lângă ea în timp ce sorbea di pahar, cu privirea spre panorama oraşului Christchurch

întins sub ei, numai luminiţe şi licăriri, ca o lume a zânelor, pe câmpia dintre munţi şi mare.

- Nu te lăsa intimidată de prezenţa lui, îi spuse el încet. Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost un accident.

- Dacă nu-mi pierdeam direcţia pe skateboard şi nu ajungeam în faţa ei, n-ar fi căzut peste marginea şoselei, spuse Alannah cu lipsa de intonaţie a cuiva care repetă o lecţie învăţată pe de rost.

- Ancheta a dovedit că n-a fost vina ta, insistă David. N-a fost decât un accident hidos, aşa cum se întâmplă de-atâtea ori, în care ambele părţi sunt vinovate. Dumnezeule, credeam că ai reuşit să treci peste asta! Ce naiba a apucat-o pe Rose?

Alannah se înfioră.

- Era gravidă în luna a şasea. Au murit şi ea, şi copilul. M-am dus... m-am dus cu tăticul la el, ca să-i spun cât de rău îmi părea, iar el... el s-a purtat îngrozitor cu mine.

- Avusese un şoc. De-atunci, trebuie să-i fi trecut.

David vorbea pe un ton liniştitor, dar Alannah abia
dacă-i distingea cuvintele, pierdută îi amintiri pe care nu reuşea să şi le reprime.

- Avea faţa ca o mască, numai ochii-i mai erau plini de viaţă. Şi erau reci ca gheaţa, atât de reci

încât mă ardeau. Am... am vrut să-i spun cât de rău îmi părea pentru ceea ce făcusem, dar n-am... n-am putut decât să... tăticul i-a spus. Şi m-a ţinut de mână tot timpul. Nicholas Challoner n-a spus aproape nimic, dar se uita la mine ca şi cum nici măcar dispreţul lui nu l-aş fi meritat. Când am ieşit din camera aia oribilă de hotel eram atât de stresată încât m-a apucat un chicotit nervos. Nu mă mai puteam stăpâni.

David o strânse la piept, îngropându-şi faţa în părul ei.

- Iubito, nu! Probabil a venit doar ca să... să spună că-i pare rău, sau că totul a trecut sau... aşa ceva.

încercarea lui stângace de a o consola nu avu nici un efect.

- Arăta ca şi cum i-ar fi trecut? întrebă Alannah, cu voce întretăiată. Parc-ar fi fost o statuie - rece, lucios, frumos şi crud.

David oftă, zguduind-o uşurel de umeri.

- Hai că începi cu istericalele. încetează, Alannah! N-are ce rău să-ţi facă. A fost o experienţă zdrobitoare, care ţi-a lăsat urme de neşters, pentru că eşti atât de sensibilă, dar n-o poţi lăsa să-ţi umbrească toată viaţa. Ceea ce s-a întâmplat a fost o lovitură crudă a sorţii. Nici tu şi nici doamna Challoner n-aţi fost complet vinovate. Camionul care urca panta duduind te-a împiedicat s-o auzi, iar ea nu te-a putut

22

vedea din cauza tufişului. A făcut o mişcare instinctivă ca să te evite şi a murit din cauza unui ghinion îngrozitor. Până şi poliţia a confirmat că forţase motorul pe pantă şi conducea prea repede. Şi-acum, ai de gând să-ţi vii în fire, sau mă obligi să te trimit la culcare?

Readusă la realitate de tonul lui aspru, Alannah făcu un efort imens de a-şi regăsi controlul.

- Mi-am revenit, spuse ea peste câteva clipe.

- Bravo, fetiţo!

David o sărută pe gură, blând, liniştitor.

Mâinile lui Alannah i se încleştară pe braţe; dar, pentru prima oară, nu mai simţi voluptatea îmbătătoare pe care i-o provoca de obicei atingerea lui. Apariţia neaşteptată a lui Nicholas Challoner îi risipise toată capacitatea de a reacţiona. Sărutul lui David era dulce, dar Alannah se simţea îngheţată pe dinăuntru.

David îi murmură numele, dar în aceeaşi clipă glasul îi fu acoperit de un altul, mai profund, mai aspru.

- Alannah, regret că tulbur această idilă fermecătoare, însă te cheamă mama ta. Cred că e ceva în legătură cu tortul...

Un moment Alannah rămase împietrită, cu toate funcţiile biologice oprite în suspensie. Apoi se însufleţi din nou şi se întoarse.

23

- Foarte bine, îi spuse ea, cu o politeţe desăvârşită, lui Nicholas Challoner.

Fără să ştie cum, o luă din loc, ajungând din nou în camera plină de oaspeţi veseli, urmată îndeaproape de David. întreaga fiinţă îi era absorbită de bărbatul care păşea pe lângă ea cu o graţie mlădioasă, aproape felină. Rose zâmbea, având o expresie atât de firească încât, pe nesimţite, Alannah se destinse. Dar când începu să taie tortul, râzând şi mulţumindu-le musafirilor pentru urări, rămase conştientă de prezenţa întunecată care continua s-o domine ca o umbră ameninţătoare.

Iar după masă, când formaţia reîncepu să cânte, Alannah îi acceptă invitaţia la dans aproape cu uşurare. în sfârşit, avea să afle ce căuta acolo.

Nicholas Challoner o cuprinse în braţe cu un aer convenţional, însă Alannah nu reuşea să scape de sentimentul că era strânsă într-o pereche de cătuşe. Când îi auzi glasul se crispă, cu toţi muşchii încordându-i-se ca nişte arcuri.

- Trei ani de zile şi-au făcut efectul, spuse el, cu o cruzime deliberată în glas.

Alannah se albi la faţă.

- De-asta ai venit? Ca să vezi cum m-am schimbat?

în ochii lui Challoner se citi un amuzament rece.

- Parţial, spuse el, studiindu-i cu o curiozitate insolentă faţa. Dar, în primul rând, fiindcă m-a invitat Rose.

Dacă ar fi lovit-o în cap, Alannah ar fi fost mai puţin năucită.

- Rose? Dar de ce...?

- De ce nu? în ultimele câteva luni, între Rose şi mine s-a legat o prietenie destul de strânsă. Iar înainte de asta, mă vedeam destul de frecvent cu tatăl tău.

Cum Alannah nu-şi putu ascunde uimirea, Challoner zâmbi fără pic de bunătate.

- Nu ţi-au spus, Alannah? Mă rog, poate fiindcă le-am ordonat eu să nu-ţi spună.

- Le-ai ordonat? repetă ea, cu gâtlejul încordat aproape dureros.

- Aşa am spus, "ordonat". Am greşit, evident.

Nu ea adevărat. Ochii mari şi speriaţi ai lui Alannah rămăseseră aţintiţi asupra acelor trăsături aspre şi chipeşe, iar ceea ce distingea acolo îi făcu muşchii gâtului să palpite spasmodic, când încercă să înghită în sec.

în aceeaşi clipă, privirea lui Challoner coborî spre gâtul ei neted şi palid. Pofta care se citea în acea expresie senzuală o făcu pe Alannah să se înroşească şi mai tare, dorindu-şi pentru prima oară să nu fi ales o rochie atât de decoltată.

Nicholas Challoner o privea ca şi cum ar fi

dezbrăcat-o de faţă cu toată lumea, pentru propria lui plăcere.

- Ţi-a plăcut anul în străinătate?

Intrebarea o ajută să-şi recapete cât de cât calmul. Mutându-şi privirea, răspunse:

- Da. A fost... distractiv. Şi interesant.
- Cred că sora ta a ales altă cale. Urmează nişte studii costisitoare, medicina. Mama ta va trebui s-o finanţeze destul de mult.
- Intr-adevăr, spuse Alannah, străduindu-se să-şi păstreze demnitatea. Era clar că Nicholas Challoner începuse un joc căruia ea nu-i cunoştea regulile. Privi peste umăr, în căutarea unui ajutor, dar David dansa cu Trina, iar Rose vorbea însufleţită cu două prietene.
- E foarte conştientă de vocaţia ei, din câte am auzit de la mama ta.
- Da...

Glasul lui profund şi onctuos deveni mai scăzut, mai intim.

- Şi tu ce planuri ai, acum că te-ai întors acasă?

Alannah simţi un val de furie.

- Nu ştii? întrebă ea suav, zâmbind spre Rose, al cărei zâmbet de răspuns aproape ascunse întrebarea neliniştită din ochii ei pătrunzători.
- Ba da, întâmplător ştiu, replică Nicholas Challoner. Mă îndoiesc, însă, că ştii şi tu, Alannah.

In ultimele lui cuvinte se simţea un triumf rece, o

hotărâre implacabilă. Trupul lui Alannah zvâcni revoltat; în aceeaşi clipă, braţele lui o cuprinseră mai strâns.

Apoi muzica se opri, iar Nicholas Challoner o conduse spre locul unde aştepta Rose. Trina şi David li se alăturară, iar Alannah fu nevoită să privească, ascun- zându-şi deznădejdea, cu câtă măiestrie le câştigă Nicholas Challoner, pe dată, simpatia. Se părea că numai ea putea să-i distingă expresia posesivă, de fiecare dată când o privea.

- îţi dai seama, spuse David mai târziu, în timp ce dansau din nou, e clar că te-a iertat. Am dedus, din ceva ce-a zis Rose, că el şi tatăl tău avuseseră anumite relaţii de afaceri. Probabil s-au împrietenit, dar au preferat să nu-ţi spună, ca să nu te tulbure.

Părea logic. Atâta numai că Alannah ştia că nu era chiar atât de simplu.

- Mi-e frică, spuse ea printre dinţi.

David, însă, ridică din umeri cu nepăsare.

- Eşti naivă, iubito. în viaţa mea n-am văzut un tip mai charismatic. De fapt, n-a lipsit mult să fiu gelos! Bărbaţii ca ei fac harcea-parcea inimile femeilor!

Era clar că dorea s-o înveselească, iar Alannah zâmbi, dar cu mult mai puţină convingere decât de obicei.

- Rose ar fi trebuit să-ţi spună, continuă David,

pe un ton decis. A fost o cruzime să-l aducă aici aşa, fără să te anunţe. Totuşi, acum a trecut. îţi poţi continua viaţa fără ca umbra lui să te mai terorizeze.

Cum putea fi atât de obtuz? Ii venea să ţipe la el, să-i ia la palme chipul cu trăsături plăcute şi regulate, orice, numai să-l oblige să înţeleagă ceea ce se întâmpla chiar sub ochii lui. Nicholas Challoner nu era o umbră, era cât se putea de material, şi se înălţa în preajma ei alungând lumina, izolând-o de restul omenirii.

- Iubito, pari obosită, îi spuse tandru David. Cred că e efectul tardiv al decalajului orar, sărăcuţa de tine. Mâine să dormi cât mai mult.

- Cu siguranţă...

Care siguranţă? Unde dispăruse toată însufleţirea din vocea ei?

Petrecerea se sfârşi pe la ora trei şi, după ce închise uşa în urma ultimului musafir, Alannah porni să-şi caute mama. In schimb, îşi găsi numai sora, care tocmai ieşea din dormitorul mare. Când o văzu, Trina duse un deget la buze.

- O doare capul, şopti ea.

Alannah încuviinţă cu un gest istovit. Pentru Rose, orice petrecere se termina cu o migrenă. Până a doua zi avea să-i treacă, mama ei urmând să fie din nou veselă şi plină de viaţă. Iar până atunci îi era imposibil să-i ceară explicaţii despre

apariţia lui Nicholas Challoner.

După ce-i ură noapte bună surorii sale, Alannah urcă în camera ei, se dezbrăcă, se demachie şi căzu în pat, adormind ca lovită-n cap.

Conform aşteptărilor, a doua zi dimineaţa Rose era veselă ca de obicei. îi răspunse lui Alannah la toate întrebările, cu o sinceritate răbdătoare.

- Da, imediat ce te-am văzut mi-am dat seama că ar fi trebuit să-ţi spun că-l invitasem, dar la momentul respectiv mi s-a părut cea mai înţeleaptă decizie, draga mea. M-am gândit că te-ar fi neliniştit, stricându-ţi petrecerea.

Alannah îşi masă fruntea, încercând să-şi destindă muşchii încordaţi.

- Dar de ce l-ai invitat? Cât de bine îl cunoşti?
- A, destul de bine, răspunse mama ei, sorbind din cafea. După accident, am păstrat legătura. Şi avea interese de afaceri în aceleaşi domenii cu tatăl tău. De când a murit Holt, s-a purtat foarte frumos cu mine.

Se lăsă tăcerea. Degetul îngust al lui Rose, cu unghia perfect lăcuită, urmărea modelul de pe porţelan.

- Cât de frumos? întrebă Alannah.
- Foarte frumos, repetă Rose, cu o privire scurtă spre ea. Ştiu că pare cam... dur, dar e un om foarte bun.
- Bun?

Alannah se gândi la cele trei dansuri pe care trebuise să le îndure în braţele lui, la uşurinţa dispreţuitoare cu care conversase Nicholas Challoner nimicuri după primul dans, şi nu-şi mai putu stăpâni nota neîncrezătoare din voce.

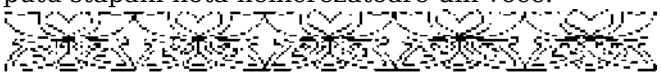

- Bun...?

- Da, bun, repetă ferm mama ei, punându-şi ceaşca de cafea la loc pe farfurioară. Şi-acum, hai să facem ordine, da? Casa asta miroase ca o tavernă!

Nu era adevărat, desigur. Cei de la firma de aprovizionare strânseseră totul, lăsând locuinţa imaculată, dar Rose, cu pedanteria ei maniacală, nu fu mulţumită decât după prânz, când totul ajunse să arate aşa cum voia ea.

Trina plecă să-şi petreacă restul după-amiezii la o prietenă, iar Rose se retrase să se odihnească, lăsând-o pe Alannah, agitată şi încă încordată, să se plimbe prin grădină, dorindu-şi din tot sufletul ca David să nu fi trebuit să-şi însoţească profesorul la întâlnirea cu un demnitar venit în oraş.

Era o zi senină şi caldă, iar în lumina soarelui temerile din noaptea trecută păreau fanteziile unei minţi înfierbântate. Desigur, Nicholas Challoner nu reprezenta nici un pericol! Ar fi fost imposibil să fie vreodată prieteni, dar probabil că Alannah suferea într-adevăr efectele întârziate ale decalajului orar, pentru a-şi imagina că erau duşmani de moarte.

30

Tocmai ajunsese la această concluzie liniştitoare, când se opri, descoperind copleşită că paşii o purtaseră până în locul unde se repezise în faţa lui Ngaire

Challoner, cu trei ani în urmă. Enormul rododendron care o ascunsese atât de bine era tot acolo. Alannah păşi orbită pe carosabil, apoi scoase un ţipăt, sărind înapoi între ramuri, când la câţiva centimetri de ea frână brusc o maşină cât toate zilele.

înjurând, şoferul deschise portiera, se repezi la ea şi o apucă de braţe, începând s-o zgâlţâie până când Alannah se moleşi complet, abia reuşind să-şi acopere gura pentru a nu mai ţipa.

- încerci a doua oară aceeaşi figură? întrebă el furios. Ghinion, Alannah, eu n-am inima atât de slabă încât să m-arunc în prăpastie numai din milă pentru o fetişcană smintită! Şi termină naibii cu scandalul ăsta!

Un moment, Alannah crezu că avea să leşine. Lumea se şterse dinaintea ochilor ei, înghiţită de beznă, iar în urechi i se porni un ţiuit îngrozitor. Un nou strigăt o făcu să tremure de groază, după care o pereche de braţe puternice o ridicară, aruncând-o cu totul în maşină, iar aceasta porni din loc.

Capitolul 3

Cu ochii strâns închişi, Alannah făcu un efort enorm de voinţă pentru a-şi stăpâni tremurul ce-i zguduia tot trupul. Rămase inertă pe scaun, în timp ca maşina ocolea proprietatea, pentru a ajunge sub copertina de la intrare.

- Coboară, îi ordonă el.

Alannah se supuse. Obişnuitul ei spirit de independenţă se risipise complet, sub efectul apariţiei lui.

Dar Nicholas n-o conduse în casă; strângând-o cu putere de braţ, o împinse spre un mic pavilion de vară.

Până ajunseră acolo, Alannah îşi mai recăpătă întrucâtva calmul. îşi smuci braţul, încercând să se elibereze. Dar degetele lui o strânseră cu cruzime, în timp ce Challoner o aşeza cu forţa pe bancheta îngustă de lângă perete.

- Ţii cu tot dinadinsul să te sinucizi chiar în locul ăla? o întrebă el brutal.

Alannah tresări, dominată de chipul lui pe care nu se citea nici o emoţie.

- O, Doamne, ce tare m-ai speriat! şopti ea cu voce răguşită.
- Se vede. Unde-i maică-ta?
- Doarme.

Ochii lui verzi şi îngheţaţi îi cutreierară faţa.

- N-ar strica să te odihneşti şi tu, după cum arăţi. Ai stat până târziu cu prietenul tău?
In ochii lui Alannah scăpărară două luminiţe sfidătoare.
- Nu te priveşte, replică ea încet, provocator.
Pe buzele lui Nicholas apăru un zâmbet plin de ură.
- Nu zău...? Mda, poate că ai dreptate. Ia spune-mi, Alannah Finderne, cât de mult ţii la mama ta?
Alannah rămase mută de uimire. Se holbă la el, cu gura întredeschisă.
- Ce-ai spus...?
- Ce-ai auzit. Când ne-am întâlnit prima dată, am avut impresia că erai o fată de bani gata. Totuşi, după ce te-am văzut aseară, am început să mă întreb dacă această primă impresie n-o fi cumva cam simplistă. Iţi iubeşti mult mama, cred.
Alannah înghiţi în sec, neînţelegând inimic. Răspunse aproape pe negândite:

- Sigur că da... Vreau să zic... Sigur c-o iubesc!
- Lasă că nimic nu-i "sigur" când e vorba de aşa ceva! replică Nicholas cu un cinism atât de profund, încât Alannah tresări. Iubirea filială nu creşte chiar pe marginea drumurilor. Dar Trina? Pentru ea ce sentimente ai? Mă aştept la o anumită rivalitate, ca între surori; la urma urmei, încă de pe-acum arată mai bine decât tine şi promite să

devină o mare frumuseţe. Eşti invidioasă pe ea? Geloasă, poate?

- Ai înnebunit! declară Alannah cu atâta convingere, încât Nicholas începu să râdă încet, sincer amuzat.

Apoi, amuzamentul i se şterse de pe chip. în ochii lui verzi se aprinse o lumină atât de intensă, încât Alannah îşi ţinu respiraţia, tulburată.

- N-am înnebunit deloc... murmură el, vorbind parcă de unul singur, după care continuă: Alannah, ia spune-mi, ce ai fi în stare să faci pentru mama şi sora ta?

- De ce mă întrebi asta?

Nicholas o apucă de braţ. Sub degetele lui puternice, pielea lui Alannah se încreţi şi o lâncezeală stranie îi îngreună membrele. Se smulse şi făcu un pas înapoi, refuzând să-l mai privească, dar atât de conştientă de prezenţa lui încât o simţea până-n măduva oaselor.

- Din câte mi-a spus mama ta, ai fost surprinsă că a putut da o petrecere atât de mare, spuse el, pe un ton înfricoşător de calm şi inexpresiv.

In ciuda hotărârii ei de a nu-l mai privi, această neplăcută aluzie la o tot atât de deranjantă intimitate între el şi Rose făcu ochii lui Alannah să săgeteze în sus. Intâlnindu-i privirea enigmatice, îl întrebă cu asprime:

- Şi cu ce te priveşte asta pe dumneata? Ce

vrei de la mine, domnule Challoner? De ce mă chinuieşti aşa?

- Te chinuiesc?

Alannah refuză să mai vorbească, aşteptându-l să continue. Iar Nicholas nu întârzie s-o facă, liniştit şi cursiv ca şi cum ar fi comentat vremea.

- Imi stârneşti curiozitatea, spuse el. Am venit să văd dacă adolescenta îmbufnată pe care mi-o aminteam s-a schimbat în vreun fel.

- Şi?

- Şi nu s-a schimbat prea mult. Anii te-au transformat într-o tânără dezirabilă. Pari să ai mai multe de spus. Şi continui să sari în faţa maşinilor.

Iritată, Alannah sări în picioare, ridicând o mână. Nicholas nu spuse nimic, dar pe chipul lui apăru o expresie care o zgudui şi o intimidă, dezmeticind-o. In clipa aceea, din casă se auzi vocea lui Rose. Alannah o luă la fugă într-acolo ca şi cum ar fi chemat-o îngerul păzitor.

Rose o trimise să pună ceaiul la fiert. Nu peste mult Nicholas Challoner plecă şi, în curând, sosi David.

- Am o veste extraordinară! anunţă el expansiv, imediat ce intră pe uşă.

- S-auzim! se bucură Alannah, însufleţită de prezenţa lui.

- Ei bine, vipul ăsta pe care l-am cunoscut azi are în buzunar o bursă! I s-a cerut să recomande

un tânăr pentru un loc din America şi, după ce a discutat cu doctorul James, m-a ales pe mine!
Alannah se repezi să-l îmbrăţişeze.

- E minunat! O meriţi cu prisosinţă! Unde vei pleca?

- La Los Angeles. Voi face un stagiu de cursuri la universitatea de-acolo, dar îmi voi petrece cea mai mare parte a timpului într-un laborator de cea mai bună calitate!

Deşi era fericită pentru el, Alannah simţi un fior de nelinişte. Nu-l luă în seamă, întrebând în schimb:

- Şi cât vei lipsi?

- Doi ani.

Un moment, emoţia lui David se risipi, în timp ce-i privea expresia stăpânită.

- Alannah... începu el, dar îl întrerupse vocea entuziastă a lui Rose:

- Doi ani trec cât ai clipi! Dragul meu David, bursa asta ţi se cuvine, de când te ştiu ai muncit ca un sclav!

In privirea ei fermă se citea un avertisment clar. Deşi îi venea să se revolte, Alannah ştia că mama ei avea dreptate. Nu trebuia să strice bucuria acelui noroc neaşteptat.

O cuprinse un val de afecţiune. Fără să-i mai pese de prezenţa mamei sale, îl sărută pe David pe obraz, apoi îşi continuară conversaţia.

Când sosi acasă şi află vestea, Trina izbucni în

lacrimi, spre surprinderea tuturor. Numai David avu atâta prezenţă de spirit încât s-o îmbrăţişeze, mur- murându-i cuvinte de consolare.

- Sunt o pr-pr-proastă! suspină Trina, ştergându-se la ochi cu batista lui. Când s-a întors Alannah, am crezut că totul v-va fi la fel ca î-î-înainte, dar acum pleacă şi David şi ni-nimic n-o să mai fie cum a fo-fo-fost!

Toţi începură s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute, apoi David şi Rose plecară să aducă o sticlă de şampanie rămasă din seara trecută, în timp ce Alannah continua s-o consoleze.

- Nu mă lua în seamă, spuse Trina, trăgându-şi nasul. Dacă mă mai compătimiţi mult, iar am să-ncep să bâzâi. Cum poţi fi atât de calmă, când ştii că n-ai să-l mai vezi timp de doi ani?

- încă nu şi-a făcut efectul, îi mărturisi Alannah. Numai să nu fii surprinsă dacă la noapte vei auzi un plâns cu sughiţuri!

Inghiţind un nod, Trina spuse:

- Cât te mai iubesc, Ally!

Şi o îmbrăţişa strâns, în timp ce Rose şi David reveaneau victorioşi cu şampania.

David plecă o săptămână mai târziu, făgăduind să scrie, dar fără a face nici un efort de a oficializa acordul lor încă neexprimat. Alannah îl conduse la aeroport, palidă dar fără să plângă, după care părinţii lui şi Rose o duseră la un restaurant din

oraş.

în timpul mesei, Alannah îşi dădu seama că o privea cineva. La început nu-l recunoscu, dar când respectivul ridică paharul, într-un gest ironic de salut, simţi că i se scurgea tot sângele din obraji.

Ce căuta Nicholas Challoner acolo? Sediul lui se afla la Auckland, pe North Island. Ce-l putuse reţine atâta timp în Christchurch?

în timp ce prin minte i se succedau toate aceste întrebări, Alannah se strădui să mănânce, participând coerent la conversaţie. Dar numai cu un succes parţial, căci nu peste mult Nicholas se ridică de la masă şi străbătu salonul spre masa lor.

Rose îl observă prima şi îl salută cu căldură:

- Nick, dragul meu! îi cunoşti, desigur, pe domnul şi doamna Opie, părinţii lui David. Tocmai a plecat în America, l-am condus la aeroport.

Nicholas răspunse politicos, cu un farmec care-i impresionă pe soţii Opie. Alannah stătea pe scaun înţepată, jucându-se cu ceaşca de cafea, încercând să nu atragă atenţia. în cele din urmă, însă, ochii aceia verzi se întoarseră şi spre faţa ei cu trăsături delicate.

- Pari deprimată, Alannah, observă el. N-ai vrea să mă însoţeşti în după-amiaza asta? Merg în vizită la nişte prieteni.

- Excelentă idee! se repezi Rose, cu o bunăvoinţă ostentativă. Iubito, du-te cu Nick.

38

Altfel, ai să-ţi rumegi amarul toată ziua.

Alannah ridică genele. îşi dădea seama că era manipulată - încet, inexorabil. Instinctul îi spunea că degeaba ar fi aşteptat ajutorul mamei sale.

- Foarte bine, răspunse ea cu voce slabă şi inexpresivă.

Prietenii lui Nicholas erau agreabili, proprietarii unei crescătorii de oi pe Bank's Peninsula, acea protu- beranţă uriaşă formată de vulcani în preistorie, contrastând izbitor cu câmpiile întinse dintre ea şi Alpii Sudici. în mod normal, Alannah s-ar fi simţit bine în compania lor. Se vedea clar că ţineau la Nick Challoner, dar erau şi impresionaţi de el, iar când le-o prezentă amândoi recunoscură numele, deşi nu făcură nici un comentrariu.

Alannah şi Nick rămaseră la ei timp de două ore. Seara, Nick o aduse cu maşina acasă şi o însoţi până înăuntru.

- Rose nu-i aici, spuse încet Alannah.
- Ştiu, răspunse el, cu un zâmbet rece. A spus ceva de o paradă a modei. Nu te interesează moda, Alannah?
- Azi nu.
- Preferi să plângi după prietenul tău?

Alannah îşi muşcă buzele, în timp ce-l conducea în salon.

- Nu vrei să iei loc? Să te servesc cu ceva de

băut...?

- Atât de curând după acel incredibil ceai de după- amiază?

Nick o aşteptă să se aşeze şi ea, înainte de a se instala chiar în faţa ei.

- Ce doreşti? întrebă Alannah, răspicat.
- Pe tine.

In mod surprinzător, acest răspuns scurt nu o uimi, dar unghiile i se înfipseră dureros în palme.

- In ce sens? întrebă ea, cu voce surdă.
- De soţie.

De astă dată, ochii i se repeziră spre chipul lui. Expresia nu i se schimbase. Trăsăturile acelea armonioase şi aspre păreau sculptate în granit. Involuntar, Alannah se cutremură.

- In locul celei pe care am ucis-o?
- Exact.

Cum ea nu răspunse nimic, Nick continuă:

- Şi mai vreau să-mi dăruieşti şi un copil în locul celui pe care l-ai omorât.

Cu multă grijă, Alannah îşi descleştă degetele. Unghiile îi lăsaseră în palme mici semiluni palide, care începură să se umple de sânge sub ochii ei. Pe consolă, ceasul ticăia liniştit, cu sunetul acela familiar pe care-l cunoştea din copilărie. Era o proastă să se lase paralizată aşa de teamă. Doar n-o putea lua în căsătorie cu de-a sila!

I-o şi spuse.

40

Trecu un moment până când Nick îi răspunse:

- Ba pot, Alannah. Chiar crezi că-ţi aşteptam acordul? Mi-a fost de ajuns să văd cum te uitai la David Opie şi m-am lămurit. Numai că, vezi tu, eu nu cred în eşecuri.

- Şi l-ai înlăturat.

Nick dădu din cap, privind-o pe sub pleoapele grele, pe jumătate coborâte.

- Mă întrebam peste cât timp aveai să-ţi dai seama.

Groaza o înhăţă de gât cu gheare reci ca gheaţa. Instinctiv, Alannah ridică mâna, ca pentru a se elibera.

- Şi mama mea?

- Rose? zâmbi Nick, cu o expresie deloc plăcută. Când a murit tatăl tău, investiţiile lui ajunseseră într-o situaţie foarte periculoasă. Mama ta mi-a fost recunoscătoare pentru sfaturile... şi ajutoarele pe care
i le-am dat. Iar dacă acele ajutoare ar fi retrase... Nu mai continuă. Nici nu era nevoie.

- De ce?

Când Nick nu răspunse, Alannah continuă în şoaptă:

- De ce tocmai eu? Doar am... am venit să-ţi spun că-mi părea rău... fusese un accident...

- Şi ţi-aş fi acceptat scuzele, oricât de convenţionale erau, dacă nu te auzeam izbucnind

în râs imediat ce ai ieşit pe uşă.
Unda de furie feroce din glasul lui aspru o făcu să ridice capul, dar Nick se mişcă mai repede, cu iuţeala unui animal de pradă. Inainte ca Alannah să se poată apăra, mâna lui o înşfăcă de ceafă, trăgându-i capul pe spate pentru a-i dezvălui faţa şi curba delicată a gâtului.
- A fost un râs nervos, bâigui ea, umezindu-şi buzele. Obişnuiam să... chicotesc... ori de câte ori...
- Gura!
Degetele lui Nick se strânseră sălbatic sub şuviţele de păr, făcând să i se umple ochii de lacrimi.
- Mi-am iubit soţia, continuă el, palid. Iar tu ai omorât-o, pe ea şi copilul pe care-l purta în trup. Imi eşti datoare, Alannah, şi pentru prima oară în viaţa ta vei plăti. Nu-ţi va fi prea greu. N-am nevoie de afecţiune sau prietenie. Nu doresc decât să-ţi folosesc trupul, şi am s-o fac.
Ca şi cum atingerea ei l-ar fi contaminat cu o boală, Nick îşi smulse mâna din părul mătăsos, frecându-şi-o
cu cealaltă. Un muşchi îi palpita pe obrazul înroşit. O privea ca pe cea mai josnică jivină de pe Pământ, cu un dispreţ îngheţat.
Dar Alannah se ridicase şi ea în picioare, uitând de orice spaimă, pradă unui torent de furie.
- Porc îngâmfat ce eşti! scuipă ea. Găseşte-ţi altă iapă de prăsilă ca să-ţi poarte copiii! A

dracului să fiu dacă am s-accept! E obscen!

- Poate.

Nick părea din nou stăpân pe sine. Vorbea tărăgănat, respirând mai rar.

- Obscenitatea e numai în ochiul celui care priveşte. Eu te găsesc demnă de amor, Alannah, şi puţin îmi pasă dacă-ţi convine sau nu să-mi concepi copiii. Vei concepe de-atâtea ori de câte ori vreau eu. Cât despre povestea cu dracul - ei bine, fii sigură că dracu' o să te ia dacă n-o faci. Şi nu numai pe tine, drăguţă, ci şi pe Rose cea naivă, şi pe Trina. Ca să nu mai pomenim de iubiţelu'.

Alannah îi întorsese spatele, căutând să-şi regăsească autocontrolul, dar ultimele lui cuvinte, rostite pe cel mai ameninţător ton cu putinţă, o făcură să se răsucească în loc, cu o expresie deznădăjduită.

- Ce... ce vrei să spui...?

- Toată ideea cu bursa a fost ca să-l dau la o parte din drum. Dacă nu e cazul, atunci nu văd nici un motiv

de a-mi cheltui banii pentru a-i oferi ceea ce-şi doreşte.

- Pe mine mă doreşte! replică Alannah cu aprindere, făcând un pas spre el.

- Ba mai mult îşi doreşte bursa. Putea să se însoare cu tine şi să te ia cu el. De ce n-a făcut-o?

Alannah se repezi la Nick, cu degetele

încârligate, hotărâtă să-i scoată ochii. I se urcase sângele la cap; când o prinse de încheieturi, începu să se zbată orbeşte, reuşind să-i înfigă o unghie în obraz. Dar mâinile lui erau necruţătoare, zgâlţâind-o până se moleşi complet, cu ochii chinuiţi îndreptaţi spre chipul lui.

- N-am să te iert niciodată, şopti ea, pe tonul unui jurământ solemn. Niciodată n-am să te iert, câte zile oi avea!

La auzul acestor cuvinte, Nick îşi dezgoli dinţii.

- Niciodată e cam multişor, pisică sălbatică ce eşti...

Un sunet îl făcu să întoarcă spre uşă capul.

- Asta trebuie să fie Rose. Remarcabilă femeie, mama ta - de o punctualitate fără greş. Sper să ai şi tu aceleaşi calităţi.

Sensul cuvintelor lui o făcu pe Alannah să se înroşească. Ii sugera că o dispreţuia pe Rose la fel de mult pe cât îi ura fiica şi că amândouă meritau cu vârf şi îndesat tot ce putea fi mai rău în viaţă.

- Şi dacă nu mă mărit cu tine ce-ai să faci? întrebă ea în şoaptă, pe când maşina mamei sale intra în garaj.

- Am să vă arunc pe toţi în mizerie. Gata cu facultatea de medicină pentru Trina, la muncă - unde-o avea norocul s-o primească! Tot ce-aveţi se va duce pe plata datoriilor.

Privirea lui rece cutreieră camera, cu colecţia de

antichităţi dragi.

- Nu vă vor rămâne destui bani ca să vă cumpăraţi o casă, oricât de mică, nici în cel mai sărăcăcios cartier al oraşului.

în timp ce paşii uşori ai lui Rose se apropiau pe culoar, Alannah spuse cu voce stinsă:

- Prea bine, atunci. Ai toate atuurile.
- Ştiam.

Expresia ei distrusă îl făcu să zâmbească. O luă de umeri, trăgând-o inexorabil spre el.

- Deci, hai să pecetluim învoiala aşa cum se obişnuieşte, bine?

Astfel că Rose, intrând în cameră, îi văzu strâns îmbrăţişaţi, cu gura lui Nick lipită de a fiicei sale. Dacă observă că Alannah nu reacţiona în nici un fel, nu spuse nimic - nici atunci şi nici mai târziu.

- Ştiam eu că n-ai să regreţi! răspunse ea în aceeaşi seară, când Alannah îi aduse la cunoştinţă hotărârea pe care o luase. E un gentleman desăvârşit şi, deşi sună cam materialist, va fi exact genul de căsătorie pe care ţi-o doream. Va avea grijă de tine toată viaţa,

niciodată nu-ţi vei face probleme cu banii. Şi, apropo, Alannah, să ştii că el ţi-a plătit şcoala din Elveţia!

Alannah nu era surprinsă. Tot ceea ce aflase în ziua aceea o convinsese că Nicholas Challoner urzea de ani de zile o plasă în jurul familiei

Finderne - de când murise soţia lui.

- Şi cred că tot el va finanţa şi studiile de medicină ale Trinei.

- Păi, da... Şi taxele de la St Hilda's... continuă Rose, cam încurcată. S-a oferit să ne ajute, iar Trina ar fi fost atât de nefericită dacă o retrăgeam din şcoală... Se descurca de minune acolo.

Trina, însă, fu aceea care puse degetul pe punctul cel mai dureros. Seara, la culcare, o urmă pe Alannah în camera ei pentru a o întreba fără nici un preambul:

- Şi David?

Alannah îşi scoase rochia peste cap, fără să-şi privească sora.

- Ce-i cu el?

Privind-o grav, Trina se aşează pe pat.

- Nu face pe proasta, Alannah! David crede că te vei mărita cu el, nu cu Nick Challoner!

- N-am spus nimic, n-am hotărât nimic, replică scurt Alannah, studiindu-şi cu atenţie faţa în oglindă.

- Parcă era nevoie să spuneţi ceva? i-o întoarse Trina. îl iubeşti, te iubeşte şi el. Nu-ncerca să mă minţi, Alannah, v-am văzut la petrecere - sărea în ochi! Pentru bani o faci, Ally?

- Nu.

Trina, însă, clătină din cap.

- Lasă că ştiu eu... Nici măcar nu-l cunoşti pe

domnul Challoner. Ştii, Ally... nu trebuie neapărat să urmez medicina...
O durea să-şi mintă sora, să-i vadă dispreţul din privire, în timp ce încerca s-o convingă că Nicholas Challoner era ceea ce-şi dorea ea de la viaţă.
- Dacă nu pentru noi, atunci pentru tine îţi doreşti banii, conchise Trina, când Alannah termină cu explicaţiile. E putred de bogat, nu?
- Aşa se pare.
Trina dădu din cap.
- Şi David? Lui ce-ai să-i spui?
- Am să-i scriu mâine.
- Va fi distrus.
Alannah îşi mişcă mecanic buzele, încercând să imite un zâmbet.
- Ba nu, va fi atât de fericit că s-a ivit şansa asta, încât... încât va trece curând peste starea de şoc.
încruntată, Trina tăcu un moment, apoi reluă, insistent:

- Ally, David te iubeşte. Dintotdeauna te-a iubit! Tot anul trecut nu s-a întâlnit cu nici o fată şi... Ally...
- Ii pledezi atât de convingător cauza, încât oricine ar crede că tu ai fi iubita lui, nu eu! o întrerupse cu asprime Alannah.
Roşind încurcată, Trina îi susţinu privirea.
- Il iubesc de când eram mică, recunoscu ea.

Dar asta n-are nici o importanţă. Ally, nu te mărita cu Nick Challoner numai pentru că e bogat! Mă sperie - e atât de rece şi închis în sine! Chiar şi când zâmbeşte, ochii îi rămân de gheaţă.

- Pocneşte de sex-appeal, replică Alannah indiferentă. Nu-ţi face griji pentru mine, Trina. De ce nu te gândeşti mai bine la David? Ti-l pasez ţie dacă vrei, cu cele mai sincere urări de bine. Cel mai bine e ca totul să rămână în familie, nu? Frumos, decent, civilizat...

Şi, ridicând din umeri, îi întoarse spatele torţionarei sale, cu o privire mată, stinsă.

- Sunt frântă de oboseală, Trina. Am avut o zi atât de agitată...

- Nici nu mă mir! ripostă sora ei. Nu oricând ţi se întâmplă să-i dai papucii iubitului şi-n aceeaşi zi să te logodeşti cu altul! Noapte bună!

După plecarea ei, Alannah rămase mult timp cu privirea spre uşă, încercând să înţeleagă ceva din toate cele întâmplate. Insă n-avea nici un rost. Cu mişcări amorţite, se culcă şi zăcu trează ore în şir, privind în gol.

Capitolul 4

S-au căsătorit peste zece zile. O nuntă foarte discretă, la oficiul stării civile, în prezenţa lui Rose, a Trinei şi a soţilor Richmond, cei doi la care fuseseră în vizită.

Intre timp, Alannah îl văzuse foarte puţin pe Nicholas. Acesta fusese în nord, probabil ca să facă pregătiri pentru sosirea ei în casă, întorcându-se la Christchurch doar cu două zile înainte de cununie.

Alannah se întreba dacă Nicholas avea să schiţeze măcar un gest convenţional ca proaspăt soţ, dar cu excepţia cinei oferite nuntaşilor la un restaurant foarte scump Nick nu făcu nici un efort în acest sens. Nici măcar nu încercă să rămână câteva minute singur cu ea. Mai rar o asemenea lipsă totală de interes...!

Dar era mai bine aşa. Alannah nu vărsase nici o lacrimă după toate speranţele ei spulberate. Fata plină

de viaţă dinainte dispăruse, zidită într-o temniţă de gheaţă. Nu-i trecea prin minte că se afla într-o stare de şoc, nici că Nicholas ştia acest lucru. Nu-şi dădea seama nici măcar că o asemenea atitudine nu putea să dureze. Numai când Nick îi puse pe deget un splendid inel cu safir simţi ceva - o tresărire.

In timpul nunţii fu palidă dar calmă, iar când sosi momentul să plece, după mica sărbătorire de-acasă, lăsă jos paharul de şampanie neatins şi se întoarse spre mama ei, care o îmbrăţişă înlăcrimată. La fel ca atâtea alte persoane egoiste, Rose era extrem de sentimentală.

Trina o privi lung, înainte de a-i şopti:

- Să fii fericită, Ally.

Şi o sărută pe obraz.

- Alannah.

Auzind chemarea calmă a soţului ei, Alannah mai atinse o ultimă dată mâna surorii sale, cu un deget tremurător, înainte de a-şi lua rămas bun de la soţii Richmond.

Maşina lui Nicholas îi aştepta afară. Alannah mai privi o singură dată faţada elegantă a casei, apoi strânse buzele şi aşteptă ca Nick să închidă portiera. Când maşina plecă, nu mai aruncă nici o privire în urmă.

In timp ce treceau prin oraş, Nicholas spuse:

- Avionul decolează peste o jumătate de oră. N-ai nevoie de nimic?

- Nu, mulţumesc.

- Nu eşti curioasă să ştii unde mergem?

- Deloc, răspunse ea rece, închizând ochii, cu capul rezemat de tetieră.

In avion, Nicholas deschise o servietă, începând să lucreze la nişte hârtii. Alannah încercă să adoarmă. Nopţile din ultima săptămână nu fuseseră tocmai prielnice pentru odihnă. Nu peste mult, murmurul turboreactoarelor începu s-o calmeze şi se cufundă tot mai adânc în fotoliu...

Se trezi după un timp nedefinit, tresărind, sub atingerea mâinilor lui.

- Ce...?

- Centura, răspunse laconic Nicholas, încheindu-i-o.

Aşa cum se aşteptase, destinaţia lor era Aeroportul Mangere din Auckland. După ce li se luară bagajele, Nicholas o conduse în parcare, unde aştepta un enorm Mercedes-Benz.

In noaptea aceea urma să devină soţia lui Nick Challoner, silită să îndure intimităţi pe care în braţele lui David şi le imaginase numai. Coborând ochii spre mâinile de pe volan, şi le imagină pe pielea ei, crude şi persistente, şi se cutremură, muşcându-şi buzele pentru a le opri tremurul nervos.

Farurile luminau copaci şi râpe roşcate, pe serpentinele unei şosele în pantă. După un timp, terenul redeveni orizontal, şoseaua trecând printre ocoluri pentru cai şi vite, până când maşina ajunse într-o curte enormă, înconjurată cu ziduri de cărămidă. Nicholas apăsă pe un buton, pentru a ridica uşa garajului.

- Bine ai venit la Puhinui, îi ură el cu o insolenţă rece, aplecându-se să-i deschidă portiera.

Alannah simţi un fior pe şira spinării. Aşteptă să se aprindă luminile de-afară, apoi coborî din maşină. Îl găsi pe Nicholas, plictisit şi totuşi nerăbdător, în faţa unei uşi. La vederea ei, dădu s-o ia în braţe, cu un zâmbet rece.

- Să respectăm tradiţia...

- Nu te deranja! se răsti Alannah, ferindu-se.
Nicholas ridică din umeri şi îi deschise uşa să intre.
- Presupun că vrei să te speli. Pe-aici.
Casa era modernă, cu pereţi albi şi pardoseli de cărămidă, foarte sofisticată şi în acelaşi timp primitoare. Oare era opera lui Ngaire Challoner? Dormitorul imens era dominat de un pat uriaş cu baldachin şi perdele roz, din acelaşi material cu tapetul şi draperiile. Un covor într-o nuanţă mai închisă mângâie picioarele şovăielnice ale noii-sosite.
- Baia e dincolo de uşa din mijloc, arătă Nicholas spre trei uşi ascusne parţial în spatele unui paravan cu încrustaţii delicate. Vrei să faci un duş?

- Da, mulţumesc, îşi auzi Alannah propria voce răspunzând, subţiată şi lipsită de emoţie. Dacă pui geanta aia undeva... îţi mulţumesc.

Nicholas o privi cum îşi scotea, la nimereală, primul articol de îmbrăcăminte cu care să se schimbe pentru casă. înălţă sprâncenele, sarcastic.

- Nimic provocator? întrebă el. Vom fi absolut singuri, să ştii.

Alannah se opri.

- Aşa ceva vrei să port? Cred că mama mea mi-a cumpărat vreo două... Dacă sunt necesare ca să-ţi stimuleze poftele, atunci mă voi conforma,

desigur.

Nicholas râse încet, fără haz.

- Nu, scumpa mea soţie, n-am nevoie de asemenea provocări ostentative. Mi-e de ajuns felul cum arăţi. Dar, da, mi-ar face plăcere să porţi ceva cu un aspect mai nupţial.

După o scurtă căutare, Alannah descoperi halatul apetisant, cu cămaşă de noapte, pe care i-l cumpărase mama ei - numai mătase şi dantele de un alb pur, feciorelnic. Simţi privirea lui Nicholas, dură ca diamantul, lipsită de cea mai mică afecţiune.

Spre surprinderea ei, o lăsă să facă duş în linişte. Când se întoarse, îl găsi lângă fereastră, uitându-se afară în noapte. Nicholas o măsură cu privirea lung, insolent, apoi spuse cu o asprime surprinzătoare în glas.

- Acum voi face şi eu duş. Uşa alăturată e de la camera ta de toaletă.

După ce-şi făcu duşul, Nicholas apăru îmbrăcat într-o cămaşă de mătase neagră şi pantaloni strâmţi, de aceeaşi culoare. Alannah se întrebă dacă intenţionat alesese culoarea morţii şi a doliului.

Cu glas foarte scăzut, o chemă:

- Vino aici.

Greaţa care o ameninţase toată ziua i se ridică în gât, dar Alannah porni spre el, lăsându-l să ridice o

mână şi s-o prindă de bărbie. Nicholas părea obosit, cu oasele structurate aristocratic reliefându-i-se pe sub pielea oacheşă.

- Nu e nevoie să se întâmple aşa, spuse el dintr-o dată, pe neaşteptate.

Cu toată răceala de care era în stare, Alannah răspunse:

- Ba da, e mai bine. Nu-ţi face griji, n-am să mă împotrivesc nici n-am să ţip sau să fac alte prostii. Ai plătit pentru mine şi ştiu cât de scump a fost preţul. Voi fi o soţie supusă. Dar nimic mai mult.

Işi înălţă genele, dezvăluindu-şi văpaia de ură din ochii albaştri, iar Nicholas râse cu o expresie demonică, răspunzând cu glas îngroşat.

- Aşa să fie, frumoasa mea. Hai să vedem dacă preţul a meritat, bine?

Şi o trase brutal spre el.

Alannah nu dormise nici o clipă. Zăcea în pat, atât de nemişcată încât o durea tot trupul, înţepenit, în timp ce prin minte i se învolburau crâmpeie de gânduri hidoase. Nu se auzea decât respiraţia lui Nicholas, alături, regulată şi liniştită. Alannah se strâmba, cu stomacul întorcându-i-se pe dos.

In cele din urmă nu se mai putu stăpâni şi coborî încet din pat. Abia reuşi să ajungă până la baie.

După un acces de vomă sfâşietoare, se rezemă vlăguită de perete, aşteptând să i se calmeze respiraţia. Apoi se spălă pe dinţi şi pe faţă. In timp ce-şi săpunea trupul maltratat, relaxându-se sub jeturile fierbinţi ale duşului, îşi spuse cu fatalism: Ei bine, asta a fost. Niciodată nu va mai fi la fel de rău.

Şi, nu peste mult: Poate că sunt gravidă deja şi nu va mai fi nevoie - niciodată...

Ceea ce i se întâmplase nu se putea numi dragoste. Nicholas o posedase numai cu dorinţa propriei lui satisfacţii, folosind-o brutal şi abil, ca un maestru desăvârşit în arta seducţiei. Căci fusese, într-adevăr, un fel de seducţie. Violenţa lui pătimaşă, în locul indiferenţei la care se aşteptase, o surprinsese total.

Conform promisiunii, Alannah nu se opusese, dar pasivitatea ei dispreţuitoare îl făcuse să murmure furios:

- Până acum, Alannah, mă coşti peste măsură de scump. Va fi interesant să vedem dacă poţi rămâne mult timp aşa.

Disperată, era nevoită să recunoască faptul că dincolo de ura instinctivă la adresa lui se simţeau alte instincte, mai profunde şi mai puternice. Nu-l primise în inima ei, dar Nicholas avea toate cheile reacţiilor fizice ale trupului.

Şi o ştia şi el. Alannah se aşteptase la o atitudine triumfală, dar Nicholas rămăsese surprinzător de blând, în tot timpul cât o mângâia, o explora şi o descoperea.

O, Doamne, ajută-mă să fi rămas însărcinată! se rugă ea, revenind în dormitor.

Dar, de îndată ce se culcă la loc, încremeni, căci Nicholas se întoarse spre ea, murmurând ceva în somn, şi o cuprinse cu un braţ, trăgând-o la piept. Alannah rămase nemişcată, aşteptându-l să-şi schimbe poziţia, dar respiraţia care-i adia prin păr redeveni curând regulată, făcând-o şi pe ea să se relaxeze.

Când se trezi era singură. Câteva minute rămase privind cu ochi nedumeriţi modelele roz şi albe ale baldachinului, până-şi aminti unde se afla.

Era trecut de ora nouă, iar cineva trăsese draperiile de la o fereastră, dezvăluind o uşă glisantă cu geam.

Alannah se ridică, încercând să vadă cum era vremea, apoi strălucirea soarelui de afară o atrase spre uşa culisantă.

Văzu o terasă mică, pavată cu cărămizi şi năpădită de plante agăţătoare înflorite. Dincolo de balustradă scânteiau apele albastre ale unui estuar. Construită în vârful unui mic promontoriu, casa domina o colină verde, cu pante abrupte. O briză capricioasă fremăta prin coroanele copacilor care înconjurau capul, bătrâni şi noduroşi, gesticulând maiestuos cu ramurile groase spre ape şi cer.

- Văd că în dimineaţa asta eşti mai bine dispusă.

Glasul lui Nicholas o întrerupse din contemplarea acelei lumi noi pe care i-o dăruise. Alannah încremeni, apoi întoarse capul, spre a-l vedea ieşind din dormitor cu o tavă încărcată.

- E splendid, spuse ea simplu, în timp ce sângele i se scurgea din obraji, lăsând-o palidă şi încordată.

- Este.

Nicholas puse tava pe o masă albă de fier forjat, sub o umbrelă, şi trase un scaun cu pernă albă cu albastru.

- Stai jos şi hai să ne luăm micul dejun.

La vederea lui îi pierise toată pofta de mâncare.

- Nu... mi-e...

- Alannah.

O singură privire fu suficientă pentru a o face să-şi coboare genele, aşezându-se pe perna moale a scaunului, cu ochii spre tavă.

Ii era greu să înghită când simţea că Nicholas se uita la ea, dar după un timp Alannah descoperi că-i era într-adevăr foame.

- O cafea?

Când ea scutură repede din cap, Nicholas îi ceru:

- Atunci toarnă-mi mie una, te rog.

După ce i-o oferi, Nicholas apucă mâna care-i întindea ceaşca şi îi privi degetele subţiri şi palide.

Pe Alannah o străbătu un val de silă. Abia reuşi să nu-şi smulgă mâna, zgâriindu-l, pentru a-şi lăsa pentru totdeauna amprenta de neşters a urii pe faţa lui.

Gura lui Nicholas se înăspri.

- In regulă, deci mă deteşti. Nici nu mă aşteptam la altceva. Dar nu te obligă nimeni, Alannah. Ai putea alege o viaţă mult mai plăcută.

Alannah înălţă sprâncenele.

- Cu tine aici?

- Da, cu mine aici, răspunse el rezemându-se de spătar, cu o expresie crunt-batjocoritoare. Cu mine nu vei duce niciodată lipsă de bani şi e clar că-ţi place casa asta. Iar dacă-ţi acorzi măcar o mică şansă, s-ar putea să mă placi şi pe mine. Nu

imediat, preciză el, văzând-o gata să-l contrazică, nu, sunt pregătit să

aştept câteva săptămâni până-ţi trec toanele. Dar noaptea asta a dovedit două lucruri. Unu, că încă mai erai fecioară.

Tăcu, însă când Alannah nu schiţă nici o intenţie de a-l întreba care era al doilea lucru, privindu-l doar cu ochi mari şi ostili, continuă:

- Iar celălalt e că nu-ţi sunt indiferent.

- Am auzit adesea că atracţia fizică n-are de multe ori nici o legătură cu simpatia sau respectul, replică ea, cu aceeaşi politeţe. Acum o cred. Şi sunt sigură că ceea ce ai primit de la mine - singurul lucru pe care-l vei primi vreodată de la mine - nu e cu nimic mai presus de lucrul pe care m-ar putea face să-l simt cu oricare alt bărbat tânăr, prezentabil şi cu experienţă.

- Cum ar fi prietenul tău, de pildă?

Alannah ridică din umeri, deşi aluzia o lovise drept în inimă.

- După cum ai descoperit, eram încă virgină. David şi cu mine stabiliserăm să aşteptăm.

- Norocul tău, replică el zâmbind antipatic. Deci, eşti hotărâtă să rămâi necooperantă?

- }i-am spus încă de aseară ce sunt dispusă să fac. Nu văd nici un motiv de a-ţi uşura situaţia, numai ca să-ţi alung posibilele sentimente de vinovăţie.

Nicholas se rezemă în scaun, contemplându-i trăsăturile palide cu ochii lui verzi ca gheaţa.

- Mă cunoşti foarte puţin dacă-ţi închipui că sufăr de complexe de vinovăţie, o informă el onctuos. Dimpotrivă: trufia ta e o adevărată provocare pentru mine. Imi face o plăcere nespusă să te ating ştiind că mă urăşti pe mine, dar iubeşti atingerea.

Cu groază, Alannah observă o nerăbdare calculată crispându-i chipul, în timp ce se ridica şi venea lângă ea, pentru a-i trece un deget peste pielea gingaşă a braţului. Sub uşoara atingere, pulsul ei tresări, iar Nicholas râse, întinzându-i mâna.

- Vino, o chemă el încet. Ai dormit, ai mâncat, ai făcut duş. Restul acestei zile îmi aparţine, dulcea mea soţie - la fel ca tot restul vieţii tale.

Capitolul 5

Când se termină, Alannah rămase cu ochii închişi, respiraţia sacadată şi inima plină de ură. Citise undeva că cea mai mare parte a sexualităţii subzista în creier. Atâta vreme cât îl ura pe Nicholas, acesta nu-i putea smulge reacţia supremă. O luase de lângă iubitul ei, îi răpise virginitatea, îi siluise trupul, dar cât timp îl ura, mai mult de-atât nu-i putea face.

- Uită-te la mine, îi porunci el şi, când deschise ochii, Alannah îl văzu râzând, cu un amuzament sardonic pe trăsăturile feţei sale chipeşe. Ce nevestică încăpăţânată, comentă încet, repezindu-şi dintr-o dată buzele, cu poftă, spre sânul ei.

Epuizată, Alannah nu spuse nimic, privindu-i doar cu duşmănie temătoare capul brunet. Din nou...? N-ar fi putut - în nici un caz!

Se părea că nu voia decât s-o chinuiască. După câteva clipe, gura lui întrerupse tortura, cu un oftat.

- Sunt obosit, spuse Nicholas parcă surprins şi, spre furia ei neîncrezătoare, adormi, cu faţa rezemată peste formele ei moi şi trupul prăbuşit deasupră-i, inert. Greutatea lui era o povară ciudat de suportabilă.

Cât timp zăcu astfel, comparând nuanţele trupurilor lor, Alannah nu ştia. Ultimul ei gând conştient înainte de a o fura şi pe ea somnul fu acela că, deşi foarte bronzată, pielea lui Nicholas era extrem de fină şi netedă.

- Ridică-te, îi ordonă el.

Buimacă, Alannah se săltă într-un cot. Ii era frig, pentru că Nicholas plecase de lângă ea. Tocmai îşi trăgea pe el pantalonii.

- E trecut de amiază şi nu ţi-ar strica o plimbare, să-ţi mai risipească pânzele de păianjeni din cap.

Alannah clătină din cap.

- Nu mă obliga să te dau jos din pat cu forţa, o preveni el încet.

- Nu vreau să merg nicăieri.

Drept răspuns, Nicholas se aplecă şi o sărută pe gura sfidătoare, deschizându-i-o cu forţa. Apoi îi cuprinse faţa revoltată între mâini. Privirile li se ciocniră.

Alannah plecă ochii cea dintâi.

- Aşa, spuse el, dând din cap. Fă ce spun eu şi ne vom înţelege foarte bine.

- Pe dracu'!

O, cât îşi mai dorea să-i imite convingerea rece din cuvinte! O înnebunea gândul că în propria ei voce nu se simţea decât sfidare.

Pe chipul lui se ivi cunoscuta expresie batjocoritoare care-i strâmba gura într-un rânjet.

- Punem pariu? Peste cinci ani vei zâmbi ruşinată la amintirea acestei risipe de energie.

- Chiar crezi? înseamnă că nu mă prea cunoşti. Sau, poate, principala ta calitate e înfumurarea?

Pregătită să-i înfrunte mânia, Alannah fu surprinsă şi iritată de hohotul de râs care-i întâmpină cuvintele.

- Vei avea plăcerea de a descoperi singură, spuse Nicholas, dându-i drumul. Hai, îmbracă-te. Sau vrei să vin iar la tine?

Nerăbdarea cu care Alannah sări din nesuferitul pat era cel puţin comică, dacă nu chiar umilitoare, dar singura reacţie a lui Nicholas fu un zâmbet ironic.

De pe terasă, o scară de piatră cobora printre plante tropicale luxuriante spre o pajişte străbătută de o cărare care ajungea pe plajă. Lungă şi arcuită, cu nisip bej-trandafiriu, aceasta era mărginită de copaci pohutukawa, dincolo de care pornea o pantă netedă şi

abruptă spre culmea colinelor. Apa scânteia jucăuş în soare, vălurindu-se mărunt în estuar, sub văzduhul atât de încremenit încât se putea auzi ţiuitul metalic al unei drujbe, undeva departe.

Pe nesimţite, Alannah începu să se înveselească. Acasă, în Christchurch, îşi luase rămas-bun de la vară, dar aici era destul de cald ca să facă baie în mare.

- Ai în faţă Golful Hauraki, îi spuse soţul ei. în perioada vacanţelor, ai impresia că fiecare locuitor din Auckland are câte un iaht.

- Ai şi tu unul?

Nicholas clătină din cap.

- îmi place să navighez, dar n-am timp să-mi construiesc un iaht serios.

Cuvintele lui păreau promiţătoare. Probabil că expresia feţei o dădu de gol, căci Nicholas adăugă tranşant:

- Totuşi, am de gând să mai deleg din responsabilităţi, acum când am o familie căreia să-i pot acorda toată atenţia necesară.

Şi, luându-i mâna care atârna relaxată pe lângă trup, îi sărută vârfurile degetelor, cu un sarcasm rece în ochi.

începură să se plimbe tăcuţi pe plajă. Devii prea conştientă de bărbatul din el, îşi spuse Alannah cu

severitate. Nu-i da atenţie. Bucură-te de plajă, de peisaj, de mirosul sărat din aer, de ţipetele pescăruşilor...

Un plescăit neaşteptat o făcu să tresară.

- Un peşte, o informă laconic Nicholas. Sar din apă destul de des pe-aici.

Bineînţeles, ce altceva ar fi putut să fie?

- Cine îngrijeşte de casă? întrebă Alannah.

- Menajera noastră se numeşte Ellen Thurkettle. Locuieşte cu soţul ei, într-un apartament din spatele casei. Administratorul fermei stă în căsuţa de lângă grajd - se vede de-aici... adăugă el, întorcându-se să-i arate. Acolo e.

Era o casă arătoasă, umbrită de copaci, cu flori roz atârnând de pe un umbrar, deasupra terasei spaţioase.

- Cu Ellen nu te poţi înţelege prea uşor, reluă el, dar e o femeie integră.

- Calitate care stăpânului ei îi lipseşte, replică

Alannah cu maliţiozitate.

Nicholas zâmbi, deşi glasul îi rămase rece.

- Poate, fu el de acord. De ce anume te plângi? Ti-am dat de ales.

- O alegere imposibilă! Ştiai perfect că eram nevoită să-ţi accept pretenţiile.

- Din câte-mi amintesc, a fost mai degrabă un peţit decât o pretenţie.

- Aş fi preferat a doua variantă. Ai profitat de puterea ta ca să-l împingi pe tata într-o situaţie pe care nu putea s-o evite. Când a murit, i-ai câştigat mamei mele încrederea şi ai strâmtorat-o şi mai rău. Ai furat şi ai de gând să furi în continuare. Mi-ai furat fecioria, intenţionezi să-mi furi trupul, pentru a-ţi naşte copii... viaţa mi-ai furat-o!

Buclele roşcate îi luciră în soare când îşi aruncă înapoi capul, susţinându-i privirea cu ochi tulburaţi şi dispreţuitori.

- Dar nu-mi vei fura niciodată inima, nici mintea. Sunt ale mele şi sunt bine păzite. Şi nu poţi face nimic.

- Nici nu ţin să fac mare lucru, replică insolent Nicholas, luând-o de mână pentru a o trage la pieptul lui. Crezi că mă interesează inima sau mintea ta? Mintea nu prezintă alt interes pentru mine decât ca nivel de inteligenţă, pentru a le fi o mamă potrivită acelor copii despre care vorbeşti atât de caustic. Cât despre inimă...

Se întrerupse, desfăcându-şi palma peste sânul ei sub care inima îi bătea rapid, dureros.

- Ăsta-i singurul lucru care mă interesează la inima ta, continuă, zâmbind la vederea expresiei ei frustrate. Faptul că bate de două ori mai repede când te ating.

- De frică!

- Aiurea. N-o recunoşti din mândrie, dar mă doreşti. Te prefaci eroic, dar te dă de gol trupul, prostuţă mică. Crezi că azi-noapte ar fi mers atât de nedureros, dacă nu erai gata să mă primeşti?

- Te urăsc!

- Ştiu.

Nicholas porni din nou, ţinând-o de mână cu aparentă afecţiune.

- Urăşte-mă cât vrei, Alannah. Mai bine asta, decât indiferenţa pe care te chinuieşti atâta s-o exprimi. Singură îţi faci rău prin încăpăţânarea asta de a nu capitula. Mie chiar îmi place să văd cum te străduieşti să pari pasivă, când tot trupul îţi tremură de dorinţă şi mă întâmpină cu o grabă aproape indecentă.

- Termină!

- Atunci, nu mă provoca, replică el tăios, eliberân- du-i mâna. Puţin îmi pasă dacă zaci ca un lemn în braţele mele, dar n-am de gând să-ţi acord privilegii numai fiindcă facem amor împreună sau pentru că îmi eşti soţie. Dacă vrei consideraţie din

partea mea, trebuie s-o meriţi.

Intre timp, Alannah îşi mai regăsise cât de cât autocontrolul.

- La fel ca Ngaire?
- Pe Ngaire am iubit-o! ripostă el brutal. Şi cu asta, am încheiat orice discuţie. Să nu te mai aud niciodată rostind numele ei. Ai înţeles?

Ferocitatea dezgolită din expresia şi glasul lui o înspăimântă. Alannah se întoarse în altă parte, dând din cap, fără a-şi putea învinge laşitatea. Arăta ca un diavol, cu o aroganţă atât de aspră încât, un moment, Alannah se temuse că avea să devină violent.

- Nu e nevoie să-ţi faci griji, spuse el cu dispreţ, n-am lovit niciodată o femeie şi în nici un caz nu cred că va fi nevoie să folosesc forţa.
- Ti-am spus că nu vei avea motive, replică ea inexpresiv. Ai doi ostatici - chiar trei, dacă-l punem la socoteală şi pe David.
- Alt nume pe care nu vreau să-l mai aud.

Alannah începuse să tremure, scârbită şi înfuriată de propria ei umilinţă.

- Mai sunt şi altele? întrebă ea, cu o politeţe distantă.

în acel moment, un uliu plană peste nisip, căutându-şi prada cu ochii săi aprigi, în timp ce luneca aproape poetic pe aripile vântului. Alannah se înfioră.

- Aş dori să ne întoarcem.
- Desigur.

Privindu-i trupul zvelt, Nicholas adăugă, cu glas lipsit de emoţie:

- Deşi aici e mai cald decât la Christchurch, ar fi bine să-ţi iei cu tine o jachetă, oriunde ai merge. E toamnă.

Alannah dădu din cap. O cuprinsese dintr-o dată o imensă oboseală.

Când ajunseră în casă, Nicholas o privi lung, cu acea expresie rece şi insolentă care o făcea să se simtă măruntă, nepricepută şi inferioară.

- Ştii să găteşti?

Uimită de banalitatea întrebări, Alannah replică:

- Da.

După un moment, adăugă:

- Chiar foarte bine, dar am un repertoriu limitat până acum.
- Atunci poţi pregăti cina, din moment ce pe Ellen am lăsat-o liberă în weekendul ăsta.

A doua zi dimineaţa, Alannah se trezi din nou singură în pat. Il visase pe tatăl ei şi zâmbea - dar în clipa următoare amintirile îi umbriră faţa. Surâsul i se şterse de pe buze în timp ce-şi acoperea ochii cu braţul, ca să nu mai vadă camera.

De la capătul patului se auzi glasul aspru al lui Nicholas:

- Deşteptarea, dacă nu vrei să vin la tine.

- Nici o şansă, replică Alannah, înfuriată de faptul că nu mai avea nici un dram de intimitate. Da-r-ar Domnul să nu pot face copii!

Un moment, pe chipul lui se zări o expresie hidoasă. O ascunse imediat masca opacă pe care şi-o putea pune oricând dorea.

- Dacă aşa stau lucrurile, iubito, am să divorţez de tine şi mă voi căsători cu o femeie care şi-a dovedit deja fertilitatea.

O sărută apăsat, şoptindu-i apoi la ureche:

- Dar te voi păstra şi pe tine, ca amantă, închisă într-o temniţă de lux, numai pentru plăcerea mea.

Ochii lui Alannah se dilatară de groază.

- N-ai... n-ai fi în stare! se bâlbâi ea, strâmbându-se când Nicholas o muşcă de lobul urechii.

- Aşa crezi? replică el, retrăgându-se pentru a o privi cu un zâmbet şi mai înfricoşător. Roagă-te numai ca progenitura mea să dea cât mai curând primele semne de viaţă. N-am nici o şansă să întineresc. Şi-acum, scoală-te. în curând o să vină Ellen şi va trebui s-o cunoşti.

Ellen Thurkettle era o femeie slabă, mai înaltă cu câteva degete decât Alannah şi cu cea mai severă faţă din câte se pot vedea. Alannah simţi că o cântărise dintr-o singură privire, găsind că lăsa mult de dorit. Nici măcar nu-i zâmbi când îi strânse

mâna, privindu-l pe Nicholas cu o expresie de nemulţumire făţişă.

- Ai fi putut să mă anunţi, spuse ea scurt.

Nicholas ridică din umeri.

- De ce? Casa e tot timpul în perfectă stare, dacă asta te îngrijorează.

- Ştii bine că nu e asta, răspunse ea, întorcându-şi din nou privirea tăioasă spre Alannah. Mă rog, nu ştiu ce ai de gând, Nick, aşa că sper ca măcar tu să ştii.

- Sigur că ştiu, o asigură el, pe cel mai sec ton.

Ochii pătrunzători ai menajerei reveniră spre soţia stăpânului ei.

- După micul dejun am să vă arăt casa, doamnă Challoner.

- Numeşte-o Alannah, îi spuse Nicholas.

- Numai ea are privilegiul de a-mi permite asta.

Privirea lui Nicholas stărui asupra buzelor pline şi roşii ale soţiei sale.

- Iubito...? întrebă el tărăgănat.

- Te rog, îi spuse Alannah femeii, privind-o în ochi cu toată nepăsarea de care era în stare. Dacă... întrucât... vom locui în aceeaşi casă... ne va fi mai uşor aşa.

- Vă numesc cu plăcere doamna Challoner, dacă preferaţi, insistă inflexibilă servitoarea.

Nicholas oftă.

- Nu fi proastă, Ellen. Lui Ngaire i te-ai

adresat pe numele mic fără să te codeşti, poţi face la fel şi cu Alannah. Şi-acum, ce-avem la micul dejun?

După ce mâncară, într-o tăcere aproape desăvârşită, Nicholas se retrase în cabinetul lui, iar bătoasa doamnă Thurkettle o conduse pe Alannah prin casă cu un formalism rigid care la început o amuză, pentru ca după un timp s-o irite atât de mult încât deveni şi ea mult mai rezervată.

Când doamna Thurkettle se întoarse la bucătărie, Alannah ieşi să exploreze grădinile, descoperind o piscină încălzită şi un teren de tenis, lângă nişte garduri de plasă acoperite cu viţă-de-vie. în apropiere creşteau diverse soiuri de lămâi şi meri. Când muşcă dintr-un fruct mare şi auriu, Alannah constată că miezul acestuia era atât de acid încât zâmbi, imaginându-şi că-i explodau dinţii.

Livada era pe cât de întinsă, pe-atât de bine întreţinută, iar dincolo de ea Alannah găsi o grădină de zarzavaturi. Printre straturile de conopidă lucra un bărbat înalt, slab şi ridat, care o privi surprins în timp ce se apropia de el.

îi răspunse la salut scurt, dând din cap:

- 'Neaţa.

- Eu sunt Alannah... Challoner, se prezentă ea, întinzându-i mâna, cu speranţa că omul nu-i observase uşoara ezitare.

- Hugh Thurkettle, răspunse grădinarul privindu-i ezitant mâna, apoi i-o strânse. Numai fericire vă doresc, adăugă el, roşind uşor.

Alannah simţi că se îmbujora şi ea. Răspunse crispată:

- Mulţumesc. Pornisem în explorare. Ce grădină superbă! Singur o îngrijeşti?

- Da, răspunse Hugh Thurkettle, continuând să prăşească.

- Şi grădina din jurul casei?

- Şi pe-aia. Nick e un om care ştie ce vrea. Eu i-o fac.

Alannah se aplecă să smulgă o mică buruiană. Când se ridică, un brusc acces de ameţeală o făcu să clatine din cap.

- Vai de mine, m-am ridicat prea brusc. Domnule Thurkettle, acelea de la capătul grădinii sunt guava?

- Da. Galbene şi roşii. Incă nu s-au copt - peste vreo două luni...

Alannah dădu din cap.

- E minunat aici, nu-i aşa? Atâta linişte şi frumuseţe...

- Aşa aşa, încuviinţă Thurkettle, adăugând apoi: o să vă placă aici.

Considerând, pesemne, că fusese peste măsură de comunicativ, în continuare nu-i mai dădu decât

răspunsuri monosilabice. După un timp, Alannah renunţă şi se întoarse spre casă, pe o cărare mărginită de flori înmiresmate.

Se aşeză într-un şezlong de lângă piscină.

Soţii Thurkettle erau acri şi deloc comunicativi, dar Ellen răspundea clar şi precis la orice întrebare. Astfel, Alannah află că Ngaire mobilase ea însăşi dormitorul, iar pentru restul casei fusese angajat un decorator.

Oftând, îşi scufundă degetele în apa piscinei. Spre surprinderea ei, era destul de caldă ca să poată face baie.

- Panouri solare, se auzi glasul lui Nicholas din spatele ei, pe un ton ironic care o făcu să înţepenească.

- Aha... înţeleg...

Instinctiv, Alannah ridică ochii spre acoperiş, în căutarea dreptunghiurilor argintii pe care le văzuse pe atâtea alte case.

- Sunt orientate spre nord, spuse el, întinzându-i mâna. Ai fost la debarcader?

- Nu.

în timp ce se ridica în picioare, Alannah îi evită mâna întinsă, dar Nicholas zâmbi şi o cuprinse de talie.

- Atunci, hai să coborâm, propuse el binevoitor.

Debarcaderul se afla la poala falezei, constând dintr-o construcţie solidă de unde pornea un ponton, peste stânci, spre larg. Pereţii verzi adăposteau o şalupă mică, o ambarcaţiune pneumatică şi două canoe, precum şi diverse echipamente specifice: plase pentru raci, năvoade mirositoare, suliţe lungi şi nenumărate undiţe şi cârlige.

- Dă o impresie de pustietate...

Vocea lui Alannah răsuna ciudat în spaţiul vast al clădirii.

Nicholas care verifica o plasă pentru raci, răspunse:

- A fost construit pe vremea când bărcile erau ţinute înăuntru, de-asta e atât de mare.

Apoi porni spre ponton şi privi în lungul acestuia, cu mâinile în buzunare.

- După-amiază vom trece pe partea cealaltă.
- N-ar trebui să lucrezi? se interesă Alannah.
- îţi faci griji pentru câştigurile mele?

Ironia o făcu să devină rigidă, dar Nicholas continuă fără nici o pauză:

- Stai liniştită, madam nevastă, iau eu măsuri să n-ai nici o problemă cu banii. N-o să dau faliment numai fiindcă sunt în luna de miere. Am angajaţi de încredere, aşa că săptămâna asta îţi stau cu totul la dispoziţie.

- Ai grijă să nu te îneci, îl preveni ea

accetuându-şi caustic cuvintele.

Auzind-o, Nicholas râse şi se apropie din nou.

- Ai fi cea mai veselă dintre toate văduvele vesele, nu-i aşa? glumi el încet, apucând-o de umeri. Regret, iubito, n-am de gând să mor aşa, când îţi vine ţie la socoteală. Va trebui să-mi suporţi dezgustătoarea autoritate asupra vieţii tale încă mulţi ani de-acum înainte.

Şi, parcă pentru a fi sigur că se făcuse bine înţeles, o sărută, folosindu-şi deliberat forţa pentru a-şi accentua ameninţarea nu tocmai subtilă din cuvintele rostite.

Ziua aceea stabili programul tuturor zilelor care urmară. Nu erau chiar atât de neplăcute. Nopţile o îngrozeau mai mult, căci de fiecare dată îi era tot mai greu să rămână inertă în braţele lui.

După ce luna de miere prescurtată la o săptămână trecu, Nicholas începu să plece în fiecare dimineaţă la Auckland. Se înapoia pe seară, iar după cină se retrăgea adesea în birou, venind la culcare târziu după ce Alannah adormise.

Dar nu trecea nici o seară fără s-o trezească din somn.

Capitolul 6

Intr-o seară, Alannah nu mai putu să bea

cafeaua de după cină. Aroma ei savuroasă îi provocă pe neaşteptate un acces de greaţă. Stătu câteva momente privind în ceaşcă, în timp ce-şi dădea seama cum alte câteva incidente începeau să se lege.

Nicholas stătea în faţa ei, pe canapea, ascultând relaxat Das Lied von der Erde de Mahler, în interpretarea lui Janet Barker şi James King. Era unul dintre puţinii oameni pe care Alannah îi văzuse cu adevărat concentraţi în timp de ascultau muzică, iar după aceea comenta cu ea piesele audiate. O dată sau de două ori, constatase că aceste dialoguri îi făceau plăcere. Dar nu şi în seara asta.

O săptămână mai târziu, Alannah ieşi din cabinetul medical, cu bănuielile adeverite.

în trupul ei trăia o făptură străină, un parazit care-i consuma resursele vitale, a cărui prezenţă îi provoca greţurile aproape constante.
Şi totuşi, era recunoscătoare. întrucât îşi atinsese scopul, Nicholas urma s-o lase în pace.
îi văzu maşina în garaj, dar nu porni să-l caute. Abia reuşi să ajungă la timp în baie. încă mai stătea aşezată pe marginea căzii când îi auzi paşii în dormitor.

- Alannah?

Nu apucă să-i răspundă. Nicholas apăru în uşă, cu o expresie ciudată când o văzu cum stătea pe

margine, palidă şi ameţită.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Alannah se ridică în picioare.

- Sunt gravidă, îi răspunse, dintr-o dată dominată de o furie sălbatică. Singurele ei visuri materne fuseseră asociate cu David; îi venea să-l lovească pe Nicholas la fel de crud cum o lovise şi el pe ea, să-i calce în picioare visurile tot atât de brutal pe cât fuseseră terfelite şi ale ei.

- înţeleg, spuse el încet, cu expresia devenindu-i de nepătruns.

- Şi nu mă simt bine, se răsti Alannah. Vrei să mă laşi singură, te rog?

Zâmbind, Nicholas se apropie de ea, cu mâna întinsă.

- Vino, scorpie mică, ar fi cazul să te culci. Arăţi ca o moartă.

Refuzul lui de a-i răspunde la provocare o făcu să

nu se mai poată stăpâni. Când Nicholas vru să o cuprindă de mijloc, îl lovi peste mână.

Pe sub culoarea bronzată a feţei, Nicholas se albi cu o furie atât de palpabilă încât, un moment, Alannah ezită. Inainte de a-şi pierde firea cu totul, se repezi să vorbească:

- Sunt însărcinată, n-ai auzit? Ţi s-a realizat scopul pentru care m-ai luat de nevastă, aşa că nu mai sunt obligată să-ţi suport atingerea. Cel puţin,

până te vei hotărî să mai faci un copil cu mine. Mi se încreţeşte carnea pe trup numai când mă atingi. Şi-acum, lasă-mă-n pace! Te urăsc!

Un moment, avu impresia că mersese prea departe. Nicholas o privea cu o intensitate atât de sălbatică, încât mâinile lui Alannah se albiră încleştate pe marginea căzii. Apoi, încet, soţul ei reuşi să-şi stăpânească valul de furie, deşi când îi vorbi glasul îi răsună scurt şi usturător ca o lovitură de bici.

- Iţi place să te ating, ipocrită mică ce eşti, şi nu încerca s-o negi. Când vin la tine, eşti gata să mă primeşti. Presupun că Stewart nu ţi-a recomandat să întrerupi contactele sexuale...

Un moment, Alannah se simţi tentată să mintă, dar mândria o împiedică.

- Nu, răspunse ea rece.

- Atunci, am să mă culc cu tine ori de câte ori am chef. Se pare că încă n-ai învăţat să accepţi realitatea, Alannah, continuă el, cu o răceală batjocoritoare. De pildă, realitatea că-ţi face plăcere să te posed.

- Maimuţoi îngâmfat, rosti ea rar şi limpede. Nu-ţi suport mâinile şi gura decât închizând ochii şi imaginându-mi-l pe David în locul tău. De-asta am...

Nu-i văzu mâna. Abia peste câteva momente, cu faţa cuprinsă în palme, îşi dădu seama că o

lovise peste obraz atât de tare încât numai faptul că se ţinea de cadă o oprise să se prăbuşească înăuntrul acesteia.

Prin ţiuitul din urechi îl auzi pe Nicholas înjurând, un şir neîntrerupt de blesteme care păreau să-i iasă pe gură fără voia lui. Apoi, două braţe puternice o ridicară, în timp ce printre gene începeau să-i curgă lacrimile, şi fu cărată pe sus în dormitor, unde se simţi aruncată pe pat.

- Stai aici, se răsti el încet, cu glas gros, că de nu, va trebui să-mi suporţi iar mâinile în timp ce smulg hainele de pe tine.

Din cine ştie ce motiv, aceste cuvinte o făcură să tresară, dar rămase cu ochii închişi până auzi uşa trântindu-se. Atunci, cu mişcări greoaie, bătrâneşti, se dădu jos din pat, îşi luă cămaşa de noapte şi se spălă

pe faţă. Până a doua zi vânătaia avea să devină foarte vizibilă, dovadă că era un sadic, cu nimic mai presus de mitocanii care-şi băteau nevestele.

O trezi din somn zgomotul slab al unor roţi. Ellen Thurkettle împingea în cameră un cărucior pentru servit, cu o expresie posomorâtă.

- Ti-am adus cina, spuse ea fără nici o introducere, adăugând: şi nu ţi-a spus nimeni că cine caută necazul cu lumânarea îl şi găseşte?

- Ba bine că nu, confirmă Alannah, simţind că într-adevăr îi era foame. Mă întreb dacă lui Nick i-a

spus-o cineva.

în mod neaşteptat, expresia lui Ellen se îmblânzi.

- învaţă şi el, n-am nici o îndoială, spuse ea. îndărătnică mai eşti...

- Mi s-a mai spus. Eu prefer să mă consider hotărâtă.

- Nici nu mă mir.

îi aranjă pernele la spate, continuând:

- Dacă ai un dram de minte, măcar, ai face bine să termini odată cu răfuiala asta prostească. Ce-i făcut e bun făcut şi vreun an de-acum încolo n-o să mai ai nevoie de certuri şi tulburări. Unii zic că pe copil îl influenţează starea în care e mama cât îl poartă în pântecele ei. Eu n-aş merge până acolo, da' nu-ţi foloseşte la nimic să te porţi ca o neghioabă.

- Dar nici nu sunt altceva, replică Alannah cu ostilitate. Dacă Nicholas îşi dorea o soţie iubitoare, şi-ar fi ales o femeie gata să se îndrăgostească de el.

Cu buza tremurându-i, încheie într-o izbucnire pătimaşă:

- Şi cum şi-a permis să-ţi spună î-înainte de a vrea eu să te anunţ!

Ellen se ridică, privind-o cu dispreţ.

- Crezi, pesemne, că gândesc cu picioarele, dacă nu ştiu să recunosc ce se vede cu ochiul liber!

Nick nu mi-a spus nimic, proastă mică. Şi-acum, mănâncă şi-ai să te simţi mai bine.

- Nu pot.

Pufnind ostentativ, Ellen replică

- Ba poţi. Ştiu cum te simţi, crede-mă, şi e îngrozitor atâta cât durează, da' o să-ţi treacă. Şi-acum, pune mâna şi mănâncă până nu mă supăr.

- Credeam că ajunge să mă vezi ca să-ţi piară tot cheful.

- Nu zău?

In timp ce-i punea tava cu mâncare pe genunchi, servitoarea mai spuse:

- Ei, află că nu-i prea înghit pe cei care-şi plâng singuri de milă. Şi trebuie să recunoşti că, de când eşti aici, altceva n-ai prea făcut.

- Imi plâng singură de milă? ripostă Alannah, indignată. Şi n-am motive?

- Oi fi având, nu se lăsă Ellen. Da' dacă ai niţică tărie de caracter, acuma laşi toată povestea asta în urmă. Cel mai important e copilul.

- Nu pot să-l sufăr pe copilul ăsta! replică furioasă Alannah.

- îmi pare rău s-aud. Sunt sigură că nu vrea să aibă o mamă aşa de necugetată încât să-i facă rău numai din ciudă. L-ai putea face pe Nick să-ţi mănânce din palmă, dacă ţi-ai juca bine cartea, da' mă întreb dacă ştii cum. Sau poate preferi să le acreşti viaţa tuturor celor din jur, numai ca să arăţi

că tu ai dreptate?
Alannah o privi uluită.
- Nick mă urăşte la fel de mult cum îl urăsc şi eu pe el.
- Gogoşi! Copilu' ăla de unde-a apărut, mm?!
Obrajii delicaţi ai lui Alannah se înroşiră ca focul.
- Ştii la fel de bine ca şi mine, fu ea nevoită să răspundă, că dragostea sau... sau iubirea... n-are nici o legătură cu asta.
Observând stânjeneala cauzată de francheţea ei, Ellen zâmbi fără chef.
- Credeam că tineretul din ziua de azi e mai emancipat când e vorba de sex. Uită-te la tine, te-ai îmbujorat la faţă ca o şcolăriţă. Sigur că ştiu cum e viaţa, dar îl cunosc şi pe Nick. Nu ştiu ce motiv ţi-o fi spus, da-ţi garantez că dacă nu voia să se culce cu tine, nu te-ar fi dus nici în faţa altarului!

- Şi cred că ar trebui să mă simt onorată de... de poftele lui! se răsti Alannah, înfuriată pentru că, fără să observe, terminase supa de pui, iar Ellen găsea replici la toate argumentele ei.
- Cele mai multe aşa ar face, replică nepăsătoare femeia. La urma urmei, e un compliment să te dorească un bărbat. Şi mai e şi o bază pe care poţi clădi.
Nu fără compasiune, privi capul roşcovan aplecat deasupra farfuriei.
- Nick nu-mi vorbeşte despre viaţa lui

personală, nici mie şi nici altora, şi nici eu nu-s aşa de îndărătnică încât să nu-mi schimb părerea despre cineva. Da' trebuie să te mişti şi tu cât de cât.

Alannah ridică o privire chinuită.

- In cât timp îşi revine omul după ce i-a murit cineva?

- Intr-un an.

- Ei bine, atunci eu mai am zece luni. Nick mi-a omorât toate speranţele şi visurile, când m-a silit să-l iau de bărbat. Dar nu-ţi port pică, adăugă, dându-şi seama că Ellen, în felul ei ciudat, ţinea la ea.

- Foarte frumos, pufni Ellen, deloc îmbunată de această remarcă împăciuitoare. Nu eu-s aia cu care trebuie să trăieşti.

- Cum şi-a aşternut, aşa o să doarmă, insistă Alannah, cu satisfacţie vizibilă.

- Şi chiar crezi că ai să reuşeşti? întrebă Ellen, neîncrezătoare. Ei bine, fetiţo, află că l-am mai văzut pe Nick doborând oameni şi nu-i un spectacol prea plăcut. E întru totul atât de necruţător pe cât pare. Mai bine fii cuminte.

- Şi să mă las călcată în picioare? întrebă cu aprindere Alannah, mâncând cu mişcări dezgustător de grăbite.

- Se pare că a şi făcut-o. Numai să nu te-aştepţi ca starea în care te afli să-l înduplece cu ceva, o

mai preveni Ellen, privindu-i un moment pata roşie de pe obraz. Deşi, după cum văd, ai şi descoperit asta, nu-i aşa?

- într-adevăr, răspunse Alannah, întorcând capul.

Un moment, servitoarea rămase nemişcată, apoi
ieşi închizând uşa după ea.

De pe buzele lui Alannah se desprinse un oftat prelung, tremurător. Puse pe cărucior mâncarea rămasă şi se întoarse pe o parte, acoperindu-şi faţa cu braţul.

Nu peste mult adormi.

Nicholas se trezi brusc, dintr-o singură mişcare, deschizând ochii fără buimăceala obişnuită în primele câteva clipe. întoarse încet capul s-o privească. După câteva momente atât de tensionate încât Alannah crezu că avea să urle, căscă şi îi ură bună dimineaţa cu un glas complet lipsit de expresie.

Ii răspunse şi ea la fel de rece, iar după un moment Nicholas o întrebă calm:

- Cum te simţi?
- Rău.

Tonul sec pe care îi vorbise îl făcu să se încrunte.

- Stai aici, îi spuse el. Iţi aduc nişte biscuiţi şi un ceai.

Ii stătea pe limbă să-i răspundă să nu se deranjeze,

dar observaţia caustică a lui Ellen, cum că prefera să-şi facă singură rău numai din ciudă, o determină să tacă.
Nicholas reveni peste câteva minute cu o tavă şi o privi posomorât în timp ce-şi mânca biscuiţii şi-şi bea ceaiul.
Apoi o întrebă rece:
- Ce-ţi mai face obrazul?
Incredibil: uitase! Inroşindu-se la faţă, îi răspunse cu o sinceritate rigidă:
- Nu simt nimic, deci cred că mi-e mai bine.
In privirea lui implacabilă se zări o licărire.
- Imi pare rău că te-am lovit, dar nu era nevoie să strigi în gura mare. N-am să te mai ating. Nici atunci n-aş fi dat în tine, dar m-ai insultat intolerabil de grav.
- Eu?! strigă Alannah, înfuriată ca întotdeauna că nu reuşea să-i străpungă armura mulţumirii de sine. Tu m-ai insultat! M-ai luat de nevastă purtându-te cu mine ca şi cum aş fi fost o păpuşă, fără creier, fără per-

sonalitate, fără sentimente sau nevoi! Asta-i cea mai mare insultă! Nu să ai alături pe cineva care te înşală cu gândul, ci să te simţi considerat un android - lucru pe care niciodată, niciodată n-am să ţi-l iert!

Primele ei cuvinte îl făcuseră să pălească. La sfârşitul tiradei, însă, Nicholas se făcuse aproape

vânăt.

Surprinsă şi încurajată de satisfacţia cruntă pe care o simţea, Alannah se grăbi să continue:

- Cât despre strigatul în gura mare - ei bine, e clar că Ellen ştie ce caut aici. Nici nu mă mir că mariajul nostru a ajuns subiect de conversaţie.

- Ei, la dracu'! izbucni Nicholas.

Sângele îi fugise din obraji lăsându-l din nou palid, cu o expresie ciudată, mai blândă parcă, făcând-o pe Alannah să închidă ochii pentru a n-o mai vedea.

- N-am discutat niciodată cu Ellen despre tine - sau despre mariajul nostru, spuse Nicholas, încordat. Mă asculţi, Alannah?

- Da, murmură ea aproape neauzit.

- Ellen e foarte perspicace.

- Este, confirmă Alannah, adăugând sfidător: nici n-a fost nevoie să-i spun că mă loviseşi. A văzut cu ochii ei urma.

- Ai perfectă dreptate.

De astă dată, în glasul lui Nicholas se simţi un râs amar, iar Alannah deschise din nou ochii, pentru a

vedea că privirea lui se aţintise spre sânii care i se ridicau şi coborau rapid. Luându-i mâna, Nicholas îi depuse un sărut în palmă, observând satisfăcut cum atingerea senzuală îi făcea degetele să se contracte.

Innebunită, Alannah izbucni:

- Ai spus că nu mă mai atingi!

Un moment, gura lui Nicholas se strânse cu furie, apoi spuse calm, făcând eforturi vizibile de a se stăpâni:

- Draga mea, chiar nu putem ajunge la o înţelegere? Nu te-am luat de soţie cu intenţia de a te face atât de nefericită pe cât se vede clar că eşti. Sunt convins că există destule şanse să avem o căsnicie rezonabil de reuşită.

Cu voce stăpânită, Alannah răspunse:

- Refuz să te accept altfel decât ca pe un proprietar. Ai folosit intrigile şi forţa pentru a mă răpi de lângă oamenii pe care-i iubeam. La momentul respectiv, păreai convins că merită efortul. Dacă ţi-ai schimbat părerea, nu pot spune că-mi pare rău, dar nu te aştepta să reacţionez ca la carte, îndrăgostindu-mă de răpitorul meu.

Când o privi din nou, Nicholas avea ochii duri ca două cioburi de cuarţ în mijlocul unui chip îngheţat.

- Foarte bine, răspunse el rece şi, ridicându-se de pe pat, plecă fără să mai adauge nimic.

în seara aceea îi telefona lui Ellen că nu se întorcea acasă. îşi petrecu noaptea într-o mansardă pe care o avea într-o clădire administrativă din Auckland.

în timp ce iarna prindea râul în cătuşele ei,

Alannah se simţea tot mai singură. Nicholas lipsea din ce în ce mai des şi adesea pleca în străinătate. îşi petrecea multe nopţi în mansarda din oraş, iar când venea acasă nu se mai purta ca un soţ cinic şi detestabil. Curtenitor dar distant, o trata cu o consideraţie atentă. Dormeau în acelaşi pat, dar n-o mai atingea. La început, Alannah fu surprinsă, apoi îşi spuse că probabil avea o amantă, încercând să se convingă că acest gând îi făcea plăcere.

O singură dată Nicholas se mai pierdu cu firea, când Alannah se împiedică de marginea unei draperii albe, ieşind pe terasă. Noroc că Nicholas era lângă ea. Se răsuci şi o prinse, reflexul lui prompt împiedicând-o să cadă.

Zguduită, Alannah se desprinse din braţele lui şi se lăsă pe un scaun de fier forjat, lovindu-şi cotul de feronerie. Se strâmbă de durere, cu ochii plini de lacrimi.

Auzi din spatele ei glasul lui Nicholas, amuzat şi biciuitor:

- Hai, de ce nu înjuri? Asta-i reacţia ta obişnuită la durere, nu?

- Incerc să mă dezvăţ, replică Alannah, aruncând o privire plină de ură spre fâşia nevinovată de mătase. Drăcia dracului!
- Scapă de ea.
- Poftim? întrebă ea surprinsă, privindu-i

peste umăr silueta profilată pe albastrul viu al cerului. Deşi iarnă, soarele era destul de cald, iar umerii lui Nicholas se conturau laţi şi musculoşi în tricoul subţire de bumbac.

- Am spus să scapi de ea, repetă el şi, văzând că încă îl mai privea nedumerită, se încruntă nervos. Redecorează toată casa, dacă ţii neapărat. Mai puţin biroul meu, desigur. Dar dormitorul, în orice caz. Ştiu că-ţi displace.

"Nu zău?" replică ea în gând, ridicând din umeri. Niciodată nu-şi exprimase vreo opinie despre casa lui.

- Nu mă deranjează, îl minţi, cu falsă nepăsare. Glasul lui Nicholas se auzi mai aproape, iritat.

- Să ştii că dacă schimbi perdelele nu înseamnă că abdici de la nepreţuita ta independenţă. Oricum, puţin îmi pasă ce simţi pentru mine, aşa că bosum- flarea asta prelungită n-o să rezolve nimic.

Văzând-o că era gata să-l contrazică, zâmbi răutăcios, adăugând:

- Să ştii că nu prea sunt şanse ca băiatul să te fi iubit, altfel se însura cu tine fără să mai aştepte. In

contractul de bursă nu se stipula nimic referitor la starea civilă, iar suma era destul de mare pentru ca din ea să poată trăi doi oameni, făcând doar economii moderate. Sunt sigur că ştia asta.

- Să nu-ndrăzneşti să-mi plângi de milă! scrâşni Alannah, gata să se repeadă la el.

Iute ca fulgerul, Nicholas o apucă de încheieturile mâinilor, ţinând-o cu de-a sila pe scaun. Vlăguită, abia mai reuşi să repete, cu voce tot mai slabă:

- Să nu-ndrăzneşti... să nu îndrăzneşti...!

Prin vâjâitul din urechi, îl mai auzi întrebând ceva, surprins, înainte de a leşina.

Când îşi veni în fire, primul pe care-l distinse fu glasul lui Nicholas. Nu înţelegea ce spunea, dar părea să se justifice, ceea ce era atât de surprinzător încât Alannah deschise ochii.

- ...trebuie să se termine odată!

Aceasta era vocea lui Ellen, furioasă, poruncitoare.

- Uită-te la ea, pentru numele lui Dumnezeu! N-are nici o bucurie şi nici nu suportă sarcina la fel de uşor ca altele. Dacă vă tot luaţi la harţă, numai de pierdut o s-aveţi, amândoi. E la fel de năzuroasă ca tine şi, când o ataci, imediat dă şi ea.

Apoi, vocea aspră a femeii se mai îmblânzi.

- Doamne sfinte, Nick, ce te-a apucat? Am ajuns eu să te dăscălesc cum să te porţi cu femeile?

într-adevăr - ce se întâmpla? Alannah încercă să se salte într-un cot. Mişcarea îi făcu capul să se învârtească şi căzu la loc pe pernă, cu un geamăt.

Cei doi se întoarseră imediat spre ea.

- Ţine capu' jos, proasto! îi ordonă imediat Ellen, apropiindu-se de pat.

Pentru prima oară, Alannah îi zâmbi fără rezerve.

- Vorbeşti de parc-ai fi tata.

- Iar el vorbeşte de parc-ar fi un om cu scaun la cap, replică Ellen, potrivindu-i plapuma. Acum ţi-e mai bine?

- Da, mulţumesc... Puţin cam sete...

Nicholas le privea tăcut din apropiere. După ce Ellen se duse în baie să aducă un pahar cu apă, veni lângă pat, spunând încet şi fără nici o urmă de emoţie:

- îmi pare rău.

Alannah, frântă de oboseală, simţea că toată furia i se risipise.

- Chiar aşa? Dar ai vorbit serios, nu?

Un moment, privirea lui ezită. Apoi, însă, răspunse cu aceeaşi fermitate:

- Da, nu retractez nimic. Ceea ce nu înseamnă că trebuia să ţi-o spun. Am făcut-o anume ca să te lovesc.

- Şi de când regreţi că mă loveşti? replică ea, pradă unui impuls înverşunat.

- Cam de-acum.

Când Ellen reveni cu apa, Nicholas plecă, dar acest incident marcă încă un punct de răscruce în relaţia lor. Nu atitudinea lui se schimbase; era la fel de

curtenitor, de atent şi... de absent. Alannah era cea căreia i se modificaseră perspectivele.

- Ajunge doar să-i spui că vrei să fie acasă, şi-o să vină, o pisa la nesfârşit Ellen.

Alannah ridica sfidător bărbia, replicând ca de obicei:

- Nu eu îl alung.

- Nu? Nici un bărbat nu se-nvârte prin preajmă când e clar că prezenţa lui e nedorită.

- Lasă că ştie el ce face... se încăpăţâna Alannah să insiste; discuţiile despre el îi făceau o plăcere stranie, înverşunată.

- Of, pentru numele înduratului Dumnezeu, amândoi sunteţi la fel de breji! Să-l ferească Domnul pe bietul copil, cu nişte părinţi aşa de îndărătnici! Da' măcar cu dormitorul ăsta ai putea să faci ceva!

Capitolul 1

în timpul lucrărilor de redecorare interioară, Nicholas îşi petrecu nopţile când stătea acasă într-un dormitor pentru musafiri, separat de al lui Alannah. Dacă se simţea singură în pat, n-o recunoştea nici măcar în sinea ei.

Când camera fu gata, reveni lângă ea, felicitând-o doar de formă după ce aruncă o privire în jur. Alannah avu senzaţia unui duş cu apă rece. Dojenindu-se aspru în sinea ei pentru prostia pe

care o făcuse, îşi spuse cu curaj că-i plăcea camera, desfătându-şi ochii cu verdele de jad al pereţilor, urnele chinezeşti elegante care puneau pete de culoare, şi cuvertura de pe patul jos şi întins, din mătase orientală în aceeaşi nuanţă de verde, înveselită cu un model floral. Podeaua era acoperită

cu o mochetă albă, mobila la fel de albă avea unghiuri drepte, în ton atât cu stilul oriental al camerei cât şi cu restul casei, iar contrastele erau accentuate de un superb birou Queen Anne de lac roşu, cu chinezării aurii ce luceau ca nestematele în eleganţa discretă a decorului. Costase atât de scump, încât Alannah voise să renunţe la el.

- Domnul Challoner a spus că dacă îl doriţi, îl veţi avea, insistase neclintit decoratorul.

De-a lungul lunilor, atitudinea lui Ellen se încălzise apreciabil, dar Alannah continua să aibă senzaţia că era păzită ca la şcoală, de o directoare cu limba ascuţită care nu ierta nimic. In consecinţă, o trata cu o politeţe rezervată şi nu se destindea decât în compania lui Hugh.

Dar Hugh plecase să-l ia de la aeroport pe Nicholas, care revenea dintr-o călătorie de afaceri la San Francisco, iar Alannah se simţea tot mai încordată. Din cine ştie ce motiv, nu mai avea nici un chef să i se împotrivească. Pe măsură ce avansa, sarcina părea s-o îngreuneze, nu numai pe

plan fizic ci şi emoţional. Nicholas devenise şi el mult mai calm, dar din partea lui motivele erau destul de clare. Doar nu dorea ca urmaşul lui să vină pe lume cu o mamă fierbând de furie încontinuu!

Sunetul insistent al telefonului îi tulbură gândurile. Răspunse Ellen şi, după un moment, veni s-o anunţe:

- Nick era.
- Da...?

Poate că încă nu venea acasă. O emoţie nedefinită îi îngroşă vocea când întrebă:

- Ce-a spus?
- Aduce doi musafiri, Ralph şi Caroline Sterling. Tată şi fiică.

Clipind din ochi mirată, Alannah se ridică şi o urmă pe Ellen într-un dormitor de oaspeţi. Nicholas nu mai invitase niciodată pe nimeni în casă.

- Şi la fel ca toţi bărbaţii, continuă Ellen nervoasă, trăgând perdelele, se-aşteaptă ca totul să fie gata ca prin miracol. Bine măcar că m-a anunţat. Nu! o opri ea pe Alannah, văzând-o că pornea spre baie. O fac eu! Tu du-te şi culege florile.
- Poftim, comentă Alannah spre propria-i burtă proeminentă, peste câteva minute, în timp ce tăia o ramură înflorită, uite ce-ai făcut din mine, copile: o biată culegătoare de flori!

Dar creanga cu boboci arăta supreb în camera pe

care i-o repartizase Carolinei Sterling. Pentru tatăl acesteia pregătise un aranjament floral mai masculin, de gladiole şi frunze.

- Ai fler, comentă Ellen.

Obrajii lui Alannah se împurpurară. Ellen era atât de zgârcită cu complimentele, încât fiecare părea o adevărată comoară. îi dădu curaj s-o întrebe:

- Sterlingii au mai fost aici?
- A, da. De multe ori.
- Cum sunt ca oameni?

Ellen ridică din umeri, aruncându-i o privire scurtă, şireată.

- Destul de simpatici. Domnul Sterling face afaceri cu Nick. Carolinei i-ar fi plăcut să ajungă a doua doamnă Challoner.
- Aha...

Un moment, Alannah se luptă cu un nou şi straniu complex de emoţii, dându-şi seama îngrozită că cea mai puternică era indignarea! O speria faptul de a descoperi că, deşi nu-şi putea iubi soţul, devenise oarecum posesivă faţă de el.

- Cred că e o frumuseţe răpitoare, spuse ea posomorâtă, încercând să-şi păstreze demnitatea.

Ellen zâmbi sarcastic.

- Da, este...
- Nici nu mă mir.
- Ce vrei să servesc la micul dejun, mâine - dimineaţă?

Deci, schimbul de confidenţe se terminase.

Alannah discută câteva minute despre mâncăruri, verifică pentru ultima oară toate camerele, apoi se întoarse în dormitor.

Privindu-se în oglindă, hotărî să se spele pe cap, iar peste un sfert de oră, în timp ce stătea

aşezată pe marginea patului, în halat, uscându-şi părul cu foenul, simţi pe umăr mâna soţului ei.

- O! exclamă ea, în timp ce vâjâitul uscătorului se stingea treptat. Te-ai întors mai devreme!

Nicholas ridică din umeri.

- Cu vreo jumătate de oră. îmi pare rău dacă ţi-am dat planurile peste cap.

Tonul lui rece şi indiferent o irită, dar între timp se învăţase să nu reacţioneze.

- Scuză-mă că n-am fost gata ca să-ţi întâmpin musafirii, spuse ea, gemând când copilul dădu o lovitură viguroasă cu picioarele. Ştii, uneori cred că-s prima femeie din lume care va naşte o caracatiţă!

Nicholas zâmbi, dar fără veselie. Ridicând uşor din umeri, Alannah se duse să se îmbrace. în fond, ea hotărâse să-l trateze ca pe un străin şi era mulţumită de absenţele şi atitudinile lui distante.

- Eşti gata?

Glasul lui Nicholas o făcu să se întoarcă spre uşă.

- Da.

O studie câteva momente, după care spuse:

- Rochia asta îţi stă bine. Ai nevoie de...

Aşteaptă un moment.

Avea nevoie de cercei, şi erau două smaralde închise la culoare, tăiate oval, cu un aspect aproape gotic. Alannah privi uimită cerceii, apoi ridică ochii spre el.

- Sunt foarte frumoşi. De unde... Ai cui sunt?

Buzele lui Nicholas se strânseră cu furie.

- Ai tăi, răspunse el scurt.

Când Alannah nu schiţă nici un gest de a-i lua, adăugă brutal:

- N-au fost ai lui Ngaire, dacă asta te preocupă. Ei îi plăceau safirele şi perlele; ar fi găsit barbare smaraldele astea.

Alannah aproape că tresări. Cu degete tremurătoare, îşi prinse nestematele la urechi. Nicholas nu-i mai dăduse nici o altă explicaţie, dar instinctul o avertiza să nu-l mai întrebe nimic, fiind clar că soţul ei abia reuşea să-şi păstreze calmul.

"De ce?" se întrebă Alannah.

Dar nu putea găsi nici un răspuns.

Caroline Sterling era peste măsură de frumoasă. Părea absolut nedrept ca o femeie să aibă atâtea calităţi fizice, îşi spuse Alannah nepăsătoare, în timp ce-şi saluta vizitatoarea cu amabilităţile obişnuite. Inaltă, dar nu atât de mult încât să nu trezească instinctele protectoare ale bărbaţilor, cu un trup prea planturos pentru modeling însă nici atât de plin încât să-i descurajeze pe bărbaţii care preferau supleţea, cu

o piele ca mătasea, de un auriu palid scos în evidenţă de părul blond-argintiu - probabil vopsit, dar într-o nuanţă atât de naturală încât nu putea fi sigură.

Superba structură osoasă a feţei era accentuată de ochii mari căprui şi o gură senzuală care făcea ca fiecare cuvânt rostit să pară încărcat de erotism. Era la fel de frumoasă în felul ei ca Nicholas într-al lui, amândoi având vitalitatea unei sănătăţi perfecte.

Alannah se simţea bătrână, sleită şi searbădă, chiar şi după ce ochii Carolinei stăruiseră asupra smaraldelor cu o invidie vizibilă.

Acel sentiment de inferioritate era detestabil - şi complet nou pentru ea. Toată viaţa ştiuse că Trina era mai drăguţă şi că existau destule fete cu adevărat frumoase, dar niciodată nu se mai simţise ca acum. Numai Nicholas era de vină, pentru că o silise să-i poarte copilul, astfel încât nici toate cosmeticalele din lume nu-i mai puteau reface strălucirea sănătoasă a pielii.

Involuntar, îşi atinse pântecul, unde copilul se liniştise.

Caroline Sterling întrebă suav:

- Când urmează să naşteţi, doamnă Challoner?

- Numeşte-mă Alannah, răspunse ea automat, în acelaşi timp în care Nicholas spuse pe un ton trufaş:

- La vară.

Caroline arcui sprâncenele.

- Atât de curând? în zilele noastre nu se mai prea obişnuieşte ca un cuplu să facă urmaşi imediat după nuntă, nu credeţi?

- Am treizeci de ani, răspunse calm Nicholas, zâmbind spre Alannah.

- Dar Alannah e atât de tânără! protestă Caroline, cu un surâs ce nu i se citea şi în ochii aurii, la fel de reci ca ai lui Nicholas, în timp ce o măsurau pe femeia din faţa ei. "Tânără", adăugau ei cu dispreţ, "şi total neînsemnată".

Domnul se foi în loc, cam stânjenit.

- Draga mea... începu el, dar în aceeaşi clipă Alannah replică dulce:

- Cred că nouăsprezece ani ţi se pare puţin, dar mama mea m-a născut la optsprezece şi a fost foarte distractiv să am în chip de mamă o soră mai mare.

Fizionomia de o frumuseţe desăvârşită a Carolinei se crispă un moment, după care se destinse într-un zâmbet de-a dreptul siropos.

- Ei, cred că tu ai hotărât, murmură ea, dând jucăuş din gene spre Nicholas. Deşi, dacă-l cunosc bine pe soţul tău, pariez că a lui a fost decizia. E un mare manipulator - nu-i aşa, Nick? Puternic şi stăpân peste toate, ca un prinţ războinic!

Ridicând o sprânceană, Nicholas răspunse cu un amestec de ironie şi afecţiune:

- Cu alte cuvinte, mă faci dictator. Şi întrucât

Alannah tocmai a început să parcurgă indexul alfabetic, începând cu "ambiţios", "arogant" şi "autocratic", cred că n-are nevoie de ajutorul tău, Caroline.

- Serios...? murmură Caroline cam descumpănită şi destul de surprinsă.

- Nu te lăsa amăgită de faţa asta drăgălaşă, o preveni Nicholas, privindu-şi un moment soţia. Alannah are un caracter pe măsura superbului ei păr - se aprinde ca un foc în fâneaţă. Peste zece ani, după ce va învăţa să se şi controleze, îi va face să tremure pe cei mai puternici bărbaţi!

Obrajii lui Alannah se înroşiră. îl privi pieziş, pe sub gene, spunând pe un ton ironic:

- Nick, sunt sigură că pe domnul Sterling şi Caroline nu-i interesează conflictele noastre - oricât de interesante le-am găsi noi.

Domnul Sterling răspunse jovial, chicotind:

- Am impresia că ţi-ai găsit naşul, Nick. Parc-aţi fi Katharina şi Petrucchio din "îmblânzirea scorpiei", hmm?

- Slabe speranţe, replică dispreţuitor Caroline. Doar dacă nu cumva Nick plănuieşte să facă din Alannah o fiinţă îngenuncheată şi călcată în picioare, cum ajunge biata Katharina la sfârşitul piesei. Aşa este, Nick? întrebă ea, privindu-l cu o expresie complice. Te-ai hotărât să-ţi încerci şi tu mâna la îmblânzirea unei scorpii?

Alannah simţi un fior neplăcut, dar nu spuse

nimic, lucirea prevenitoare din ochii lui Nick avertizând-o că era mai bine să fie prudentă. în fond, totul pornise de

la menţionarea vârstei lui Alannah. Din primele momente se văzuse clar că sofisticata Caroline Sterling nu venise pregătită s-o simpatizeze pe soţia lui Nicholas, dar n-ar fi trebuit să-şi lase ostilitatea personală s-o împingă la comentarii răutăcioase.

Luând-o de mână, pe care spre surprinderea ei i-o sărută cu o graţie pe care nu i-o mai văzuse, Nicholas replică nepăsător:

- Şi să mă plictisesc de moarte cu o soţie supusă şi ascultătoare? Credeam că mă cunoşti mai bine, Caro.

In glasul lui se simţea o undă clară de avertisment. Caroline o percepu şi zâmbi pentru a-şi ascunde emoţia.

- Fireşte, nu pare tipic pentru tine, comentă ea indiferentă, părând dintr-o dată mult mai încrezătoare.

Căutând să schimbe subiectul, coborî privirea spre magnificul covor persan de pe jos, se uită la şirurile de cărţi şi în sfârşit se opri asupra unui arzător de tămâie chinezesc, din bronz, în formă de cerb.

- E din perioada dinastiei Sung, spuse ea dintr-o dată.

Alannah dădu din cap, cu părul lucindu-i ca o

mătase însufleţită în lumina focului.

- Da, ştiu.

- Nick mi-a spus că îl reprezintă pe cerbul pitic care a trăit în grădinile miniaturale ale împăratului.

Era clar că o provoca. Alannah se instală mai bine în fotoliul de piele moale, coborând genele pentru a-şi ascunde expresia ochilor.

- Fascinant, răspunse ea politicos.

Caroline îi aruncă o privire condescendentă.

- Fireşte, Nick are nişte gusturi superbe. A vrut ca Ngaire să mobileze şi să decoreze casa, dar pe ea n-o ducea mintea decât la cretoane şi perdele cu volănaşe, aşa că a adus un decorator şi i-a spus ce anume voia. Şi, fiind vorba de Nick, ce-a vrut el, aia s-a făcut. Ngaire n-a avut nimic de spus - pentru ea, cuvântul lui Nick era lege.

Negăsind nici un răspuns mai potrivit, Alannah se mulţumi să spună, pe un ton cuviincios, doar atât:

- Da.

Şi propuse să deschidă televizorul. Se săturase să tot audă confidenţe despre femeia căreia îi cauzase moartea. Bine măcar că, din câte se părea, cei doi vizitatori nu ştiau nimic despre acel incident.

- Nu, refuză Caroline, nu mă interesează programul. Ştii, Ngaire era verişoara mea.

- A...! exclamă Alannah, surprinsă. Nu ştiam...

- Da, observ. Tata şi cu mine ne vedem des cu Nick. Noi doi avem multe în comun. îi era devotat lui Ngaire, firește, dar întotdeauna am considerat că numai pentru că ea îl adora cu desăvârşire. Bărbaţii

tind să iubească femeile care-i adoră, nu-i aşa, iar Ngaire era o blondă fermecătoare şi drăgălaş de neajutorată.

După o scurtă pauză, în timpul căreia probabil aşteptase un comentariu, continuă cu maliţiozitate:

- De-asta mă surprinzi atât de mult. Nu pari deloc neajutorată şi sunt sigură că eşti prea raţională ca să te dai în vânt după frumuseţe.

- Ai perfectă dreptate, murmură Alannah, cu o admiraţie cu atât mai sardonică, cu cât Caroline se înşela amarnic. In faţa unei neînduplecări ca aceea a lui Nicholas, Alannah se simţea complet neputincioasă. Şi, din cine ştie ce motiv, în acel moment ar fi dat orice ca să fie cea mai seducătoare frumuseţe.

- Unde l-ai cunoscut pe Nick? întrebă Caroline în continuare.

Alannah se foi nervoasă, dar răspunse cu cel mai perfect calm:

- El şi tatăl meu erau parteneri în unele afaceri.

- Inţeleg...

In vocea limpede a Carolinei se simţea un dispreţ
fin.

- Şi cine e tatăl tău?

- Holman Finderne, răspunse Alannah, cu o scânteie licărindu-i în adâncurile albastre ale ochilor. Cei mai mulţi îl cunoşteau ca Holt.

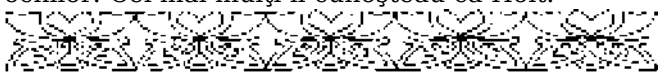

- A, numele mi-e cunoscut, fireşte. Nu e patronul firmei din Christchurch pe care a preluat-o Nick?

Alannah dădu din cap:

- Era. Tata a murit anul trecut.

- Deci, a fost o fuziune din mai multe puncte de vedere. Cred că ţi-e dor de familia ta.

- Mi-este, răspunse simplu Alannah, conştientă cât de mult îi lipseau Trina cea înaltă şi solemnă, drăgălaşa şi prostuţa de Rose, şi David - o, David! strigă inima ei îndurerată.

- Dorul de casă e infernal, nu-i aşa?

Caroline, însă, nu părea deloc compătimitoare, privind-o cu o expresie tăioasă.

- Totuşi, statutul de soţie a lui Nick trebuie să aibă şi unele compensaţii. Pe lângă farmecul lui masculin, care e de-a dreptul mortal, mai are şi casa asta fabuloasă, şi toată averea. Mare păcat că nu te simţi destul de bine ca să dai petreceri, dar astea cred că pot aştepta până după ce se va naşte copilul. Când era însărcinată, Ngaire plesnea de sănătate, sărăcuţa de ea.

"Bravo ei", îşi spuse Alannah în sinea sa.

- Variază de la caz la caz. Ellen mi-a spus că o sarcină grea duce adesea la o naştere uşoară şi un

copil sănătos, comentă ea. Sper să aibă dreptate.

- Mă rog, e şi normal să ştie, a făcut vreo jumătate de duzină de copii, cred, răspunse

Caroline, pe care era clar că n-o interesau pronosticurile lui Ellen. Cât timp crezi c-au să te mai ţină greţurile?

Alannah ridică din umeri, plictisită şi iritată.

- Aş vrea şi eu să ştiu.

- Mda, mă rog, cred că oricum nu te-ar tenta să vii la un bal, indiferent cum te-ai simţi, continuă Caroline, privindu-i ostentativ talia. N-ai putea să dansezi şi te-ai plictisi stând toată seara pe margine.

- Aproape sigur, replică Alannah pe cel mai sec ton, deşi în ochi i se ivise dintr-o dată interesul. Despre ce bal e vorba?

- A, e un bal de caritate, favoritul lui Nick. Ne ducem întotdeauna în grup, iar Nick, fiind preşedintele, trebuie să fie prezent, firește. Are loc peste trei săptămâni, la Auckland. O petrecere fabuloasă.

Se aplecă înainte, dezvăluindu-şi relieful voluptuos al sânilor şi o porţiune de umăr bronzat.

- E evenimentul monden al anului. Mai întâi luăm cina, apoi continuăm cu balul şi, de obicei, dimineaţa ne prinde prin vreun alt restaurant, la micul dejun. Magnific!

- Aşa şi pare, zâmbi Alannah, spunându-şi că acea Caroline Sterling era atât de lustruită, încât

arăta mai mult ca fantezia unui bărbat decât ca o femeie în carne şi oase.

Parcă mulţumită de reacţia pe care o provocase, Caroline se rezemă la loc, înfumurată, vorbind cu ochii pe jumătate închişi.

- Nu contează, spuse ea dulceag, se va ţine unul şi la anul. Doar dacă nu cumva vei fi însărcinată din nou, fireşte. E clar că Nick îşi scoate pârleala, nu? Uneori îmi dă impresia că mai mult a suferit după copil, bietul micuţ. Ştii, el şi Ngaire încercaseră trei ani în şir. începea să-i ajungă disperarea.

Râse ascuţit, cu maliţiozitate.

- Dar acum ştim cine lăsa de dorit, nu-i aşa? în nici un caz Nick!

- într-adevăr.

Stăpânindu-şi fiorul stârnit de invidia febrilă, avidă, din privirea celeilalte femei, Alannah simţi că i se cam făcea greaţă. Deci, de-asta se înfuriase Nicholas aşa de tare când îi luase ea în derâdere virilitatea. Biata Ngaire, să aştepte atât de mult timp şi apoi să moară! Doamne, oare niciodată n-avea să poată scăpa de remuşcări, de chinul care continua s-o ţină captivă? Nicholas crezuse că o înrobise cu ameninţările lui, dar acum Alannah ştia că dincolo de acele cuvinte se profila fantoma mustrătoare a lui Ngaire; de aceea ajunsese aici, în compania acestei femei răutăcioase, suportându-i încercările de a-i învenina căsnicia.

Numai de-ar fi ştiut!

- Ia spune-mi, te simţi bine? întrebă Caroline, cam nemulţumită. Ai o culoare ciudată. Nu vrei să bei puţină apă, sau ceva...? Un brandy?

Neputându-şi reprima un fior, căci pe lângă cafea nu putea să suporte nici alcoolul, Alannah clătină din cap.

- Nu, o să-mi treacă.

- Ei, cred că ar trebui să te duci la culcare. Pari gata să leşini. Să te-ajut? Sau s-o chem pe Ellen?

Ultimul lucru pe care-l dorea era ajutorul Carolinei.

- Nu, spuse ea cu voce stinsă, mă descurc eu...

- Bine. L-aş chema pe Nick, dar discută afaceri cu tata.

Văzând-o că ezita, Caroline adăugă:

- Ascultă, nu e nevoie să fii o gazdă politicoasă. Ellen va face cafelele pentru bărbaţi, eu îi voi servi, apoi am să mă duc să mă culc. îi cunosc bine, vor sta de vorbă toată noaptea.

Se părea că şi Caroline îşi învăţase bine lecţia. Afacerile bărbaţilor erau sacrosancte. în timp ce mergea pe coridor, o neaşteptată răzvrătire sfidătoare o făcu pe Alannah să ciocănească la uşa cabinetului.

Auzi glasul lui Nicholas răspunzând şi intră. Soţul ei, elegant şi calm ca întotdeauna, stătea rezemat de marginea biroului, cu o hârtie în mână. Spre deosebire de el, în ciuda costumului excelent croit, Ralph Sterling arăta greoi şi voluminos, dominând cu statura lui şemineul. într-o mână ţinea un trabuc, iar în cealaltă un pahar cu

băutură. Amândoi erau încruntaţi.
La vederea ei, Nicholas se încruntă şi mai tare.

- Alannah? întrebă el repede, pornind spre ea.

Alannah dădu din cap, apoi îi zâmbi cu căldură celuilalt.

- Mă scuzaţi că vă întrerup, dar trebuie să mă duc la culcare, spuse ea încet. Caroline a spus că va fi amabilă să vă aducă imediat cafelele. Imi pare foarte rău, domnule Sterling.

Trăsăturile lătăreţe ale lui Ralph se destinseră.

- Nu-ţi face griji, draga mea. Când era însărcinată, soţia mea obişnuia să se culce în fiecare seară la opt!

Alannah zâmbi cuviincios, întorcându-se spre Nicholas, care tocmai o cuprinsese cu un braţ de mijloc.

- Aşteaptă-mă cinci minute, Ralph, îi spuse el, peste umăr.
- Desigur. Noapte bună, Alannah.
- Noapte bună, domnule Sterling.

După ce ieşiră pe culoar, Alannah protestă încet:

- Pot ajunge acolo şi singură, să ştii!
- Da, chiar şi de-ar trebui să te târăşti pe jos, replică Nicholas cu glas aspru, dar continuând s-o ţină de talie. Şi ştiu prea bine că ai prefera să te târăşti decât să accepţi ajutorul meu.

Alannah ridică din umeri, încercând să se ţină cât mai dreaptă.

- Sunt obosită, atâta tot.

- Nu fi idioată, i-o întoarse el obosit. Ajunge să te văd, ca să-mi dau seama cât te epuizează situaţia asta. Nu te mai forţa atâta.

- Eşti îngrijorat pentru copil?

Degetele lui îi strânseră un moment talia, crud, apoi se destinseră.

- Altfel, cum? Totuşi, Stewart m-a asigurat că, deşi arăţi ca moartea încălzită, de fapt eşti în cea mai bună formă.

- Şi, desigur, copilul nu va avea nici o problemă, adăugă ea cu cinism dulce. Creşte şi înfloreşte - ca orice parazit.

Nicholas îi deschise uşa camerei, cu o plecăciune batjocoritoare.

- Aşa îl consideri?

Tentaţia de a minţi era aproape copleşitoare, dar Alannah îşi jurase să nu-l mintă niciodată.

- Nu, recunoscu ea încet. Mai ales de când a început să se mişte.

- Intinctul le întrece pe toate, comentă Nicholas pe un ton răutăcios care o făcu să ridice brusc capul. Un moment, îi cercetă chipul din priviri, văzându-i expresia rece şi închisă în sine, apoi oftă.

- într-adevăr. Noapte bună.

Capitolul 8

Caroline Sterling şi tatăl ei au mai stat o zi şi o noapte, plecând abia în a treia zi, spre prânz. Alannah se bucură să-şi ia adio de la ei. Caroline îşi petrecuse o mare parte din timp făcând numeroase aluzii mărunte din care reieşea clar cât de strânse fuseseră relaţiile dintre ea şi Nick.

Şi încă mai puteau fi, din câte ştia Alannah. Chinuită de noul şi incomodul sentiment de proprietate insinuat pe nesimţite, Alannah constata că imaginea lui Nick în patul frumoasei Caroline o înfuria.

Bine măcar că Nicholas nu răspundea la provocările deschise ale Carolinei. O trata cu o curtoazie simplă care ar fi putut ascunde orice.

După acel weekend, ritmul vieţii păru să încetinească. Alannah se deplasa tot mai greu. Făcea adesea baie în piscină, cu un costum de baie pe care i-l procurase Ellen, iar greţurile îi treceau treptat. Nicholas îşi petrecea o parte din timp acasă, dar era la fel de distant şi închis în sine.

Intr-un weekend, însă, când îi spuse că avea să rămână la Auckland, Alannah se enervă surprinzător de tare.

- Din cauza balului?

Nicholas înălţă sprâncenele.

- Întâmplător, da. De unde...? A, da, sigur: de la Caroline.

- Bineînţeles.

Of, de ce nu se putea stăpâni? Acum avea s-o sâcâie cu gelozia, iar Alannah nu era geloasă. Poate doar invidioasă. Nu se mai distrase de atâta vreme...

Dar Nicholas nu făcea decât s-o privească lung, fără nici un comentariu răutăcios.

In schimb, spuse calm:

- Sunt obligat să fiu prezent acolo, teamă mi-e.

- Bineînţeles, repetă Alannah.

De astă dată, iritarea din tonul ei fu atât de clară încât se aşteptă la o ripostă imediată. In schimb, Nicholas nu făcu decât s-o privească lung, cu o expresie imens de obosită. Un moment, pe Alannah o cuprinse o emoţie ciudată, pe care niciodată n-o mai simţise. Era dureroasă şi o sili să-l întrebe:

- Ai cumva probleme?

Când Nicholas o privi surprins, murmură cam încurcată:

- Pari obosit.

- Serios?

Observaţia ei părea să-l amuze.

- Deci tot te mai uiţi la mine, din când în când.

- N-am încotro.

- Ai vrea să rămân aici în weekend?

Alannah era atât de deznădăjduită din cauza propriilor ei slăbiciuni, încât răspunse răstit:

- Nu! N-am nimic împotrivă să-ţi petreci la Auckland toate weekendurile!

- Mă tem că asta ar da naştere la comentarii, replică el calm. Prietenii mei sunt convinşi că-s aşa de gelos pe tine, încât nu-ţi permit să ieşi din casă.

- Vor fi dezamăgiţi când au să mă cunoască, ripostă Alannah, adăugând cu o gingăşie acră care o costă un efort considerabil: nu mă îndoiesc, Caroline îşi dă toată silinţa să-i convingă pe toţi că bârfele sunt complet deplasate.

- într-adevăr, răspunse el, vizibil plictisit. Numai că, oricât ar fi de frumoasă şi sexy, pe Caroline n-o dă deşteptăciunea afară din casă. E uluită că, după ce o ascultă descriindu-te, toate cunoştinţele noastre rămân cu convingerea că eu ador pământul pe care-l calci. Altfel, de ce m-aş fi însurat cu tine?

- în nici un caz pentru felul cum arăt! replică Alannah. Şi nici pentru personalitatea mea. Dar, mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să afle de ce ai făcut-o, Nick. Şi-atunci ce-ai să faci? Sunt sigur că nu va fi deloc în avantajul imaginii tale. Majoritatea oamenilor, chiar şi a afaceriştilor lipsiţi de scrupule, vor găsi planul tău cam prea nemilos.

Se întoarse spre el, cu un orbitor zâmbet fals.

- Oamenii normali nu se căsătoresc cu

persoane pe care le detestă, numai ca să se răzbune. Nu te temi că prietenii tăi vor începe să te privească pieziş?

- Câtuşi de puţin, răspunse el netulburat. Dacă... mai bine zis, atunci când se va afla că ai cauzat moartea lui Ngaire, voi da de înţeles că, văzându-te cu acel prilej, am fost atât de impresionat încât am păstrat legătura cu tine.

Zâmbi, cu trăsăturile înăsprite într-o mască de gheaţă.

- După ce te-ai întors din străinătate, când ne-am reîntâlnit, ne-am îndrăgostit la nebunie. O povestioară romantică, nu găseşti? Cu avantajul de a fi aproape adevărată.

- Sunt sigură că nimeni nu va crede o asemenea... o asemenea grămadă de gogoşi, aruncă Alannah cu dispreţ.

- Serios? Dar oamenii se lasă păcăliţi extrem de uşor. Uită-te la mama ta, de pildă. E absolut convinsă că ne suntem totalmente devotaţi unul altuia.

Sarcasmul rece din expresia lui o făcu pe Alannah să întoarcă privirea, reproşându-şi amarnic faptul că deschisese o asemenea discuţie.

Nicholas însă continuă, sardonic:

- Mi-e greu să te înţeleg. Din scrisorile pe care le duc la poştă în fiecare săptămână reiese că ai iertat-o pe Rose pentru rolul jucat în căsătoria noastră, în schimb pe mine continui să mă

duşmăneşti la fel de neîmpăcat ca la început.

- Nu înţelegi nimic. Rose e...

Se întrerupse brusc.

- Rose e o proastă, încheie Nicholas în locul ei. O femeie proastă, interesată şi dispusă să-şi vândă fata ca pe o sclavă pentru ca ea şi cealaltă fiică, favorita ei, să-şi poată continua viaţa în luxul la care consideră că are tot dreptul.

Alannah tresări, căci Nicholas spunea adevărul, fie şi doar în parte.

- Nu înţelegi, repetă ea cu voce lemnoasă.
- Ba înţeleg foarte bine.

Dispreţul din cuvintele lui o făcu să roşească.

- Cred că tu eşti cea care nu înţelege. Rose ştia prea bine ce se întâmpla. N-am încercat să-i ascund nimic din motivaţiile şi interesele mele.
- Ştiu...

Alannah se aşeză încruntată, încercând totuşi să-i explice adevărul despre mama ei.

- Rose a fost răsfăţată şi ocrotită toată viaţa. Tata... tata o tachina uneori pentru cât de puţin o interesau problemele financiare, dar n-a încercat niciodată s-o schimbe. întotdeauna a fost convinsă că, dacă-ţi păstrezi optimismul şi priveşti partea bună a lucrurilor, toate se vor rezolva de la sine.

Când ridică privirea şi-i văzu zâmbetul dispreţuitor, continuă cu aprindere:

- Uşor ţi-e ţie să vorbeşti, tu nu ştii cum e să fii preţuit numai pentru felul cum arăţi şi talentele

tale de gazdă în înalta societate! Pe Rose n-a încurajat-o nimeni să-şi folosească uneori şi creierul. S-a măritat cu tata pentru că era un om bun, iar părinţii i-au spus că avea să fie şi un soţ la fel de bun. Era sigură că acelaşi lucru urma să mi se întâmple şi mie.

- Chiar dacă erai îndrăgostită până peste cap de băiatul din vecini?

Sarcasmul tăios din tonul lui o făcu să tresară, dar îi răspunse la fel de calmă:

- Credea că nu era decât o slăbiciune copilărească.

- Şi de fapt...?

întrebarea străpunse aerul ca o săgeată cu vârful otrăvit, nimerind drept la ţintă, în punctul cel mai sensibil. Alannah simţi că i se usca gura.

- Ştii prea bine răspunsul.

- O, Doamne, da! râse gros Nicholas şi porni spre ea, oprindu-se atât de aproape încât Alannah îi simţi în

nări aroma slabă, sărată. Iubire veşnică, spuse el ironic, apucând-o de bărbie pentru a o sili să-i înfrunte privirea. Găseşti o plăcere secretă în a face pe martira, Alannah? Te consolează în momentele când plângi pe- ascuns la gândul că fericirea lor se datorează sacrificiului tău? Ei bine, nu te voi lipsi de aceste plăceri legitime, dar să nu uiţi niciodată că, atunci când zaci în braţele mele gemând, n-o faci pentru că te gândeşti la binele

mamei sau al surorii tale, nici la singura ta iubire adevărată. Reacţia asta îmi aparţine mie şi numai mie.

Şi o sărută, explorându-i gura cu o plăcere senzuală şi crudă, până când Alannah începu să tremure de furie şi de... da, şi de dorinţă...

Sâmbătă dimineaţa, Alannah se trezi cu dureri de şale - dureri care nu-i trecură nici după plimbare, nici după o oră petrecută în piscină.

- Nu-ţi face griji, nu înseamnă nimic, o linişti Ellen, ajutând-o să se rezeme pe două perne. Dar cred că ar fi mai bine să te odihneşti.

Nervoasă şi agitată, Alannah încercă să se destindă, răsfoind nişte cărţi pe care Ellen i le adusese din bibliotecă. Nici una nu-i prea capta interesul, aşa că, auzind că suna telefonul, răspunse imediat, mulţumită de diversiune.

Bucuria îi pieri, însă, când recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului.

- Bună, Caroline, răspunse ea.

- Alannah, ce faci? Nick mi-a spus că-ţi creşte burta văzând cu ochii.

- Intr-adevăr! confirmă ironic Alannah

- Mă bucur pentru tine! Poţi să-l chemi pe Nick, te rog? Imi pare rău că te deranjez, dar au apărut nişte încurcături cu pregătirile pentru balul de diseară şi trebuie să-l anunţ, fiindcă ne-am înţeles să mergem împreună.

Alannah îşi muşcă buzele, dar reuşi să pară

indiferentă în continuare.

- Regret, nu-i acasă, Caroline. Stă în apartamentul din Auckland.

- A...

Caroline făcu o scurtă pauză, apoi reluă, pe acelaşi ton onctuos şi insinuant:

- In ultima vreme pare să-şi petreacă tot mai mult timpul acolo. Il presează afacerile, cred, deşi înainte se ducea acasă în fiecare weekend. Bine, atunci am să trec pe la el. Mulţumesc, Alannah.

In timp ce închidea telefonul, Alannah simţi cum o învăluia un val roşu de furie. Părea tot mai clar că Nicholas şi Caroline încă mai erau amanţi, dar acea femeie nu avea nici un drept să se comporte atât de provocator. Fierbând de ciudă că sarcina o împiedica s-o pună la punct pe Caroline Sterling, Alannah îşi duse o mână la şale, cu o strâmbătură.

- Gata, pân-aici! declară Ellen din uşă. îl sun pe doctorul Stewart, trebuie să-l consulţi.

Medicul apăru în mai puţin de-o oră, o examină şi spuse pe un ton liniştitor:

- Cred că nu e nici un motiv de îngrijorare, dar ar fi mai bine să stai în pat vreo două zile. Odihneşte-te şi nu face eforturi. Unde e soţul tău?

- La Auckland, răspunse scurt Alannah.

- A pornit încoace, interveni Ellen.

Văzând privirea uimită a lui Alannah, adăugă:

- Mi-ar fi pus pielea pe băţ dacă nu-l anunţam!

Deşi era gata să protesteze energic, Alannah se gândi mai bine şi-şi ţinu gura.
Nicholas o găsi în pat, palidă şi slăbită, privind pe fereastră peluza însorită de-afară. Numai Alannah ştia că paloarea nu era cauzată de greutăţile sarcinii.
- Te simţi bine? întrebă el grăbit, apropiindu-se de pat.
Alannah dădu din cap, cu un sentiment de vinovăţie.
- Nu ştiu de ce se agită toată lumea atâta. Nu-i decât un junghi prin şale.
Nicholas, care îl consultase şi el pe medic între timp, se aşeză pe un scaun de lângă pat, spunând calm:
- Junghiurile prin şale pot fi semne ale pericolului unei pierderi de sarcină. Stewart nu crede că există un asemenea risc, dar e mai bine să fim prudenţi.

- Nu era nevoie să vii acasă.
Dacă părea ingrată, n-avea încotro. Era genul de replică pe care ar fi aşteptat-o Nicholas de la ea. Inălţând o sprânceană, soţul ei îi luă o mână şi o sărută, cu ironie vizibilă.
- Şi s-o şochez pe Ellen?
- Ai fi putut?
Nicholas zâmbi plictisit.
- A, da, foarte uşor. Incepe să spere că putem realiza cu ajutorul companiei ceea ce n-am putut

prin sex - şi anume, să avem o căsnicie cât de cât fericită. Amândoi ne jucăm excelent rolurile în faţa ei, dar ştie al naibii de bine ce înseamnă pentru mine copilul ăsta.

- De ce?

Ridicând din umeri, Nicholas îi eliberă mâna.

- Din motivul obişnuit. Atavismul, cred, dorinţa ancestrală de a-mi vedea genele reproduse. Şi-acum, plec. Dacă ai nevoie de ceva, sună.

Alannah îl aşteptă să ajungă aproape de uşă, înainte de a-l întreba cu falsă nepăsare:

- Apropo, Caroline te-a găsit?

Nicholas, care se oprise la auzul vocii ei, o privi peste umăr, fără nici o expresie.

- Da, spuse el, după un moment de încordare. Era la mine când a sunat Ellen. De ce?

- Te căutase aici, şi i-am spus unde erai.

- Serios?

După o nouă pauză la fel de scurtă şi ciudată, Nicholas continuă netulburat:

- îţi mulţumesc. Probabil uitase că stabilisem să-mi petrec weekendul în oraş.

Uitase pe dracu'! replică Alannah în sinea ei. Voia să aflu că va fi partenera ta la bal, şi o ştii foarte bine, porcule!

Fir-ar el să fie, ce-i păsa ei dacă avea chef să se culce cu Caroline Sterling? Când începuseră absenţele lui, ideea unei amante o bucurase - dar nu o femeie pe care o cunoştea! Nicholas nu

avusese nici un drept s-o aducă în casă!

Şi totuşi, în seara aceea n-avea să-l mai însoţească la bal. Deşi Nicholas susţinea că venise acasă din cauza lui Ellen, Alannah găsea o satisfacţie răutăcioasă la gândul că-i putea controla acţiunile, fie şi doar recurgând la trucuri.

Categoric, durerile de spate n-aveau să-i treacă până a doua zi. Poate că data viitoare Caroline urma să se gândească mai bine înainte de a-şi împrăştia veninul.

Când Alannah se trezi din somn, ploaia bătea în geam, împinsă de vântul dinspre răsărit. Nicholas stinsese veioza de pe noptieră, lăsând aprinsă doar lampa de pe biroul Queen Anne. în cursul zilei, Alannah îi scrisese lui Rose, iar plicul era pe birou, lipit şi timbrat. Nicholas, cu cordonul halatului legat larg, stătea în picioare, privind plicul şi învârtindu-l încet cu degetul.

Ceva nedefinit din atitudinea lui o făcu pe Alannah să rămână tăcută, nemişcată; avea senzaţia că-i vedea o latură pe care până atunci şi-o ţinuse ascunsă.

Apoi, Nicholas ridică încet capul, cu o expresie atât de chinuită încât Alannah simţi un val neaşteptat şi năvalnic de compasiune. Oare se gândea la Ngaire, pe care o iubise şi care acum îi lipsea atât de mult... ?

Peste ani de zile, Alannah avea să descopere că

în acel moment se maturizase enorm. Intr-un fel, înţelesese că un om care iubea atât de profund ca Nicholas putea să mintă, să înşele şi să se răzbune pe fiinţa care-i cauzase acea deznădejde, complet necruţător. Numai o iubire imensă putuse provoca o reacţie atât de feroce.

Orice dorinţă de a-l mai lovi se mistuise. Alannah închise din nou ochii, stând nemişcată, în timp ce Nicholas venea şi se strecura în aşternut.

Incă o piatră de hotar în viaţa lor împreună. După aceea, Alannah a început să-l observe încontinuu, încercând să-i descopere cele mai ascunse secrete. Uneori, Nicholas o prindea, dar nu reacţiona altfel decât susţinându-i privirea până când Alannah îşi pleca ochii, jenată.

Capitolul 9

Vara se apropia, copilul din pântecul lui Alannah creştea, numai distanţa dintre părinţii lui rămânea neschimbată. într-o zi, Nicholas veni acasă obosit, înotă o oră, apoi anunţă cu glas aspru, ca şi cum ar fi trecut săptămâni întregi de când nu-şi mai vorbiseră:

- Trebuie să plec în Australia.
- în Australia?
- Da. La Melbourne, mai exact.

Alannah dădu din cap, simţindu-se ciudat de abătută. Nicholas mai plecase de-acasă pentru

perioade lungi, dar acum naşterea era prea aproape.

- Când pleci? întrebă ea.

- Poimâine, spuse el, aruncându-şi prosopul cu care se ştersese. Voi lipsi trei sau patru zile, depinde.

Poate că ceva din emoţiile ei era prea evident, căci Nicholas adăugă:

- E doar la patru ore distanţă, Alannah. Iar Stewart m-a asigurat că nu e nici un pericol să naşti în următoarea săptămână.

Se apropie de ea şi o ajută să se ridice din şezlong.

- Trebuie neapărat să mă duc, îi spuse el, ţinându-i mâinile pe umeri.

- Desigur, răspunse Alannah, cu aceeaşi politeţe dintotdeauna. Nu-ţi face griji, Nick, Ellen mă păzeşte ca o santinelă neclintită.

Degetele lui se crispară un moment.

- Ştiu, spuse încet. Te rog să mă crezi că n-aş pleca, dacă n-ar fi strict necesar. Foarte mulţi oameni depind de mine, iar problema asta e foarte importantă.

- Sigur că este.

Alannah se întoarse, lăsându-i mâinile să cadă de pe umerii ei. Un moment Nicholas păru rănit, aproape vulnerabil, ceea ce o făcu să remarce cu răceală:

- Pentru numele lui Dumnezeu, parc-ai fi

Ellen! Nu e decât un copil, în fond, chiar dacă va fi moştenitorul averii tale. Zilnic trec prin asta mii de femei, fără nici o problemă. Distracţie plăcută la Melbourne!

- E o călătorie de afaceri, declară el răspicat, cu un formalism care arăta cât era de furios.

La despărţire, când o sărută, atingerea indiferentă a buzelor lui fu lipsită de orice căldură. Nici Alannah nu rămase să-i facă cu mâna până când maşina nu se mai văzu.

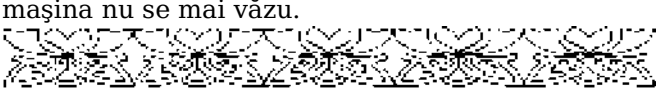

In timp ce mânca o piersică timpurie dulce, plimbându-se prin livadă spre grădina de zarzavaturi, Alannah auzi glasurile soţilor Thurkettle. Vocea lui Ellen, revoltată şi în acelaşi timp uimită, o făcu să se oprească după un gard viu de feijoa, ascultând.

- ...nu-nţeleg ce-are de gând! S-o ia cu el pe nesuferita aia de Caroline Sterling, şi mai multe nu!

- Şi pe taică-său, îi aminti Hugh.

Ellen pufni dispreţuitor.

- De parcă prezenţa lui ar conta! A mai venit cu ea şi de alte dăţi, şi ştii bine ce se întâmpla de cele mai multe ori. Dacă vrei să-ţi spun părerea mea, moş Sterling se face că nu vede fiindcă are nevoie de Nick în afaceri!

Hugh mormăi ceva. Peste bătăile bubuitoare ale propriei inimi, Alannah auzi vocea mai limpede a lui Ellen, în timp ce se rezema de ramurile unui

tufiş de feijoa.

- Nici nu mai ştiu ce să cred! Toate mergeau aşa de bine! Se calmase şi ea, nu mai făcea crize, el se purta cumsecade - şi-acum, poftim de vezi! Eşti sigur că se ducea şi aia la Melbourne, nu venise doar să-l conducă la aeroport?

Din răspunsul lui Hugh nu se distinse decât un mormăit, oricât de tare îşi ciulise urechile Alannah. Ellen fu cea care confirmă totul.

- Da, e destul de clar, spuse ea. Of, ce l-o fi apucat iar pe Nick...?

Continuă să vorbească, dar Alannah se întoarse şi se îndepărtă, pe furiş, ca o hoaţă, prin iarba înmiresmată a livezii. Se mişca instinctiv, căci pe dinaintea ochilor îi pluteau imagini cu Caroline Sterling în braţele lui Nicholas.

Rădăcina noduroasă a unui pohutukawa forma un scăunel natural. Gâfâind, cu inima frântă, Alannah se aşează, apăsându-şi pântecul unde palpita copilul lui Nicholas.

Şi, pentru prima oară de când se măritase, o podidiră lacrimile, fierbinţi, dureroase, sfâşiindu-i inima până când alunecă la pământ, chinuită, lăsându-şi-le să se prelingă printre degetele cu care-şi acoperise faţa.

Copilul se mişcă; toată ziua stătuse liniştit. Zbaterea din pântecul ei o făcu să se ridice în picioare. Abia reuşi să ajungă în dormitor. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca privirea perspicace a

lui Ellen să-i descopere faţa înroşită şi umflată de plâns.

Făcu repede un duş, dorindu-şi să se poată spăla la fel de uşor şi de amărăciunea din suflet. Patul nu arătase niciodată mai îmbietor, dar trecu un timp până să adoarmă.

Iar junghiul care o trezi, în continuarea durerilor intermitente care de o bună bucată de timp creşteau în intensitate, o făcu să înţeleagă.

Copilul lui Nicholas alesese tocmai acel moment pentru a veni pe lume.

La scurt timp după ivirea zorilor, Alannah privea chipul indignat al fiului ei, mirată să observe nişte trăsături atât de asemănătoare cu ale lui Nicholas întipărite pe faţa aceea mică: sprâncenele cu capete lăţite, bărbia fermă, nasul care urma să devină la fel de drept şi precis definit ca al tatălui său.

Apoi, băieţelul deschise ochii şi un spasm muscular dădu impresia că-i zâmbea.

Alannah trase aer în piept, dureros. Inconştient, braţele i se strânseră şi, aplecându-se, sărută fruntea fină şi zbârcită. Imediat, micul chip se întoarse spre pieptul mamei sale.

- Ii e foame, spuse sora. Ce-ar fi să-l alăptezi?

După aceea Alannah dormi până spre seară, trezindu-se numai când i se aducea mâncarea. Era singură cu fiul ei când uşa se deschise şi intră Nicholas.

Purta un costum închis şi arăta obosit dar la fel de impresionant, cu ochii aţintiţi spre faţa ei uimită.

- Cum te simţi? o întrebă el scurt.

Alannah înghiţi în sec.

- Bine. Ce... ce-i cu tine aici?

Sprâncenele lui Nicholas se arcuiră cu o ironie rece.

- Am venit să-mi văd fiul, ce altceva?

- Nici măcar nu te-ai uitat la el.

Nicholas se oprise la un pas distanţă de pat. Acum făcu şi acel ultim pas, privind-o pe Alannah atât de atent încât o făcu să se înroşească, plecându-şi ochii.

- A fost greu? o întrebă el.

Blândeţea lui o dobora. Mai presus de orice dorea să-i simtă braţele, să-şi rezeme capul pe umărul lui şi să-i simtă, recunoscătoare, puterea şi forţa.

- Nu, spuse ea cu voce răguşită, n-a fost greu deloc. Doctorul Stewart a spus că... că va trebui să fim atenţi cu următorul, întrucât ăsta s-a născut atât de rapid. Se pare că, în continuare, se nasc din ce în ce mai repede.

- Dacă va mai fi altul...

Nicholas îi dădu drumul şi se întoarse spre patul copilului, lăsând-o complet nedumerită.

Cu siguranţă, toată acea... acea farsă conjugală nu avea alt scop decât cel de a-i dărui moştenitori, nu? Doar dacă nu cumva Nicholas trăsese

concluzia că se săturase de ea, iar Caroline îi era de ajuns. Din cine ştie ce motiv, pe Alannah o cuprinse o furie cum de luni de zile nu mai simţise... Mânia, teama, disperarea, toate se luau la întrecere; rezemându-se de perne, închise ochii pentru ca Nicholas să nu-i poată citi gândurile şi sentimentele.

- Te simţi bine?

- Da, răspunse ea, deschizând iar ochii pentru a-i înfrunta privirea. Ei, cum ţi se pare? Seamănă cu tine îndeajuns pentru a satisface exigenţele dinastiei Challoner?

Nicholas ridică din umeri, privind încruntat copilul care dormea.

- A, categoric. Spune-mi, mereu scoate sunetul ăsta ciudat?

Toate instinctele materne i se activară, făcând-o să se aplece spre leagăn.

- O, Doamne! exclamă ea, vinovată. Of, fir-ar să fie!

O licărire de amuzament îmblânzi privirea lui Nicholas.

- Ce s-a întâmplat?

- Işi suge degetul. Şi mă tem că de la mine a moştenit năravul ăsta!

Nicholas zâmbi, arătând dintr-o dată mult mai tânăr.

- Ei bine, cred că am să te iert. Spune-mi, ce culoare au ochii lui?

Uimirea ei îl făcu să surâdă din nou.

- Ellen a-ntrebat.

- Dar... nu ştiu... Mi se pare că e un fel de albastru lăptos...

- Ca la toţi bebeluşii, interveni vioi sora, intrând în cameră cu o tavă. Dar vor fi la fel de albaştri ca ai dumneavoastră, domnule Challoner.

Puse tava pe genunchii lui Alannah, cu un zâmbet cald, şi-i lăsă din nou singuri.

- Când pleci înapoi? întrebă Alannah, fără să atingă capacele de pe farfurii. Presupun că domnul Sterling are grijă de toate, în lipsa ta, nu?

Privirea lui Nicholas deveni mai tăioasă, străbătând camera ca o lance.

- Nu. Trebuie să mă întorc cu avionul de diseară. Cine ţi-a spus că Ralph ar fi venit cu mine?

- A, am auzit o conversaţie între Ellen şi Hugh, răspunse Alannah cu falsă nepăsare. Caroline se distrează bine?

Expresia aspră a lui Nicholas se intensifică.

- Se distrează foarte bine, răspunse el, accentuând acid cuvintele.

După o pauză scurtă dar încordată, Alannah luă capacul de pe o farfurie cu supă.

Nicholas se mişcă atât de silenţios, încât mâna lui, împiedicând-o să apuce lingura, o luă complet prin surprindere.

- N-ai nimic de spus? o întrebă.

- N-nu...

Era un răspuns laş - dar şi singurul posibil.
Alannah cunoştea bine acea ameninţare controlată.
- Bine, atunci eu te las.
Mâna i se ridică, pentru a-i cuprinde sânul.
- La revedere, iubita mea soţie, mai şopti el, aplecându-se să-i sărute buzele inerte.

Când se retrase, avea obrajii înroşiţi, iar Alannah se prăbuşi cu spatele pe perne. I se părea că printre pleoapele lui îngreunate se zărea o lucire de ură.
Repede, neaşteptând să se gândească mai bine, îl întrebă:
- Te întorci chiar acum?
- Da.
- N-ai să fii obosit?
Nicholas ridică din umeri, cu buzele răsfrânte într-un rânjet sardonic:
- Când te-a îngrijorat pe tine oboseala sau odihna mea?
Şi plecă, lăsând-o nedumerită şi epuizată.
Se întoarse a doua zi, aşteptând o oră la aeroport pentru a le lua şi pe Rose şi Trina. Alannah le auzi râsetele pe culoar, urmate de un ciocănit sfios în uşă.
Prima intră mama ei, urmată de Trina, care arăta incomparabil mai maturizată. Alannah le privi cu ochi mari, apoi, spre propria ei oroare, izbucni în plâns.
- Iubito! exclamă Rose, grăbindu-se s-o

îmbrăţişeze.
Trina se aşează pe marginea patului şi-şi lipi obrazul de al lui Alannah până când suspinele începură să slăbească.
- Of, ce proastă sunt...! Ce-oţi fi crezând despre mine?

- Nevricale post-natale, comentă Rose pe un tot atoateştiutor. Mi-amintesc cât am plâns când te-am adus acasă de la maternitate. Tatăl tău, săracul, a crezut că se pomenise cu-o nebună pe cap!
- Acum mi-am revenit, spuse Alannah, rezemându-se de perne. Aţi văzut copilul?
- Abia am intrat! zâmbi Rose. Ce nume o să-i dai?
- încă nu ştiu...

Dintr-o dată, i se păru o adevărată tragedie că n-avea idee cum urma să se numească fiul ei şi continuă grăbită:
- Va avea numele lui tata, dar Nicholas încă nu s-a hotărât care va fi primul nume.
Ca la un semnal, chiar atunci intră Nicholas.
- Va avea ochi albaştri! exclamă Rose. Exact ca ai tatălui său! Ce frumos! Dar ia spune-mi, Nick, cum o să-l cheme? Alannah, prostuţa de ea, zice că habar n-are!
- Andrew Hilman. După amândoi bunicii.
Ochii lui Rose se umplură imediat de lacrimi.
- îţi mulţumesc, spuse ea emoţionată. Scumpul meu Holt ar fi fost atât de mândru să-şi

vadă primul nepot. Dar pe fetiţă să nu-ndrăzniţi s-o botezaţi Rose! Niciodată nu mi-am putut suferi numele şi nici n-am suportat gândul să i-l bag pe gât şi altcuiva!
Alannah simţi că se înroşea la faţă. Părul ei încă nu-şi recăpătase luciul, continua să păstreze pe faţă şi

piele toate urmele procesului istovitor al sarcinii şi naşterii, iar Rose vorbea deja despre încă un copil!

- ...cât mai apropiaţi ca vârste, ca să poată fi prieteni, cum aţi fost tu şi Trina, încheie Rose încântată.

Cel care răspunse fu Nicholas:
-Alannah a avut o sarcină destul de grea, aşa că vom aştepta un timp până s-o supunem din nou la aşa ceva.

- A, dar de obicei a doua oară e mult mai uşor...! declară Rose, dar ceva din expresia lui Nicholas o făcu să amuţească.

Mai târziu, în timpul primei ei nopţi la spital, Alannah se întrebă ce însemnaseră cuvintele lui Nicholas. Că nu se aştepta să mai facă dragoste cu ea până găsea de cuviinţă să mai aibă un copil? Incet, pe obraji începură să-i curgă lacrimi fierbnţi, în timp ce asculta zgomotul traficului de-afară şi sunetele slabe, discordante, din spital.

In drum spre casă, Alannah privi tot timpul chipul copilului adormit, contemplându-i osatura puternică de sub pielea fină, începuturile aroganţei

moştenite de la tatăl lui.

- Eşti obosită?

Clătină din cap.

- Nu.

- Las-o baltă.

Când îi văzu privirea surprinsă, Nicholas zâmbi sever.

- Stewart m-a prevenit că s-ar putea să treci prin câteva săptămâni de depresie şi va fi nevoie să fii tratată cu grijă.

- Şi mă vei... trata cu grijă?

Nicholas tăcu timp suficient pentru a o face să se întrebe de ce-l tot zădăra, apoi răspunse cu glas obosit.

- Nu intenţionez să te tratez nicicum, dacă de-asta-ţi făceai griji. Ti-ai exprimat cât se poate de limpede dorinţele în acest sens.

Strângea atât de tare volanul în mâini, încât degetele i se albiseră.

- Probabil mă crezi un fel de monstru, continuă el pe un ton acid. Abia ai scăpat de un calvar care a durat nouă luni. Chiar te-aştepţi să te silesc din nou să înduri aşa ceva, fără a-ţi lăsa puţin timp să-ţi revii?

Alannah îi văzu mâinile destinzându-se şi spuse cu o voce şovăitoare:

- Nici tu nu te-ai străduit prea mult să... să-mi câştigi încrederea.

- într-adevăr, confirmă el, cu un zâmbet

înverşunat. Numai aşa ceva n-aveam de gând. Voiam să te îngenunchez complet, să te frâng. Numai că tu ai refuzat să cedezi, nu-i aşa? De fiecare dată când încercam, ripostai, aruncai săgeţi din ochi, scuipai numai venin. De ce nu te temi de mine, Alannah?

Privind pe fereastră, fără a vedea peisajul de-afară, Alannah răspunse:

- Nu ştiu. Uneori mă temeam. Dar ştiam că, orice-ai fi făcut, nu mă puteai lovi dacă eu nu te lăsam.

Ridică din umeri.

- Ai comis o eroare de judecată. Dacă ai fi dorit într-adevăr să mă răneşti, trebuia să mă faci să mă îndrăgostesc de tine, şi abia pe urmă să-ţi începi numărul de Rege al Demonilor.

- Asta a şi fost intenţia mea, la început, replică el calm, în timp ce cotea pe aleea din faţa casei.

Capul lui Alannah se răsuci scurt spre el. Dar nu văzu decât un profil nepăsător, numai cu o undă de ironie tresărindu-i în colţul gurii.

- Apoi, am descoperit că aveai un prieten, continuă Nicholas. Prin urmare, a trebuit să folosesc forţa.

Ii aruncă o privire scurtă, înainte de a se concentra asupra aleii care urca în serpentine. Alannah îşi privi mâinile încleştate în poală, stânjenită. De ce era atât de... atât de deschis cu ea?

Dar Nicholas nu mai spuse nimic şi în curând

ajunseră în faţa casei. Momentul trecuse.

Capitolul 10

Andrew era un copil cuminte. Până şi Ellen spunea aşa, iar ea vorbea în cunoştinţă de cauză. Dormea după un program regulat, în timpul zilei se trezea cam din patru în patru ore, creştea şi privea lumea din jur cu ochi mari şi miraţi.

Rose nu-şi mai încăpea în piele de fericire. După ce se asigurase de impecabila poziţie socială a proprietarilor de iahturi, proces care implica explorarea amănunţită a arborilor genealogici şi descoperirea că o verişoară de gradul doi se măritase cu finul cine ştie cui, Rose se dedică îngrijirii nepotului ei. în mod surprinzător, Ellen îi acceptă ajutorul. Ocazional, Alannah observa un amuzament sec în privirea menajerei când aceasta se uita la Rose, dar relaţiile dintre ele rămâneau amicale.

Disperarea care o cuprinsese pe Alannah la întoarcerea acasă se risipise, înlocuită de o melancolie calmă pe care o accepta cu resemnare. După ce-şi refăcu forţele şi silueta, refuză să se mai lase cocoloşită de mama ei.

Nicholas se retrăsese undeva, într-un turn inaccesibil. Sarcasmul îi revenise, dar era mai atenuat, ca şi cum Alannah nu l-ar mai fi interesat

atât de mult încât să vrea s-o rănească. Incepuse s-o prezinte oamenilor din zonă, începând cu o regată care avusese loc într-un golf din apropiere. Primeau invitaţii, iar Nicholas le accepta, asigurând-o pe Alannah că Andrew avea să fie la fel de binevenit la petreceri ca părinţii lui.

Se părea că motivele de a o ţine prizonieră în casă nu mai existau. Alannah se mira, privindu-l cu o expresie controlată cum râdea când o tachina pe Trina, cu cât respect era tratat de vecini, ce admiraţie stârnea în ochii femeilor cu statura lui înaltă şi atrăgătoare. Şi nu ştia de ce se tot uita la el.

Apoi, într-o zi, plecă la Auckland cu maşina, pentru a reveni peste câteva ore însoţit de cineva.

- Ai ştiut? şuieră Alannah spre Ellen, în timp ce-şi trăgea o rochie de vară peste costumul bikini.

- Da, am ştiut, răspunse inexpresiv Ellen.

- Ăsta cât o să stea la noi?

- Nick nu mi-a spus.

Alannah încercă să-şi aranjeze părul răvăşit şi umed după o partidă de înot în piscină.

- Lua-l-ar dracu', ar putea să...

Vocea i se frânse, când ochii ei neîncrezători îl recunoscură pe tânărul înalt şi zvelt de lângă Nick.

- David! exclamă ea sufocată.

Numai mâna cu care Ellen o apucase brusc de braţ o împiedică s-o ia la fugă pentru a se arunca în braţele lui.

Din fericire, se aflau destul de departe pentru ca

Alannah să-şi recapete cât de cât calmul, dar privirea scurtă pe care i-o aruncă soţului ei era plină de reproş îngheţat.
David arăta la fel, atrăgător, binevoitor şi, în comparaţie cu Nick, nespus de tânăr. Alannah ridică bărbia şi îi întinse mâna, salutându-l calm:
- Dragul meu David, ce bine-mi pare că te văd!
Fostul ei iubit îi luă mâna într-a lui, dar numai după
o scurtă ezitare care o umplu de furie. David nu voia să-l nemulţumească pe Nicholas!
- Arăţi... minunat, spuse el, accentuând liniştit cuvântul. Am auzit de la... de la soţul tău că acum eşti mamă.
Alannah refuză să se uite la Nicholas, neavând destulă încredere în sine, deşi îi simţea clar prezenţa, întunecată şi autoritară.
- într-adevăr! răspunse, cu falsă voioşie. Andrew are o lună şi ceva!
- Felicitări!
Apoi David privi în jur, încercând să-şi ascundă jena.
- Aveţi o casă foarte frumoasă aici.
- Mulţumesc.

In sfârşit, Alannah întoarse capul spre Nicholas, pentru a-i vedea pe chip o indiferenţă atât de plictisită încât avu impresia că o pălmuise.
- Cred că eşti obosit şi încins. Azi ai aterizat? Vrei să bei ceva, înainte de a te conduce în cameră?

- Mai bine fac un duş, răspunse David, cu o francheţe tipic tinerească. După paisprezece ore în avion, sunt anchilozat şi leoarcă de transpiraţie.
- Imi dau seama.
Nicholas interveni calm:
- Te conduc eu în cameră. Pe urmă vino pe terasă, ca să bem ceva împreună.
După plecarea lor, Alannah se prăbuşi pe un scaun, albă la faţă. Cum îndrăznise! De parcă nu i-ar fi făcut destule! Aşteptase să-şi regăsească o stabilitate precară, cât de cât, după care, intenţionat, i-l adusese pe David! Cum fusese în stare?!
- Foarte uşor, spuse simplu Ellen. De-acum, ar trebui să-l cunoşti destul de bine pe omul cu care te-ai măritat ca să ştii că e în stare de orice.
N-avea nici un rost să se ascundă de Ellen.
- Dar de ce? şopti Alannah cu voce stinsă, ridicând privirea spre femeia mai vârstnică. Trebuie că e nebun!
- N-aş băga mâna-n foc. Nick are un creier ca o cursă - rece, abil şi nemilos. O să-ţi spună el ce-are de gând, când o sosi momentul.
- Dumnezeule mare, îmi vine să-l omor!

- Nu-i prima oară, şi n-ai făcut-o nici de celelalte dăţi. Din partea mea, cred că Nick cam forţează. Cred că s-a săturat să tot aştepte.
- Ce să aştepte? Ce mai vrea de la mine? întrebă Alannah, închizând o clipă ochii. A căpătat tot ce şi-a dorit.

- Oare?

în unele momente, lui Ellen îi plăcea să facă pe misterioasa. Pe Alannah o irita şi mai mult faptul că tocmai acum găsea de cuviinţă s-o facă.

- N-ar fi cazul să faci ceva cu părul ăsta? continuă menajera. După cum arată, pare gata s-o ia razna pe orbită!

Alannah murmură un comentariu nemăgulitor despre părul ei, şi despre lume în general, dar porni totuşi spre dormitor, cu paşi grei. Trina şi Rose erau plecate cu iahtul însă aveau să se întoarcă în curând. Iar Nicholas urma să fie la fel ca întotdeauna, suav, sofisticat şi calm, până când turbulenţa iscată de el se potolea de la sine. Dar de ce? Era un diavol, un diavol crud, iar Alannah îl ura mai mult ca oricând.

Pentru întâlnirea cu David, alese o ţinută cu care mama ei nu fusese de acord, declarând-o prea juvenilă. Rose se înşela, însă, îşi spuse Alannah, studiindu-se în oglindă. Bluza largă de in, albă cu dungi albastre, era mai decoltată decât i s-ar fi îngăduit unei eleve. Pe deasupra îşi puse un bolero în dungi subţiri, apoi luă o fustă de bumbac cu modele florale discrete, în tonuri albe, gri şi albastre. în timp ce-şi aplica Magie

Noire, se încruntă. Era parfumul ei favorit, o combinaţie sofisticată de trandafiri bulgăreşti şi arome de mirodenii, pe care n-o mai folosise de veacuri. Mai stătu un moment la oglindă, cu durerea şi îngrijorarea întipărite pe faţă, apoi îşi

îndreptă hotărâtă umerii şi ieşi din cameră.

In seara aceea, Nicholas a fost cum nu se putea mai civilizat. Bănuitoare, Alannah îl urmărea încontinuu cu privirea. Mai scund cu vreo trei centimetri decât David, eleganţa lui mlădioasă îl făcea pe tânărul de alături să pară dizgraţios de înalt, aproape deşirat şi stângaci. Totuşi, după câteva minute de tensiune, când se întâlni cu Rose şi Trina, David se destinse.

Lui Alannah îi era imposibil să se relaxeze. Încordată, cu toţi nervii întinşi la limită, bea apă minerală Perrier cu lămâie, ascultând clinchetul cuburilor de gheaţă din pahare, în timp ce Nicholas discuta cu David despre munca lui. Nu era deloc surprinsă de respectul care se simţea din glasul lui David. Evident, Nicholas putea discuta despre computere cu el la fel de competent cum critica operele literare sau muzicale, ori conversa pe teme agricole cu vecinii. Creierul său rece şi tăios nu era încărcat de emoţiile care tindeau să tulbure limpezimea de judecată a oamenilor inferiori.

După cină, târziu, când în sfârşit ajunseră în dormitor, Alannah se întoarse spre el aruncând flăcări din ochi. Dar, înainte de a apuca să deschidă gura, Nicholas ridică o mână:

- Trezeşti copilul.

Buzele ei se subţiară, însă nu-şi putu stăpâni o privire scurtă spre leagăn. în sfârşit, spuse încet, cu vocea vibrând de o emoţie pe care nu şi-o

înţelegea.

- Ştii al naibii de bine că doarme ne-ntors. De ce dracu' l-ai adus pe David aici?

- Nu cred că-mi place să te-aud înjurând.

Mâna lui se repezi spre ea, o apucă de bărbie şi îi întoarse faţa spre el.

- Să nu mai faci niciodată asta. Cât despre iubiţel___ei bine, în ultima vreme ai fost destul de cuminţică. M-am gândit să te răsplătesc.

Speriată de răceala maliţioasă din tonul lui, Alannah ridică privirea, dar pe chipul întunecat al lui Nicholas nu se distingea nici o expresie.

- îmi vine să te omor, şopti ea cu voce tremurătoare.

Dinţii lui Nicholas luciră în întuneric.

- îmi place unda asta de violenţă care răbufneşte din când în când. Contrastează atât de interesant cu faţa şi trupul tău. Urăşte-mă cât vrei, Alannah. Cel puţin, e o emoţie mai viguroasă decât afecţiunea moleşită pe care o simţi pentru băiatul de dincolo.

- îl iubesc.

- Zău? replică el indiferent, continuând s-o ţină de bărbie. Ştii, iubito, mă cam îndoiesc.

- Ti-ar plăcea să mă îndrăgostesc de tine, nu-i aşa? ripostă furioasă Alannah. Atunci chiar te-ai simţi răzbunat pentru moartea lui Ngaire!

- Nu te acuz de moartea ei, spuse Nicholas fără nici o expresie, desprinzându-şi mâna de bărbia ei.

Alannah se aşeză brusc pe pat.
- Nu mă... ce-ai spus???
Nicholas începu să-şi pună pe noptieră lucrurile din buzunare, ca în fiecare seară.
- Niciodată nu te-am învinuit, continuă el. A, poate doar câteva săptămâni, până s-a terminat ancheta, dar era destul de clar ce se întâmplase. Amândouă fuseserăţi vinovate.
Apăsându-şi tâmplele cu mâinile pentru a-şi potoli tumultul din ţeastă, Alannah întrebă cu voce slabă:
- Dar... dar ai spus... ai spus că de-asta trebuia să mă mărit cu tine. Ai spus că era vina mea...
- Ştiu.
O privi scurt, peste pat, cu o expresie de nepătruns.
- Şi din acelaşi motiv cu cel pentru care David Opie se află acum aici.
Alannah nu mai înţelegea nimic.
- N-are nici un sens... murmură ea cu voce slabă.
- Ştiu că nu înţelegi. Poate că, dacă nu te-ai mai preocupa doar de cusururile tale şi ai privi puţin în jur, măcar câteva minute pe zi, ai înţelege.
Aceste cuvinte, rostite pe cel mai plictisit ton, o iritară din nou.
- N-am motive să...?
- Ai de gând să taci?
Acum nu mai părea atât de plictisit. Porni spre uşă, iar când ajunse în prag adăugă, cu un dispreţ

copleşitor:

- Culcă-te. Eu am treabă.

Alannah rămase trează câteva ore, dar Nicholas nu mai apăru înainte ca ea să adoarmă. Il zări doar mult mai târziu, când Andrew o trezi să-i dea de mâncare. Conturul întunecat al capului şi umerilor lui, pe pernă, nu se clintea.

Zorii zilei o găsiră la fel de nedumerită. Luă pe ea un costum bikini şi o tunică de prosop şi porni pe cărarea spre golf.

Apa era rece şi înviorătoare, iar estuarul mai frumos ca oricând. După ce înotă un timp, Alannah ieşi pe nisip, storcându-şi pletele, cu tot trupul ud strălucind în soare.

- Bună dimineaţa, o salută nesigur David, de pe potecă.

- A...!

Se simţea ridicol de jenată. David o văzuse de nenumărate ori în costum de baie. Totuşi, îşi luă tunica pe ea, strângându-şi-o cu cordonul.

David stătea rezemat de copacul pohutukawa, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, zâmbindu-i încurcat.

- Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

- Nu m-ai speriat, am tresărit doar. Nu mă aşteptasem să vină cineva.

- Domnul... soţul tău nu se scoală devreme?

Alannah îşi simţi pielea încreţindu-se într-un fior.

- De obicei da, însă azi-noapte a lucrat până târziu.

- E foarte inteligent.

Era o laudă binemeritată. Alannah dădu din cap afirmativ.

- Când ţi-am primit scrisoarea am... în fine, am fost foarte necăjit şi îndurerat. Crezusem... sperasem că după cei doi ani ai mei în America ne-am fi putut căsători.

Ridică ochii, observându-i expresia.

- N-ar fi fost o aşteptare atât de lungă, continuă el pe un ton defensiv. Şi erai atât de tânără...

- Da, desigur...

Cum îi putea răspunde atât de liniştită, când simţea că i se frângea inima?

- Dar, în ultima vreme, am reuşit să privesc lucrurile şi din punctul tău de vedere. Şi, cunoscându-l... ei bine, mi-am dat seama cum de te-a putut cuceri. Le are pe toate, nu-i aşa? într-adevăr: în expresia lui se distingea o undă clară de admiraţie.

- Le are, ba bine că nu, confirmă Alannah, fără nici o intonaţie.

David dădu din cap, cu părul blond şi des lucindu-i unduitor în soare.

- Deci, până la urmă, a ieşit cum e mai bine pentru toată lumea, nu-i aşa? Ieri, pe drum încoace, mi-a spus că-mi va permanentiza bursa. Are o firmă care tocmai a elaborat nişte componente noi, foarte interesante.

Cu inima zdrobită, Alannah porni în sus, pe

lângă el. Aşadar, Nicholas avansase posibilitatea unui post atrăgător pentru David, iar tânărul pricepuse imediat aluzia. Crâmpeiele de amintiri o loveau ca o rafală de gloanţe.

Nicholas avusese dreptate. Alannah nu recunoscuse niciodată oportunismul care fisura caracterul lui David, pe dedesubtul blândeţii şi al umorului său. Nicholas îl depistase şi-l folosise pentru a-şi realiza propriile scopuri, la fel cum şi de această dată îl adusese pe David la Puhinui cu un anumit scop.

Când ajunseră pe culmea falezei, David spuse vesel:

- Mă bucur că eşti fericită, Alannah. Ar fi şi absurd să te plângi, cu o locuinţă atât de magnifică, adăugă el, privind în jur cu admiraţie şi nu puţină invidie.

Alannah se întreba dacă ar fi fost chiar atât de absurd.

- Şi te-ai maturizat, continuă el. Eşti mai liniştită. Pentru că ai devenit mamă, cred. Se pare că asta a făcut minuni ca să te îmblânzească.

Dacă David i-ar fi putut citi gândurile, şi-ar fi dat seama cât de amarnic se înşela. Nu avea nici un sens. Nimic nu mai avea sens. Il iubise de când se ştia, mai întâi ca pe un frate, apoi ca pe un bărbat, iar acum... deloc.

Işi luă rămas-bun de la el, zâmbindu-i.

David îi zâmbi la rândul său - şi nu se întâmplă nimic. Nici un fior, nici o undă de emoţie.

în dormitor, Alannah se apropie de leagăn. Andrew se trezise şi-şi studia cu interes o mână ca o stea de mare. Zâmbind, Alannah ridică privirea spre patul gol. îl ura. Ura camera aceea şi casa splendidă din care făcea parte, şi cel mai mult îl ura pe soţul ei, pentru că acum ştia de ce îl adusese acolo pe David.

- A fost interesantă conversaţia?

La auzul glasului său ironic, Alannah se răsuci în loc, cu toată durerea şi uimirea atingând punctul culminant. Nicholas tocmai se bărbierise şi avea pe chip expresia mulţumită a unui om care tocmai şi-a împlinit cele mai ambiţioase planuri.

- Destul de interesantă, răspunse ea cu o voce împietrită. De ce l-ai adus aici, Nick?

Ochii lui se îngustară, în timp ce-i contemplau faţa.

- Cred că ştii de ce, spuse, cu insolenţă calmă.

- Eşti foarte abil, replică Alannah, înverşunată. Ei bine, ţi-a reuşit. Mi-ai distrus ultima mică amintire romantică. Sper că eşti mulţumit. Meriţi - te-ai străduit destul ca să ajungi la rezultatul ăsta. Cred că-n viaţa mea n-am dispreţuit pe cineva mai mult decât te dispreţuitesc pe tine!

Printre genele lui se zări o licărire tăioasă, dar nu spuse nimic. După un moment se răsuci pe călcâie şi plecă, lăsând-o singură în dormitorul spaţios, unde fiul lor îşi agita inocent mâinile prin faţa ochilor.

Capitolul 11

Era o zi caniculară, mai fierbinte decât toate celelalte din acel an. Soarele se reflecta din apele estuarului ca dintr-o folie netedă de metal. Până şi briza răcoroasă care făcea ca dimineţile şi serile să fie atât de plăcute încetase.

Alannah zăcea pe pat, cu fiul ei în braţe. Avea pe ea doar costumul de baie şi un jupon subţire de bumbac. Căscând, îşi lipi obrazul de al lui Andrew, care se strâmbă comic. Amândoi se reflectau în oglinda de pe peretele opus - o imagine modernă a mamei cu copilul.

O umbră trecând prin dreptul ferestrei o făcu pe Alannah să întoarcă smucit capul. Când Nicholas intră, buzele ei se strânseră ameninţător.

- Stai liniştită, spuse el încet. L-am dus pe David la avion. Iţi trimite salutări şi alte politeţuri.

Numai la aşa ceva nu se aşteptase!

- A plecat şi Trina cu el, continuă Nicholas, venind până lângă pat. Va locui la părinţii lui, până se întoarce acasă mama ta.

Alannah îi privi chipul ca o mască nepăsătoare, căutând zadarnic vreun semn, o sugestie de expresie... După o lungă pauză, Nicholas reluă:

- Dacă vrei, poţi pleca şi tu înapoi, cu Rose.

Un moment, lui Alannah nu-i veni să creadă ce

auzise. Inima îi palpită cu putere în piept, apoi începu să bată rar, înfundat.

- Pentru... pentru cât timp? întrebă ea cu voce răguşită.

- Pentru cât timp vrei. Pentru totdeauna, dacă aşa doreşti.

Glasul lui suna ca un dangăt de clopot funebru.

- Ştii că nu mă pot despărţi de Andrew, şopti Alannah, strângând şi mai tare copilul la piept.

Cu acelaşi glas lipsit de intonaţie, Nicholas replică:

- îl poţi lua şi pe el cu tine.

Un timp, lumea păru să se fi oprit în loc. Ochii lui Alannah se dilataseră dureros de tare, dar pe chipul lui Nicholas nu se citea nici acum nimic. Gâtul ei contractat refuza să emită cel mai slab sunet.

- Un singur lucru îţi cer, continuă sec Nicholas. Să-mi permiţi accesul la el - şi, de câteva ori pe an, să-l aduci aici, pentru ca... pentru ca să mă cunoască în timp ce creşte.

- De ce?

Umerii lui laţi se ridicară scurt, o dată. Cu glas foarte rece, răspunse:

- Se pare că e singurul copil pe care-l voi avea vreodată. Nu vreau să rămână un străin pentru mine.

- De ce? repetă Alannah, în şoaptă. De ce mă laşi să plec?

Nicholas îşi înfundă mâinile în buzunare, cu umerii

căzându-i uşor.

- Fiindcă nu doresc să fii atât de nefericită, spuse el calm. De mai multe ori mi-ai spus că sunt îngâmfat - şi s-ar putea să fiu. Poate că banii corup şi în feluri mai puţin vizibile decât cele citate de obicei. Niciodată nu mi-a fost greu să obţin orice femeie aş fi dorit. Am presupus că, după primele proteste indignate, şi cu tine avea să se întâmple la fel. Nu m-am aşteptat să am de-a face cu o voinţă la fel de puternică precum a mea. Prin urmare, ai câştigat. Poţi să pleci.

Apoi adăugă, batjocoritor:

- Dar eu în locul tău l-aş lăsa în pace pe Opie. E un băiat bun, dar prea superficial pentru tine. Şi o va iubi pe Trina, când şi ea se va hotărî să-l accepte.

Alannah se ridică în capul oaselor, cu obrajii înroşiţi de indignare.

- Diavol fără suflet ce eşti! scuipă ea veninos.

In ochii verzi ai lui Nicholas scăpără ceva.

- Nu, murmură el cu un zâmbet strâmb, e clar că nu ţi-ar fi făcut faţă. Poftim...

Scoase din buzunar un colier scânteietor şi i-l aruncă drept în poală.

- ...ia-l pe ăsta ca amintire. Sper să-ţi compenseze anul nefericit prin care ai trecut.

Alannah îl privi cu furie şi nedumerire, apoi coborî ochii spre colier şi, în sfârşit, către chipul adormit al fiului ei. Colierul rece îi apăsa greu

coapsele goale. în mijloc avea o piatră verde mare, înconjurată de diamante, iar lanţul de aur era bătut în alte diamante. Piatra era sculptată în forma unei măşti barbare. Primitivă dar totuşi de o stranie sofisticare, amintea în chip sinistru de culturile sud-americane arhaice.

încet, atinse bijuteria cu un deget, apoi o împinse într-o parte şi se dădu jos din pat. După ce-l adăposti pe Andrew sub plasa contra ţânţarilor, se întoarse şi luă colierul. Nicholas o privea pe sub pleoapele lăsate, cu gura strânsă.

- Pune-mi-l, îi ceru ea cu voce răguşită şi se întoarse cu spatele, ridicându-şi părul pentru a-şi dezgoli curba vulnerabilă a cefei.

Degetele lui Nicholas abia îi atinseră pielea, dar totuşi Alannah se înfioră. Se întoarse din nou spre el.

- Cum îmi stă?

în jurul gurii lui Nicholas apăruse o paloare care o avertiza că forţa nota până aproape de limită.

Ochii îi scăpărau de furie. Nici nu se uită la colier. O ţintuia cu privirea ca şi cum ar fi fost gata s-o lovească.

Alannah cunoscu un moment de frică, înainte ca Nicholas să răspundă încet, cu glas îngroşat:

- îţi vine perfect. Inspiră frumuseţe, independenţă, nici o concesie.

Un moment, Alannah avu o senzaţie de triumf

care-i lumină ochii şi-i arcui gura într-un uşor surâs. în clipa următoare, mâinile i se repeziră la faţă şi izbucni în lacrimi, în suspine care-i zguduiau tot trupul zvelt, ca o serie de lovituri.

Un moment, Nicholas o lăsă să plângă. Apoi o cuprinse într-o îmbrăţişare dureros de strânsă.

- Nu plânge, iubita mea, îi şopti el, răscolit. O, Doamne, nu plânge. Acum eşti liberă să pleci, când vrei tu. Te rog... nu plânge.

Dar tensiunea acumulată luni de-a rândul avea nevoie de timp ca să se risipească şi, când în sfârşit izvorul lacrimilor îi secă, Alannah rămase rezemată de el, epuizată, cu faţa la pieptul lui, ascultându-i ca prin vis bătăile înfundate ale inimii.

- Ti-e mai bine? o întrebă el.

Alannah dădu din cap, cu un uşor sughiţ, iar Nicholas o aşeză pe marginea patului şi intră în baie, de unde reveni cu un prosop.

- Cred că arăt îngrozitor, murmură ea, luând cu recunoştinţă prosopul.

- Mmmm... Ţi s-au cam umflat ochii.

Nicholas vorbea pe obişnuitul său ton controlat, uşor sardonic, dar când îl privi, Alannah îi văzu în ochi incredibilul adevăr. Ii sorbeau faţa cu un fel de poftă dezgolită, care-o făcu să se înroşească.

- Şi-acum ce facem? întrebă Nicholas. Pot îndrăzni să sper că nu exulţi de triumf, aşa cum meriţi?

Alannah oftă. In sfârşit, înţelegea atât de multe lucruri...

- Nu sunt foarte diferită de celelalte femei pe care le-ai curtat şi le-ai cucerit, spuse ea. Singurul lucru pe care ţi-l pot garanta e că banii nu joacă nici un rol.

Un deget îi ridică bărbia.

- Eşti sigură, Alannah? Fiindcă nu mă mai pot mulţumi numai cu trupul tău. Te doresc toată. Cu trup, suflet şi inimă, a mea, pentru totdeauna.

- Of, iartă-mă, murmură ea cu voce înecată. De ce crezi că ţi-am rezistat cu atâta înverşunare? Fiindcă ştiam că, dacă cedam doar puţin, m-ai fi cucerit complet. Am luptat pentru independenţa mea, iar când mi-ai dăruit-o am înţeles că singura libertate pe care mi-o doresc e aceea de a mă elibera de inima ta.

Degetul lui Nicholas îi urmări conturul gurii, coborând spre linia suplă a gâtului şi umărului.

- Niciodată nu accepţi jumătăţile de măsură, aşa-i? şopti el. Când urăşti, urăşti cu toată fiinţa. Mă întreb dacă la fel se întâmplă şi când iubeşti, Alannah.

- Ce-ar fi să încerci? îl invită ea, încurajată de vraja milenară care se depăna între ei.

Nicholas clătină din cap, ascunzându-şi gândurile după cortina genelor dese.

- Nu e vorba numai de sex, deşi trupul tău îmi oferă delicii nesfârşite. Dar nu-mi mai este de

ajuns.

- Un început promiţător, şopti Alannah, luându-i mâna pentru a şi-o lipi de sânul cald.

- Te joci cu focul, mârâi gros Nicholas, în timp ce Alannah începea să-şi plimbe mâinile peste umerii lui, savurându-i senzual căldura pielii întinse peste muşchii încordaţi.

Alannah râse încet, din gâtlej, privindu-l printre gene.

- Un anumit gen de foc aveam şi eu în minte.

- Putem să...?

- Doctorul Stewart a spus că ne putem relua relaţiile conjugale.

- Deci, asta facem? râse Nicholas cu ironie tandră, strângând-o cu putere la piept.

Tremurul neaşteptat care o străbătu îl făcu să zâmbească. Aplecând capul, o muşcă uşurel de gât, trimiţându-i prin tot trupul fiori de plăcere.

- Mă seduci? îl întrebă ea.

- Aşa cred... deşi nu se prea obişnuieşte ca un bărbat să-şi seducă nevasta după aproape un an.

In adâncul ochilor lui verzi se aprindeau flăcări aurii, fierbinţi, la fel de devoratoare ca gura care-i gusta fragilitatea zveltă a gâtului.

- Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru el, trecând deasupra, cu buzele la un centimetru de ale ei.

- Te iubesc... te iubesc cu toată fiinţa mea... Nick... te rog...

- Şi că mă doreşti.

Era necruţător, cu o expresie atât de feroce controlată încât un moment pe Alannah o cuprinse teama.

- Ştii...
- Spune-mi!
- O, Doamne, te doresc...!

Ochii îi luceau de lacrimi. Era hipnotizată de propria ei senzualitate.

- Te iubesc atât de mult încât aş putea să şi mor pentru tine, gemu ea.
- Să mori, dar foarte puţin, răspunse calm Nicholas.

In clipa următoare respiraţia îi deveni năprasnică, în timp ce lăsa în urmă şi ultimele rezerve. Incepu să murmure dezmierdări senzuale, cuvinte pătimaşe cum Alannah nici nu visase măcar, făcând-o să gâfâie în timp ce trupurile li se contopeau într-o explozie de extaz atât de intensă încât, la sfârşit, rămaseră epuizaţi unul în braţele celuilalt, în timp ce, afară, soarele cobora spre apus şi estuarul se trezea din nou la viaţă, după toropeala din timpul zilei.

Alannah vorbi cea dintâi, cu uimire, ridicând capul de pe pieptul lui.

- Dacă bănuiam, măcar, că poate fi aşa, nu cred că aş fi avut putere să-ţi rezist atât de multă vreme.
- Vorbeşte senzualitatea din tine, glumi Nicholas, cu gheaţa din ochi topită pentru

totdeauna, în timp ce-i privea cu drag faţa înroşită. De ce crezi că mă înnebuneai atât de mult? Ştiam eu că mai ascunzi şi alte văpăi, nu numai pe cele din păr.

- De-asta te-ai hotărât să nu te mai culci cu mine după... după ultima oară?

- Mmm, parţial...

O sărută prelung, stăruitor, zâmbind când văzu cât de dulce se lăsa în voia lui.

- Şi din cauza mustrărilor de conştiinţă. Şi a dezgustului de mine însumi.

- Şi...? îl încurajă Alannah, plimbându-şi cu tandreţe degetul peste oasele robuste ale feţei lui. Buzele lui Nicholas tresăriră.

- Sperasem să-ţi fie dor de atenţiile mele. Şi-acum, hai, fă-mă iar îngâmfat!

Alannah răspunse cu un zâmbet neinhibat. Se aplecă să sărute locurile pe unde trecuse degetul ei, întrebând:

- Cât de bine o cunoşti pe Caroline Sterling? Nu e nevoie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

- N-am nimic împotrivă, replică simplu Nicholas, încadrându-i faţa între mâini. înainte de a mă căsători

cu tine, am invitat-o în oraş de câteva ori. Am sărutat-o

- o dată, maximum de două... Iar când a venit cu mine la Melbourne, a făcut-o din proprie iniţiativă. Ai fost geloasă?

- Bestie, ştii prea bine că am turbat de gelozie! recunoscu Alannah, zâmbind, acum când îşi dădea seama cât de naivă fusese.

- Aşa că ai avut grijă să se ducă la bal singură.

- Ei, numai în parte, recunoscu ea, vag ruşinată. Mă dureau într-adevăr şalele, dar aproape îmi trecuse. Te-ai fi putut duce.

Nicholas râse, începând s-o sărute.

- Vicleană mai eşti! Am avut eu bănuielile mele, şi cât m-am mai rugat să am dreptate! Era aproape primul semn promiţător pe care mi-l dădeai! Când ţi-ai dat seama că mă iubeai, dragostea inimii mele?

- Când eram însărcinată cu Andrew te doream - o, te doream atât de mult! Simţeam că, dacă erai cu mine, nu s-ar fi putut întâmpla nimic rău. Dar nu mi-am dat seama că te iubesc până în după-amiaza asta, când mi-ai spus că pot să-l iau pe Andrew şi să plec. Abia atunci am înţeles că şi tu mă iubeşti. Şi, în loc de triumf, n-am simţit decât că-mi venea să plâng.

- Sfidătoare până la capăt! Dacă mă doreai în timpul sarcinii, de ce după ce te-ai întors acasă ai continuat să visezi la David Opie?

- Cred că era o renunţare. Subconştientul îmi spunea ceea ce eu refuzasem să accept.

- Mi s-a frânt inima, spuse serios Nicholas, rezemându-i capul pe umărul lui. Atunci mi-am dat seama că trebuia să vă pun faţă-n faţă. Aveai

dreptul să alegi. Dar, Dumnezeule, ce frică mi-era că aveai să-l preferi pe el! Perspectiva unei vieţi fără tine mă umplea de groază.

- Groază?

Uimită, Alannah înălţă capul, pentru a vedea confirmarea pe chipul lui încordat.

- O, iubitule! şopti ea, cuprinzându-l din nou în braţe, din răsputeri. Numai pe tine te iubesc, continuă, cu glas fierbinte. Pe tine, dragul meu, iubitul meu, adoratul meu...

încleştaţi într-un nou val de pasiune, se sărutară iar şi iar. Urmau să cunoască multe momente de fericire pură în viaţa lor, dar nici unul nu avea să fie atât de curat şi proaspăt ca acesta, când în sfârşit inima ei păzită îşi deschisese porţile în faţa lui. Era tot ceea ce-şi dorise vreodată.

Sfârşit